BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN ~ JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 KASIM 1988
400 TL
№ 46

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

Bir referandum sahtekarlığı daha geride kaldı...
İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından değişen birsey yok...

Ülkemizde FAŞİZMİN tek gerçek alternatifi DEVRİMdir !

Emperyalizmin uşağı hakim sınıflar bir referandum sahtekarlığını daha sahnelediler. Üzerine büyük gürültü kopardıkları 25 Eylül referandumu yapıldı. Sonuçlar alındı.

Referandum başlangıçta, gedikli faşist Demirel'in "yeni" partisi DYP'nin hiç bir şart öne sürmeden yerel seçimlerin öne alınması çağrıları işine gelen bugünün iktidar partisi ANAP'ın bu çağrılara sahip çıkması sonucu gündeme geldi. ANAP, DYP'nin desteğini alacağı hesapları ile, yerel seçimleri 4 ay öne alan bır Anayasa değişikliği önerisini alelacele olağanüstü toplantıya çağırdığı Meclis'e getirdi. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. DYP Anayasa değişikliği önerisini desteklemeyince, ANAP'ın önünde ya referanduma gitme, ya da teklifi geri çekme alternatifleri kaldı. ANAP referanduma gitmeyi yeğledi. Böylece faşist 1982 anayasasının yerel seçimlerin 5 yılda bir Mart ayında yapılmasını öngören bir maddesinin değiştirilerek, hükümete yerel seçimleri öne alma yetkisini verip vermeme sorusu, referandum sorusu olarak yığınlara sunuldu. Ama daha en başından itibaren —hakim sınıfların bugün muhalefette olan siyasi partilerinin zorlaması ile— referandumda sorulan bu soru yerini "Özal hükümetine evet mi/hayır mı" sorusuna bıraktı.

ANAP başlangıçta sorunun bu şekilde konmasına karşı direnmeye çalıştı. ANAP'ın her halükarda dört yıl daha iktidarda kalacağı, bu referandumun sonucu ne olursa olsun bunun hükümet değişikliğine yol açmayacağı propagandasını yaptı. Evet'lerin düşük çıkması halinde bunun "ikaz" sayılacağı, bizzat ANAP'ı ve hükümeti bir tekke başı gibi yöneten Özal tarafından açıklandı. Bu açıklamalar üzerine, bizzat ANAP'a oy vermiş olan ve bir genel seçim olması halinde yine oyu ANAP'a gidecek olanlar içinde de önemli bir kitle, kamuoyu yoklamalarında oyunun renginin "kahve" (hayır) olacağını açıklamaya başladı. Bütün kamuoyu yoklamaları, evet oylarının yüzdesini %30'ların çok altında göstermeye, yüzde 20'ler civarında göstermeye başladı. (Devamı sayfa 2'de)

İÇİNDEKİLER

Kampanyanın son haftasında, referandumda sorulan sorunun yerini "Özal'a evet mi/hayır mı" sorusuna bırakmış olduğu gerçeğini gören Demirel'in okulundan yetişme faşist Özal, yaptığı acıklı! televizyon konuşmasında "Referandum sonuçlarına göre başbakanlığı ve siyaseti bırakacağı"nı açıklayarak, özellikle 'ikaz' hayırı vermeyi düşünen ANAP yanlılarını ve 'kararsızlar'ı evet yönünde harekete geçirme operasyonunu başlattı.

*

Referandumda hakim sınıfların siyasi partilerinin sözcüleri burjuva politikacılığının tüm rezilliklerini sergilediler. Burjuva siyasetçiliğinin iğrençliği, karşılıklı üçkağıtlar, ve sonradan görmelerin görgüsüz çığırtkanlıkları ile aşılması güç boyutlara ulaştı.

ANAP, hayır'ların çoğunlukta olacağı kesin olarak ufukta görülünce, evet'leri belirli bir seviyede tutabilmek için elinden gelen herşeyi yaptı.

Hacı/gazi Özal'ın acıklı bir biçimde 'kelle'sini ortaya koyduğunu açıklaması yanında; ilçelere il, kazalara ilçe yapma sözleri; memurlara, emeklilere zam; Irak faşistlerinin vahşi saldırıları karşısında Güney Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a göçmek zorunda kalan Kürtlere "insaniyet namına' sınırların açılması, ve bu bağıntıda yapılan gösteriler; son olarak olimpiyat şampiyonu Naim Süleymanoğlu'nun alelacele, referandumdan bir gün öncesinde Türkiye'ye getirilme çabaları ... vb.; bunların hepsi evet'leri arttırmak için araç olarak kullanıldı. Buna karşı şimdilerin 'demokrat'ı, gedikli faşist Demirel, yığınları Özal'ı boğmaya, gömmeye çağırırken; SHP başkanı çok demokrat! İnönü de, Özal'ın sonunun 'inşallah Menderes gibi olmaz'lığına dualar ederek, faşist Özal'ı faşist orduya şikayet ederek seviye! sergiliyordu.

Hepsinin sergilediği seviye ortaktı: seviyesizlik!

*

Hakim sınıfların kuyruğundaki siyasetçiliği meslek edinmiş, Rus sosyal-emperyalizminin uşak ve uzantıları karşı-devrimci güçler ve karşı-devrimin 'sosyalist' maskeli kesimi olan legal Marksist ! lerimiz, bu referandumda da demokrasi adına Özal'a hayır cephesinde yer aldılar. Özal'a hayır ile Demirellere, İnönülere evet'in bir ve aynı olduğu ortada iken; bunlar da referandumda hayır oyu vermek çağrıları yaparak, yığınları hakim sınıfların bir bölümünün kuyruğuna takmayı "demokrasi mücadelesi" olarak yutturma yüzsüzlüğünü bir kez daha sergilediler.

Bu bağıntıda 'sahibinin sesi' örneği, Gorbaçev'i yineleme görevini yerine getiren TBKP'in bu referandumdaki temel şiarı, "Referandumda ANAP'a hayır. Demokrasi için en geniş güçlerin diyalog ve işbirliği" idi. (Bkz. Yeni Yol, sayı 19-20, s.1)

Bu sahte, naylon "komünistlere", Rus sosyal-emperyalizminin yeminli uşakları olan karşı-devrimcilere göre, gerekli olan şey:

! "Demokrasi için, militarist ve gerici
! güçlere karşı en geniş güçlerin diya-
! log ve işbirliği. Her aşamada bu eği-
! limin güçlenirilmesi, bu amaca yöne-
! linmesi" idi. Bu yüzden "Referandum"
! da "bu yaklaşımın güçlendiği bir alan
! olmalı" idi.

Bunların "demokrasi" dediği şey, gerçekte İnönülerin, Demirellerin savunduklarını söyledikleri sahte burjuva demokrasisinden başka birşey değildir. Savundukları bu tip bir "demokrasi" olduğu için de, bu tip bir demokrasi mücadelesinde "diyalog ve işbirliği" istenen güçler, ANAP ve 12 Eylül cuntacıları dışındaki t ü m güçlerdir. En başta da DYP'dir, SHP'dir. Bu böyle olduğu içindir ki, "Yeni Yol"da şunlar söylenmektedir:

! "Kuşkusuz yeni yapıcı, birleştirici de-
! mokratik mutabakatın koşullarını ha-
! zırlamaya yönelik bir politikayı ege-
! men kılmada SHP'den çok şey beklen-
! mektedir. En geniş marksist yasaklı
! sol güçler için etki ve katkılarını
! arttırmanın yolu da böylesi geniş
! mutabakat için aktif tutum almaktan
! geçmektedir." (Yeni Yol, S.19-20,
! s.7)

Her zaman olduğu gibi, bu naylon komünistler rollerini burjuvazinin bir bölümünün kuyruğuna takılmak için 'aktif tutum olmak' olarak tespit ediyorlar. Tek dertleri, SHP'nin 'demokratik mutabakat' koşullarını hazırlama için üzerine düşeni yapması; ve bir de bu güya demokratik mutabakat içinde TBKP gibi naylon komünistlere 'kuyrukçuluk' rolünün çok görülmemesidir.

Onların 'ANAP'a hayır' kampanyasında yerlerini almaları, bu anlamda misyonları gereğidir. Misyonları şimdilik diğer burjuva muhalefet partilerinin, herşeyden önce de SHP'nin güçlendirilmesidir.

*

Referandum karşısında bunlar ve legal

Marksistler! dışındaki 'sol' güçler, hemen hemen bir bütün olarak referanduma katılmama, geçersiz oy kullanma, boykot çağrısı yapan tavırlar takındılar. Ama bu pratik doğru tavır, hiçbir şekilde bu çağrıyı yapan oportünist-revizyonist güçlerin ilkeliliğinin vb. ifadesi değildir. Esas olarak bu referandum sahtekarlığının ileri kesim içinde hakim sınıfların kendi iç dalaşması olduğunun kendiliğinden açık olduğu, oyunun çok kaba ve açık oynandığı gerçeğidir bu referandumda referandumu red tavrını bu genişlikte gündeme getiren.

Oyun o kadar açık ve kaba oynanmıştır ki, hakim sınıflar adına kalem oynatan bır sürü köşe yazarı bile bu referandumun gereksizliği üzerine yakınmışlardır.

SONUÇLAR ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Referandumun resmi olmayan kesin sonuçları şöyledir:

Resmi olmayan kesin sonuçlar

Seçmen sayısı:	26.727.415
Sandık sayısı:	100.835
Açılan sandık sayısı:	100.835
Kullanılan oy sayısı:	23.715.498
Kullanılan oyların seçmen sayısına oranı:	88.7
Geçerli oy sayısı:	22.907.136
Oyların dağılımı:	
Evet:	8.014.459
Yüzde:	34.99
Hayır:	14.892.677
Yüzde:	65.01

1987 ERKEN GENEL SEÇİM SONUÇLARI

Seçmen sayısı:	26 337 353	
Sandık sayısı:	98 774	
Açılan sandık:	98 683	
Geçerli oy:	23 901 168	%91,48
Kullanılmayan + geçersiz oy:	2 436 629	%8,52

Bu sonuçlar içinde öne çıkarmak istediğimiz, kullanılmayan oylar ve geçersiz oylardır.

Referandumda 3 milyon 11 bin 917 kullanılmayan oy vardır. Seçmenlerin toplam %11,3'ü para cezasını göze alarak referandum sahtekarlığına katılmamıştır. Genel seçimlere göre oy kullanmayanların yüzdesinde artış vardır. Para cezasının olduğu yerde bu seçmenlerin önemli bir bölümünün b i l i n ç l i protesto tavrı takındığından yola çıkılmak zorundadır.

Referanduma katılanlar içinde geçersiz oy kullananların sayısı 803 bın 362'dir. Tercihin b a s i t l i ğ i gözönüne alındığında (genel seçimlerın tersine, yalnızca iki seçenek var, oyların renkleri değişik vb.), bu oylar içinde yanlışlık nedeniyle iptal edilenlerin çok az olduğu; bu kesimin büyük çoğunluğunun oyunu bilinçli olarak geçersiz kıldığı kesindir.

1987 29 Kasım genel seçim sonuçları ile karşılaştırıldığında görülen şudur:

Genel seçimlerde, kullanılmayan ve geçersiz oyların toplamı 2 milyon 436 bin 629 iken, referandumda bu toplam 3 milyon 820 bin 279'a çıkmıştır. Oran olarak ise genel seçimde %8,52 olan toplam; referandumda %14,29'a çıkmıştır. Kullanılmayan ve geçersiz oyların toplamında %6 civarında artış sözkonusudur.

Bu açık bir şekilde, seçmen yığınları içinde yeralanların içinde düzene güven duymayanların, hakim sınıfların çeşitli partileri arasında tercih yapmayı reddedenlerin sayısında ve oranında bir artış olduğunu göstermektedir.

Biz komünistler açısından soruna seçmenler açısından yaklaşıldığında ö n c e l i k l e üzerinde durulması gereken ve ilerletilmesi için çaba sarfedilmesi gereken potansiyel, seçmenlerin bu kesimleri içindedir.*

Geçerli oy kullananların, kullandıkları oyların dağılımına gelince:

Evet oylarının çok büyük çoğunluğunun

* 40'ıncı sayımızda yayınlanan, 1987 genel seçimlerini değerlendirme yazımızda yaptığımız benzer bir değerlendirmeye, böyle bir değerlendirmenin soruna sınıfsal açıdan yaklaşmayan, bizim esas yönelmemiz gereken kesimin işçi sınıfı; öncelikle sanayi işçileri olduğu doğru tezlerimizle çelişen bir konumda olduğu eleştirisi geldi.

Bu bağıntıda şunu açıklamak isteriz: Gerek eleştiri gelen yazımızda, gerekse bu yazımızda, tartıştığımız sorun, seçimler, seçmenlerin tavırları; seçmenlerin bu tavırlarına bağlı olarak hangi seçmen kesimleri içinde çalışmanın öncelikli olması gerektiği bağlamında tartışılmaktadır. Bu hiçbir şekilde, sorun bir başka bağlamda tartışıldığında, bugün tüm devrimci sınıf ve tabakalar içinde esas çalışmanın hangi sınıf içinde, onun hangi bölümleri içinde yapılması gerektiği konusunda yapılmış tespitlerin doğruluğunu ortadan kaldırmaz. Onların alternatifi vb. değildir.

olası bir genel seçimde yeniden ANAP'a verilecek oylar olduğundan yola çıkılmak zorundadır. Özellikle Özal'ın "sonuçlara göre başbakanlıktan ve siyasetten çekileceğim" açıklaması sonrasında, evet oyları en azından ş i m d i l i k "Özal'a ve onun hükümetine evet"ten başka biçimde yorumlanamaz.

Bu, ANAP'ın hakim sınıf partileri içinde yığınların desteği konusunda henüz hala birinci parti olduğunun; her halükarda eski ANAP oylarını kendi hanesine yazma konusunda dalaşan iki partiden (ANAP/DYP) büyüğünün hala ANAP olduğunun da ifadesidir. ANAP'ın kısa zaman içinde dağılacağı; DYP'nin "sağ"da esas parti olacağı iddialarının, en azından kısa dönem için DYP'nin körüklediği bir hayal olduğu ortaya çıkmıştır.

ANAP'ın, %80'lerin üzerindeki enflasyona rağmen, 1987 genel seçimlerinde aldığı oya yakın oy alması; hepsinden de önemlisi b ü y ü k ş e h i r l e r d e oy oranını koruması, bu partinin kalıcı olduğunun bir işaretidir. ANAP başkanı Özal'ın referanduma bir hafta kala yaptığı "Referandum sonucuna göre giderim" açıklaması, amacına ulaşmış, ANAP'a uyarı hayır'ı vermeyi planlayan ANAP oyları; aslında ANAP'tan hiç de memnun olmayan, ve fakat ANAP karşısındaki muhalefet partilerinden de bir hayır ummayan, istikrardan yana tavır takınmayı uygun bulan "kararsız" oy kesimleri, evet'e yönelmiştir.

Bugünkü seçim sistemi ile %35 oy —geri kalan oyların elverişli dağılımı halinde—, bir partiye mecliste mutlak çoğunluğu, ve böylece tek başına iktidar imkanını sağlamaktadır. İşte bu nedenlerle, Özal gerçekte referandum açısından büyük bir yenilgi olan sonucu —seçmenlerin hemen üçte ikisi Özal'ın onaylatmak istediği Anayasa değişikliği önerisine hayır; Özal'a da seni istemiyoruz, git! demiştir— "Fevkalade, halkımızın bize desteği sürüyor" biçiminde yorumlamış; ANAP yenilgiyi zafer olarak kutlamıştır.

Tek başına evet savunucusu konumunda olan ANAP'ın, referandumda genel seçimlerde aldığı oy oranına yaklaşması, ANAP'a oy veren ve giderek yerleşen ANAP zenginleri gibi dar bir kesimin dışında; emekçi yığınlar içinde de ANAP'ın "istikrar" yanlısı oyları önemli ölçüde kendine yöneltebildiğini göstermektedir.

Hayır oyları, referandumda yapılan propaganda gözönüne alındığında, aslında yalnızca Anayasa değişikliğine değil; aynı zamanda, ve hatta ondan da önce, "Özal'a" hayır'dır! Yani bugün Türkiye'de geçerli oy kullanan her üç seçmenden ikisi, bugünkü hükümetin gitmesinden yanadır. (Buna geçersiz oylar ve oy kullanmayanlar da eklendiğinde, Özal hükümetinin bugünkü oy desteğinin gerçekte en iyi halde %25'ler cıvarında olduğu ortaya çıkar.) Yığınlar bugünkü hükümetten hoşnut değildir. Bunu çeşitli eylemlerde olduğu gibi, referandumda da ortaya koymuşlardır. Geçerli oy kullanan seçmenlerin é65'i Özal'a git derken; aslında çözümü yine düzen sınırları içinde gören bir tavrı da sergilemektedir. Bu %65'in alternatifi Demirel'dir, İnönü'dür; Erbakan'dır, Ecevit'tir, Türkeş'tir vb. vb. Bir bölümü için Özal'dan kötüsü zaten olamaz!

Hayır oylarının ne oranda kime ait olduğu, evet oylarının tersine, belli değildir. SHP bu oyların en az %35'inin kendine ait olduğu iddiasındadır. DYP oran vermekten kaçınmaktadır. Son genel seçimler temel alındığında, olası bir genel seçimde bu oyların %20 kadarının küçük partiler ve bağımsızlar arasında bölüneceği varsayılırsa, iki büyük partiye (SHP/DYP) paylaşacak %45 oy kalır! Bu ise bunların her ikisinin de —şimdiki verilerle— a) tek başına iktidar olamayacakları, b) birinci parti durumunda olmadıkları anlamına gelmektedir. Siyasi konjonktürde önemli kayma ve değişiklikler olmazsa, referandumun gösterdiği budur.

Hakim sınıfların siyasi partilerinin durumu açısından, ANAP referandumdan yara alarak çıkmıştır; ama aldığı yara, onun hükümet etmesini engelleyecek ağırlıkta bir yara değildir. SHP'nin iktidar alternatifi olma iddiasının ispatı bir başka bahara! kalmıştır. DYP-ANAP arasındaki kapışmada, Demirel'in tüm moral şırıngalarına rağmen DYP daha zararlıdır.

İşçi sınıfı —Türk-İş'li faşist-sarı, reformist-revizyonist sendika ağalarının "hayır" kampanyasına katmaya çalıştığı işçi sınıfı— ve tüm emekçi, ezilen yığınlar açısından referandum bir değişiklik getirmemiştir. Esas işlevi yığınları uyutmak ve hakim sınıflar arasındaki dalaşmalara onları ortak etmek olan böyle bir sahtekarlıktan da bir değişiklik çıkması zaten mümkün değildi.

R e f e r a n d u m k o m ü n i s t l e r e b i r k e z d a h a y ı ğ ı n l a r ı n b ü y ü k ç o ğ u n l u ğ u n u n a l t e r n a t i f i h e n ü z h a k i m s ı n ı f l a r ı n d ü z e n i ç e r ç e v e s i i ç i n d e a r a d ı ğ ı n ı ; v e b u b a ğ ı n t ı d a k o m ü n i s t l e r i n ö n ü n d e-

ki işlerin ağırlığını göstermiştir.

Sorun öğrenmesini, doğru dersler çıkarmasını bilmektir.

Görev, yığınlar arasındaki çalışma açısından (seçmenler arasındaki ayrımlar, referandumdaki tavırlar bağıntısındaki ayrımlar noktasında), öncelikle geçersiz oy kullananlar ve oy kullanmayanlar kesiminde, hakim sınıfların tüm parti ve temsilcilerine güvensizlik belirtilerini bilinçli red, devrim lehinde tavır, devrim için mücadeleye dönüştürme için propaganda, ajitasyon, örgütleme çalışmasını güçlendirmektir.

Görev, Özal'a git diyen %65'ler içinde, sorunun Özal'ın gitmesi ile çözülmeyeceğini; Demirel'in, İnönü'nün, Ecevit'in, Erbakan'ın, Türkeş'in vb. vb. özde Özal'dan bir farkı olmadığı propagandasını yaygınlaştırmaktır. Özal'a nefreti, sınıf mücadelesinde düzene nefrete ve enerjiye dönüştürmeye çabalamaktır.

Bu bağlamda "sol" olarak ortaya çıkan, tüm reformistlerin umudu SHP'nin teşhiri özel önem kazanmaktadır. Bugün birçok devrimci eğilimli ışçiyi, emekçiyi faşist düzene bağlayan parti bu partidir. Birçok oportünistin içinde "radikal demokratlar" keşfettiği; ve kullanma adına propagandasını yaptığı, kuyruğuna takıldığı bu parti, hakim sınıfların "sol" iktidar alternatifidir. Faşist düzenin bugünkü esas siyasi araçlarından biridir. Görev SHP'nin kuyruğunda, onu kullanmak adına, onun propagandasını yapmak, onunla birlikte "demokrasi" mücadelesi!!! vermek değil; demokrasinin SHP'ye de rağmen, devrimle kazanılacağının propagandasını yapmak, SHP'nin karşı-devrimci, düzen yanlısı yüzünü teşhir etmektir.

Görev, bugün Özal'ı hakim sınıfların diğer siyasetçilerine tercih edenler içinde önemli yer tutan emekçiler arasında da, Özal hükümetinin gerçek faşist yüzünü teşhir etmektir.

Görev, günün esas görevi olan Bolşevik bir Partinin yaratılması çalışmasına dört elle sarılmak; bütün görevleri bu esas göreve tabi, onun çözümünü ilerletecek biçimde ele almaktır.

Şimdi, hakim sınıflar yığınların dikkatlerini esas sorunlarından çekecek; ve kendi aralarındaki yeni dalaşlara yığınları ortak edecek yeni siyasi oyunlar peşindedir.

Önümüzde yerel seçimler vardır; cumhurbaşkanlığı seçimi vardır.

Yerel seçimler için, ANAP referandumun hemen ertesinde, iki aşamalı çoğunluk sistemi tartışmasını gündeme getirmiştir. İnönü, Demirel erken genel seçimlerden sözetmektedir.

ANAP referandum sonuçlarını bir genel seçim sonucu olarak yorumlayarak, 4 yıl daha iktidarını sürdürme, bu arada eritebildiği ölçüde DYP'yi eritme planları; SHP/DYP ise ANAP'ı uygun gördükleri bir dönemde erken seçime zorlama planları içindedir. Ama bunun için yerel seçim sonuçları görülmek zorundadır. Bu arada ANAP içinde daha şimdiden Özal sonrası partiye hakimiyet kavgası yoğunlaşmaktadır. Bu referandum öncesi ve sonrası gelişmeler de Özal faktörünün ANAP'ın varlığı ve birliği için belirleyici bir faktör olduğunu göstermiştir.

Yani, önümüzdeki dönemde de hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşmalar sürecek; ve onlar bu dalaşmada yığınları kendi kuyruklarına takmak için her türlü cambazlığı yapacaktır.

Onları bu çabalarında mümkün olduğunca yalnız bırakmak, düzeni reddedenlerin sayısını arttırmak, bizim bu alandaki çalışmamızın ana hedefi olmak zorundadır.

FAŞİZMİN ÜLKEMİZDEKİ TEK GERÇEK ALTERNATİFİ, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

HER TÜRDEN REVİZYONİST VE OPORTÜNİST, İNCE TAKTİKLER ADINA BU GERÇEĞİN PROPAGANDASINI UNUTMUŞ OLSUNLAR...

DEVRİM HEDEFİ BUGÜN İSTEDİĞİ KADAR UZAK BİR HEDEF OLARAK GÖRÜNSÜN...

YIĞINLARIN ÖRGÜTLENME VE BİLİNÇ DÜZEYLERİ İSTEDİĞİ KADAR GERİ OLSUN...

KOMÜNİST ÖRGÜTLENME İSTEDİĞİ KADAR GÜÇSÜZ OLSUN...

BÜTÜN BUNLAR BİZİ TEK DOĞRU OLANI YAPMAKTAN, "YA FAŞİZM / YA DEVRİM" ŞİARINI YÜKSELTMEKTEN; VE BUNUN PROPAGANDASINI MERKEZE KOYMAKTAN ALIKOYMAMALI!

ZAFER ER GEÇ, YIĞINLARI KAPSADIĞINDA —VE YIĞINLARIN KENDİ DOLAYSIZ TECRÜBELERİ TEMELİNDE DOĞRULUĞUNU GÖRDÜKLERİNDE— YENİLMEZ BİR MADDİ GÜCE DÖNÜŞECEK BU DOĞRU DÜŞÜNCENİN; ZAFER DEVRİMİN, ZAFER MARKSİZM-LENİNİZMİN OLACAKTIR!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

TKP/ML(Bolşevik) Merkez Komitesi'nin bir açıklamasını olduğu gibi yayınlıyoruz.

Örgütsel Konferansın Bazı Kararları Üzerine-I

Proletaryanın iktidarı ele geçirme mücadelesinde örgütten başka hiçbir silahı yoktur!

Bugün işçi sınıfının ve tüm emekçi yığınların kendiliğinden sınıf mücadelesinin yeniden yükseldiği bir dönem yaşıyoruz. İşçi sınıfı hoşnutsuzluğunu grev ve çeşitli biçimlerdeki direniş eylemleri ile dile getiriyor. Toplumun diğer emekçi katmanlarının da hosnutsuzluğu büyüyor; ve çeşitli vesilelerle dışa vuruluyor. Ama işçi sınıfının ve emekçi yığınların mücadeleleri düzen sınırları, düzen çerçevesi içinde kalıyor. Hakim sınıfların "muhalif" siyasi partileri bu hareketleri kendi potalarında —henüz— eritebiliyorlar. Bunun bir temel nedeni var: İŞÇİ SINIFININ GERÇEK BİR BOLŞEVİK PARTİSİNİN, ÖNCÜ KURMAY HEYETİNİN EKSİKLİĞİ. Bu temel silahın —SBKP/B Tarihi'nde "ondan başka silahı yoktur" mutlaklığında konan silahın— eksikliği bugün kendini acılı bir biçimde hissettiriyor. Kendi sınıf partisini gerçek bir alternatif olarak karşısında görmeyen işçi sınıfının, mücadelesini burjuva alternatifler arasında tercih çerçevesi içinde yürütmesi doğaldır. İşçi sınıfının kendiliğinden sosyalist sınıf bilincine ulaşmasını, kendiliğinden komünist bir örgüt içinde, önderliğinde ve çevresinde örgütlenmesini; kendiliğinden diğer devrimci katmanlara önderlik etmesini beklemek abesle uğraşmaktır.

İşçi sınıfının en bilinçli, en fedakar, ileri unsurlarının örgütü olan bolşevik Komünist Partisi, sınıfa varlığını faaliyeti ile göstermek, sınıfa gerçek alternatifin Komünist Partisi önderliğindeki sınıfın KENDİSİ olduğunu bıkmadan, usanmadan aktarmak; sınıfa güven veren, ve sınıfın kendi kendine güvenmesini sağlayan bir siyasi berraklığı, ideolojik sağlamlığı ve örgütsel yapıyı sergilemek zorundadır. Bu olmadan, işçi sınıfının mücadelesinin ve diğer emekçi yığınların mücadelelerinin bugün kısa erimde işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü hedefleyen demokratik halk devrimini gerçekleştirmesini beklemek boş hayaller kurmaktır. İşçi sınıfının kendiliğinden hareketi, ona komünist bilinci taşıyan bolşevik örgütün önderliğinde birleştirilmediği sürece ve ölçüde, burjuva muhalefetinin kuyruğunda gidecektir, gitmek zorundadır.

Açıktır ki önderlik, önderlik iddiası ile olmaz!

Önderlik edilecekleri iddia olunanların, önderlik iddiasında olanları izlemesi için —yani önderlik iddiasının gerçek haline dönüşmesi için— önderlik edilecekleri iddia olunanların, bizzat kendilerinin, önderlik iddiasında olanların önder olduğunu PRATİK içinde kabul etmesi, onların yol göstericiliğinde pratik olarak birleşmesi, harekete, bizzat önderlik iddiasında olanların gerçek anlamda yön vermesi ile olur.

Önderlik edileceklerin, önderlik edeni —bu iddiada olanı— izlemesi için, iki şey mutlak ön gerekliliktir: Önderlik iddiasında olan, önderlik edeceklerine yol gösterecek bilgi birikimine, öngörüye, —işçi sınıfına doğru önderlik sözkonusu olduğunda— Marksizm-Leninizm bilimine sahip olmak zorundadır. Stalin'in deyimiyle "sosyalizm denen pusula" önderin elinde olmak zorundadır. Bu yetmez; eğer geniş yığınlara önderlik sözkonusu ise, o zaman o geniş yığınların kendi siyasi deneyimleri ile öncünün söylediklerinin doğruluğunu yaşamış, görmüş olmaları gerekir.

Yine açıktır ki, önderlik denen şey, bugün hiç olmayıp, yarın gökten zembille iner gibi ortaya çıkıp, bir anda bütün

sınıfı kucaklayan bir önderliğin varlığı biçiminde de gerçekleşmez. Önderlik süreç içinde, sınıfın burjuvazinin ideolojik-siyasi-örgütsel etkisinden kararlı, tutarlı zorlu bir mücadele içinde söke söke kopartılması ile gerçekleşecektir.

Bütün varlığı süresince, sınıfın en bilinçli, en fedakar, en ileri azınlığını doğrudan kendi içinde barındıran bir Komünist Partisi; sınıfın tümüne yol gösteren bir konuma erişene kadar çok değişik evreler geçirecektir. Başlangıçta gerçek anlamda önderlik, yalnızca çok dar bir çevre için, bazen sayıları yüzler ile ifade edilebilen bir çevre için söz konusu iken; giderek bu durum değişecek, iktidarı ele geçirme öncesi ve sırasında, hemen tüm sınıfı kapsayacaktır, kapsamak zorundadır.

Önder olmak için yukarıda önşartlar içinde "Marksizm-Leninizm bilimine sahip olma"yı saydık. Marksizm-Leninizm bilimine sahip olma denen şey de, 'bugün yok/yarın tümü eksiksiz var' biçiminde kavranamaz. Nasıl ki genel olarak bilgi, bilgisizlikten çıkıp, sürekli daha tam, daha mükemmel bilgiye doğru bir —diyalektik— gelişme süreci izliyorsa, bir Marksist-Leninist partinin Marksizm-Leninizm bilgisi de öyle bir gelişme süreci gösterir. Sorun bu bağıntıda sınıf konumunun, sınıf yaklaşımının, sınıf bakış açısının yitirilmemesi sorunudur. Bu olduğu sürece, Marksizm-Leninizm bilimini kavrama ve uygulamada, onu proletaryanın kurtuluşu; dünyayı değiştirmede bir silah olarak giderek USTALAŞMA olacaktır. Nasıl ki genetik bir hastalığa sahip olmayan bir embriyon bebeğe, bebek çocuğa, çocuk yetişkin bir insana doğru gelişiyorsa (tabii ki bunun için çevre koşulları da olumlu olmak, gelişmeyi kesintiye uğratmayacak şartlar olmak zorundadır); parti de embriyonal, bebeklik, çocukluk, gençlik, olgunluk dönemlerini yaşayacak; bu dönemlerde Marksizm-Leninizm bilimine 'sahip olma' noktasında durumlarında farklılıklar olacaktır.

*

Ama bir bilim olan Marksizm-Leninizme —göreli olduğunu göstermeye çalıştığımız— sahip olma da yetmez önder olmak için. Bu ön şarttır. Ama yetmez. Sahip olunan bu teoriyi, sahip olunan ideolojiyi ve üretilen doğru siyasetleri işçi sınıfına taşıyacak, ona bilinç götürecek ve onu örgütleyecek, hareketini birleştirecek, bütün küçük çayları, ırmakları koca bir nehirde birleştirip, aynı yönde, aynı amaca, aynı hedefe doğru akmasını sağlayacak sağlam bir ÖRGÜTE ihtiyaç vardır. Bu olmamış, en iyi, en güzel teori, sınıf mücadelesinde beş para değeri olmaz bir kör silahtır.

ÖRGÜT geniş anlamı ile ele alındığında, teori/pratik bütünlüğünü ifade ederken; dar anlamda parti inşasının üç alanından biri olarak ele alındığında, kendi başına, kendine özgü sorunları özel olarak ele alınması gereken bir alandır. Ve parti inşasının diğer alanları kadar hayati önemde bir alandır.

LENİN "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" adlı yapıtında şöyle diyor:

O "Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet
O yönetimi altında dağılan, sermaye için
O zorla çalıştırılarak ezilen, durmadan
O yoksulluğun, vahşetin ve yozlaşmanın
O derinliklerine itilen proletarya ancak,
O Marksizmin ilkelerine dayanan ideo-
O lojik birlik, ezilen milyonları
O işçi sınıfının ordusuna dönüştürecek
O olan bir örgütün maddi bir-
O liği ile sağlamlaştırıldığı zaman ye-
O nilmez bir güç olabilir ve mutlaka
O olacaktır da." (Aktaran "SBKP/B Ta-
O rihi - Kısa Ders", s.75)

Burada mükemmel bir şekilde, işçi sınıfının gerçek anlamda yenilmez bir güç olmasında ideolojik birlik ile örgütün maddi birliğinin ne anlama geldiği, nasıl bir rol oynadığı ifadelendiriliyor.

Ve eğer proletaryaya gerçekten önderlik edilmek isteniyorsa, örgütün maddi birliğinin yaratılması ve sağlamlaştırılması sorununun nasıl hayati bir sorun olduğuna dikkat çekiliyor.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi/Bolşevik Tarihi Kısa Ders'te, hakkında hiçbir sınırlama yapmadan "Marksist Partinin ideolojik esaslarını tam bir açıklığa kavuşturduğu" (s.60) tespiti yapılan "NE YAPMALI?" eserinin son iki bölümü doğrudan doğruya örgüt sorunlarının tartışılmasına ayrılmıştır.

Açıktır ki, Marksizm-Leninizm açısından "ideolojik temeli olmayan bir örgüt pratikte işçi sınıfını burjuvazinin zavallı bir uşağı durumuna düşüren bir saçmalıktır." (Lenin, "Kadetçiliğe Karşı Mücadele ve Parti Disiplini")

Ama örgütün maddi birliği ile pekiştirilmeyen ideolojik birlik de proletaryanın iktidar ve sömürüsüz, sınıfsız dünya yaratma mücadelesinde işe yaramaz.

Doğrudan örgütsel sorunların ele alı-

nışının ve çözülüşünün, zafer veya yenilgide; zaferin çabuklaştırılmasında veya yenilginin ağırlığında oynadığı rolün büyüklüğünü, dünya komünist hareketinin tarihinde birçok örnekle görmek mümkündür. Türkiye/Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin tarihinde de bunu gösteren birçok örnek vardır.

12 Eylül sonrası tüm devrimci örgütler, bu arada komünist örgütümüz açısından da alınan; birçok örgüt açısından örgütün varlığı sorununun tartışmasını zorunlu kılacak ağırlıktaki yenilginin boyutlarında, örgütsel alandaki laçka, legalist/yarı-legalist yapılar çok önemli rol oynamıştır. Hemen her devrimci örgüt içindeki herkesin, hemen her işi yaptığı, herkesin ne yaptığının bilinmemesi gerekenlerce bilindiği; örgütlerin birçoğunun aşiret/hemşerilik vb. ilişkilerini içinde barındırdığı; illegal çalışmaya pratikte önem vermeyen yapılar, düşmanın ağır saldırıları karşısında önemli ölçüde dağılmıştır. Örgütlerin büyük çoğunluğunda var olan; her hücrenin bir üstteki hücre ile doğrudan bağı olan piramit tipi örgütlenme, illegalite konusundaki laçkalıklar, boşboğazlıklar, küçükburjuva böbürlenmeler içinde sağa sola yayılan örgüt sırları vb. ile bütünleşince, düşmanın bu örgütsel yapıları yıkabilmesi için işleri kolaylaştırılmıştır. Buna bir de polisin eline düşen devrimcilerin büyük bir bölümünün işkence altındaki sorgulamalardaki başarısız tavırları da eklenince; hakim sınıflar örgütsel yapının şemasını, bu şemanın çeşitli yerlerindeki insanları gerçek kimlikleri ile çok fazla çaba sarfetmeden çıkarabilmiştir. Ama bütün bunlar ortada iken, yenilgi üzerine tartışmalarda örgütsel alandaki hataların rolünü ciddi bir şekilde değerlendirme çabaları yok denecek kadar azdır. Örgütsel çizgiyi de bütün yönleri ile ele alıp, geçmiş ile bu alanda bütünlüklü ve köklü bir hesaplaşma —devrimci hareket bir bütün olarak alındığında—, sanki bu alanda hiç önemli birşey yokmuş gibi, herşey günlük güneşlikmiş gibi, yoktur. Bu alanda geçerken değinilen bazı hatalar da her örgüt açısından "tasfiyeci" unsurlara vb. bağlanarak, örgütler temize çıkarılmaktadır.

Biz TKP/ML(BOLŞEVİK) olarak, bizzat kendi pratiğimizde örgütsel hatalarımızın aldığımız yenilgideki payını gördük, yaşadık. Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkarak, bu alanın parti inşasındaki belirleyici öneminin de bilincinde olarak, bu alanda da BOLŞEVİKLEŞMENİN bilincinde olarak, geçmişle köklü hesaplaşmanın ve geleceğe yönelik somut tespitlerin gerekliliğini her geçen gün daha yakıcı olarak tenimizde duymaya başladık

Parti inşasının diğer alanlarındaki —herşeyden önce de ideolojik-siyasi-teorik inşa halkasındaki— durum ve ilerlememiz ile, örgütsel inşa halkasındaki relatif geriliğimiz arasındaki uyumsuzluk, giderek bu geriliğin diğer alanlardaki ilerlemeyi de yavaşlatma, giderek olanaksız kılma eğilimi de kendini önemli bir tehlike olarak dayatmaya başlamıştı. İdeolojik-siyasi üstünlüğümüz, özellikle Türkiye/Kuzey Kürdistan'daki örgütsel yapının olağanüstü zayıflığı sonucu, örgütün maddi gücü ile pekiştirilemiyor, böylece pek fazla bir işe yaramıyordu. Yurtdışındaki örgütlenmede de, yurtdışının bölgesel işleri ile merkezi işlerin içiçe girdiği; örgütlenme alanında geçmişin hastalıklarından köklü olarak kopmamış örgütsel bir yapılanma sürdürülüyordu. Bütün bunlar ÖRGÜTSEL İNŞA sorunlarının acilen özel olarak ele alınmasını zorunlu kılıyordu. İşte bütün parti tarihinde ilk kez gündemi örgütsel inşa sorunları olarak belirlenen bir Parti Konferansı bu ortamda gündeme geldi.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in parti içi ve çevresinde yoğun bir hazırlık sonrasında 1988 yazında gerçekleştirdiği birinci örgütsel konferansta, örgütsel inşanın özel sorunları üzerinde durularak ÖRGÜTSEL ALANDA BOLŞEVİKLEŞME yönünde atılacak somut adımlara temel olacak çok önemli ilkesel, ve somut kararlar alındı.

Örgütsel inşa sorunlarının hemen her alanında alınan kararlar geçmişimiz Marksizm-Leninizm süzgecinden geçirilerek, hataların özeleştirel biçimde aşılması temelinde alındı.

Devrimci kamuoyuna yayınlanmış olan Bolşevik sayı 23 (TKP/ML(B) Tüzüğü, Tüzük Üzerine Açıklamalar, Bugüne Kadarki Tüzüğün Eleştirisi) ve Bolşevik sayı 24 (Poliste, Mahkemede, Tutukevinde Devrimci Tutum, İllegal Çalışma Kuralları) 'ün ciddi bir şekilde incelenmesi, Bolşeviklerin bu soruna nasıl yaklaştıklarını görmek isteyen herkese gösterecektir.

Örgütsel konferans, canlı ve verimli tartışmalar ertesinde, örgütsel inşa halkasının, parti inşasının diğer alanları ile bağ içinde önemini vurgulayarak bilince çıkarma yanında, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da parti inşasının durumunu değerlendirerek, bu bağıntıda şu belirleyici önemdeki kararı almıştır:

"BUGÜN TÜRKİYE'DE PARTİ ÖRGÜ-

+ TÜNÜN YARATILMASI BİZİM İÇİN
+ KAVRANILMASI GEREKEN ESAS HAL-
+ KADIR!
+
+ Parti inşasının alanları görevleri için-
+ de, bu anlamda ÖRGÜTSEL İN-
+ ŞA halkası, içinde bulunduğumuz du-
+ rumda kavranacak esas halka durumun-
+ dadır.
+ Bu alanda adımlar atılmadan, işleyen
+ bir örgüt yapısı oluşturulmadan, di-
+ ğer inşa alanlarında ilerlemek de müm-
+ kün değildir."

Bu karar alınırken, sorun bugün TEORİNİN olağanüstü önemi; yapılan bu tespitin, "teorik çalışmanın bütün parti açısından esas olduğu tespiti" ile bağı vb. bağıntısında da bir tartışma yürütülmüş, ve bu konu şöyle açıklanmıştır:

+ "Bu somut görev tespiti, hiçbir şekil-
+ de, teorinin önemini küçümsemek, onu
+ bir kenara koymak, ya da teori yurt-
+ dışında yapılacak, Türkiye'deki yol-
+ daşlar ve örgüt için teorik çalışmaya
+ katılmak önemli değildir vb. anlamına
+ gelmemektedir.
+ Teorik çalışmanın, içinde bulunulan
+ uluslararası durumda ve Partimizin
+ içinde bulunduğu durumda inşa gö-
+ revleri/alanları içinde esas olduğu
+ tespiti, Türkiye (ve Kuzey Kürdis-
+ tan) için bugün yaptığımız özel tes-
+ pit ile ortadan kaldırılmamakta, onun-
+ la da özde çelişmemektedir."

Konferansımız bu genel kararın yanında, somut olarak Türkiye'de örgütün yaratılması halkasının kavranacak esas halka olduğu tespitinin yüklediği somut görevleri de tartışmış; atılacak somut adımları tespit etmiştir.

Örgütsel olarak atılacak somut adımlar konusunda hakim sınıfları bilgilendirmemek için, alınan somut kararlar üzerine tartışmayacağız.

Yalnızca, bu bağıntıda şimdiye kadar kullandığımız örgüt modeli olan piramit tipi örgütlenmenin, bizim durumumuzda uygunsuzluğunun bu Konferansça karar olarak tespit edilmesinin; daha uygun bir örgüt modelinin yaratılması için yolu açtığını; bunun örgütümüzün geçmişi, aldığımız yaralar, bunların örgütsel model ile bağı ele alındığında, olağanüstü önemde bir karar olduğunu belirterek geçeceğiz.

Örgütsel Konferansımızın yaptığı önemli işlerden biri de, şimdiye kadarki Tüzüğümüzü ele alıp değerlendirmesi oldu. Örgütsel Konferansımız geçmiş Tüzüğümüzü Marksist-Leninist bir eleştiri/özeleştiri süzgecinden geçirdi, yanlışlarını özeleştiri ile aşarak, yeni bir Tüzük kabul etti.

Konferansımız Tüzük üzerine Marksist-Leninist anlayışı — geçmişteki anlayışımızla da çatışma içinde — şöylece ortaya koydu:

"TÜZÜK ANLAYIŞIMIZ

Tüzük, herhangi bir örgütün örgütsel yapı ve işleyişinin genel kurallarını tespit eden bir belgedir.

Tüzük, örgütün amaç ve bu amaca varmak için seçtiği yol vb. üzerine bir belge, bir amaç ilanı belgesi; bir program veya program açıklaması, özeti değildir.

Tüzük, üyelere moral çağrılar yapan, onları bir komünistin nasıl olması, nasıl davranması, nasıl yaşaması gerektiği konusunda eğitmeye çalışan bir eğitim aracı olarak da kavranmamalıdır.

Tüzüğün bir asli görevi vardır: Partinin yapısı ve işleyişi hakkında genel kuralları tespit etmek.

Lenin'in tüzüğe yaklaşımı, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri"de söylediği şu sözlerde —ve hazırladığı tüzük taslağında— somut olarak ifadesini bulmaktadır:

"... işçi örgütleri konusunda eğer kuşku varsa (...) kendi birinci maddeme şöyle bir not eklemeyi kabul ederdim: 'Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin program ve tüzüğünü kabul eden işçi örgütleri, mümkün olduğunca çok sayıda parti örgütü içine alınırlar.'

İşin aslını konuşmak gerekirse, böyle bir isteğin yeri, hukuki kurallarla kendini sınırlaması gereken tüzük değil, açıklayıcı yorumlar, broşürlerdir." (Lenin, age, s.92/93, Almanca, c.7, s.271)

Gerek dünya komünist hareketinin geçmişinde tüzük konusunda takınılan tavır ve tecrübeleri incelediğimizde, gerekse kendimizin bu konudaki tecrübelerimizi değerlendirdiğimizde, görüyoruz ki, tüzüğe bu asli görevinin yanında başka görevler de yükleyerek tüzüğü şişirmek, (tüzüğe eklenen şeylerin doğruluğu-yanlışlığından bağımsız olarak) doğru değildir.

Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin yayınlanmış olan devrim öncesi tüzükleri; Komintern Yürütme Komitesi adına tüm Komintern seksiyonları için önerilen örnek tüzük incelendiğinde görülür ki, bu tüzükler kendilerini bilinçli olarak örgütsel yapı ve işlerlik'in genel kurallarını tespit etmekle sınırlamaktadır.

Bizim tecrübemiz de göstermektedir ki; örgütsel yapı ve işleyiş kuralları dışın-

daki mesela bir dizi moral talebin vb.nin gerçek anlamda bir tüzük maddesi olarak uygulanma durumu olmamış; böylece bir dizi tüzük maddesi en iyi halde üyelere bir çağrı; onları eğitmeye yönelik talepler olarak kalmıştır.

Yine gerek yayınlanmış olan RSDİP'nin devrim öncesi tüzüklerinin ve Komintern örnek tüzüğünün, gerekse bizim kendi tecrübelerimizin gösterdiği bir başka olgu daha vardır:

Ortaya çıkan her örgütsel yapı ve işleyiş problemini tüzük ile çözmeye, her detayı tüzükte çözmeye, tüzük hükmü haline getirmeye çalışmak boşa çabadır. Tüzük, genel kuralları mümkün olan netlikte tespit edip orada durmalı; uygulamada ortaya çıkabilecek ve çıkan sorunlar bu genel kurallar çerçevesinde, tüzükle çelişmeyecek biçimde somuta uygun olarak çözülmelidir.

Açıktır ki, tüzüğün çok genel tutulması, yorum sorununu gündeme getirmektedir. Tüzüğü her isteyenin kendi istediği biçimde yorumlamasını ve öyle uygulamasını, böylece tüzüğün genel geçerliliğinin, bağlayıcılığının ortadan kaldırılmasını önlemenin yolu, tüzüğü, hem kural, hem de kuralın yorumunu içeren bir belge haline getirmek değil, böylece tüzüğü şişirmek değil; tüzüğün yorumunu bir başka belgede bağlayıcı olarak yapmaktır.

Bir başka sorun şudur:

Tüzük, örgütün içinde bulunduğu andaki yapısına uygun ve uygulanabilir olmalıdır. Varolan örgütün andaki durumuna uygun olmayan bir tüzüğün hükümlerinin uygulanamaz olarak kağıt üzerinde kalacağı açıktır. Açıktır ki, örgütsel yapı ve işleyiş açısından, evrensel geçerliliğe sahip Marksist-Leninist kurallar vardır. Tüzük bu evrensel kurallara ters, aykırı olamaz.

Ancak bu kuralların çerçevesi içinde, örgütsel yapı ve işleyiş sorunu her somutta belli değişiklikler gösterir. Kuralların somut uygulaması, örgütün andaki somut durumuna göre değişiklikler gösterir.

Bunun kavranması, tüzüğün değişmez bir belge olmadığının da kavranması; örgütün gelişmesine, durumuna, ihtiyaçlarına uygun olarak bazı tüzük hükümlerinin de değişikliğe uğrayabileceğinin, bazı hükümlerin eklenebileceğinin, bazı başkalarının silinebileceğinin kavranması demektir.

Diyelim ki, kongre bir tüzük kabul etti. Ve bir de o anda görülen sorunlar çerçevesinde bir de tüzük yorumu/açıklaması kabul etti. Uygulama içinde, örgütün gelişmesi sürecine bağlı olarak örgütsel yapıda belli değişiklikler mümkün ve hatta zorunlu hale geldi. O zaman yapılacak iş, tüzüğü bir dahaki kongrede bu gelişmeye uygun hale getirmektir.

Bu konuda örgütün, örgüt yapısının; sınıf mücadelesinin durumu, onun ortaya çıkardığı gereklilikler; örgütün durumu gücü, imkanlar tarafından belirlendiği; evrensel geçerliliğe sahip Leninist örgütlenme ilkeleri temeli ve çerçevesinde, her somutun değişiklikler gösterdiği kavranmalıdır. Eğer örgüt, gereklilikler ve imkanlar tarafından belirleniyorsa, ve eğer tüzük denen belge örgütün içinde bulunduğu durumu yansıtmak ve ona uygun olmak zorunda ise, o zaman aynı devrim aşaması içinde de tüzükte bir dizi değişiklikler yapılabileceği açık olmak zorundadır.

Bu söylediklerimize en açık örnek, RSDİP'nin devrim öncesi tüzükleridir. Bu tüzüklerde mesela örgüt yapısı konusundaki bir dizi hüküm değişikliğe uğramıştır (başlangıçta iki merkez, sonra tek merkez); "üye atama" konusundaki hükümler bir dizi değişikliğe uğramıştır vb. (Tabii bu bağıntıda, Leninist tipte bir parti öğretisinin Rusya sosyal-demokrat hareketi içinde oluşması ve hakim kılınması sürecinin de yaşandığı, RSDİP'ndeki bazı somut değişmelerin buna bağlı olduğu da dikkate alınmalı; Leninizmin ortaya koyduğu temel doğruların "geçersiz" kılınması için kullanılmamalıdır bu değişiklikler.)

Ya da diyelim ki, tüzüğün şu veya bu hükmünün somut uygulaması içinde, daha önce sorun görülmeyen bir konuda önemli yorum farklılıkları çıktı. Böyle bir durumda da yapılması gereken; ya bir dahaki kongrede sözkonusu konuda bağlayıcı bir yorum getirmek, veya tüzükte gerekli değişikliği yapmaktır.

Bizim geldiğimiz noktada tüzüğün nasıl bir belge olması gerektiği konusunda düşündüğümüz budur. Yeni Tüzüğümüz bu anlayışla kaleme alınmıştır.

Yeni tüzüğümüzü kaleme alırken yola çıktığımız örnekler, RSDİP'nin devrim öncesi tüzükleri ve Komintern'in örnek tüzüğü olmuştur. Anlayışlar bizim durumumuzla birleştirilmeye çalışılmıştır.

Bu yeni tüzüğümüz, şimdiye kadar geçerli olan, TKP/ML I. Konferansında kabul edilen, II. Konferansta genişletilen, belirli noktalarda ilkesel hataları da olan tüzüğün hatalarının ve yanlış anlayışlarının reddi, onun Marksist-Leninist özünün sahiplenilmesi temelinde yükselen bir

tüzüktür.

Yeni Tüzük, eski tüzükten şu temel noktalarda ayrılmaktadır:

* Şimdiye kadar geçerli olan tüzüğümüz, örgütsel yapı ve işleyişin genel kurallarını tespit eden bir belge değil; bunun yanında bir program özeti, amaç bütünlüğü ilanı belgesi; üyelere moral çağrılar yapan bir belge, ve bunun yanında yer yer yorum belgesi idi. Yapılan program özetinin, amaç bütünlüğü ilanının, moral çağrıların ve yorumların doğruluğu-yanlışlığından bağımsız olarak, bu yapı yanlış, tüzüğü zayıflatan bir yapı idi.

Program özeti, bütünlüklü bir program olmadığı için, üye olana bütünlük içinde ne olduğumuzu ve ne istediğimizi gösterme isteği ile yapılmıştı. Bunun aslında tüzükte yeri olmaması gerektiği, en iyi halde bir tüzük yorumunda yer verilebileceği tarafımızdan kavranmamıştı.

Örnek aldığımız Kültür Devrimi döneminin —Kültür Devriminin önderi ÇKP'nin— tüzüğü, ve ona dayanan bir dizi partinin tüzüğü de, bu genel hastalıktan muzdaripti.

Aynı şey diğer fazlalıklar için de geçerlidir. Moral çağrıların, yorumların, amaç bütünlüğü ilanlarının yapılacağı yer aslında "örgütsel kurallar" olan tüzük değildir. Tüzüğün bu kadar yüklenmesi sonuç olarak, onu örgütsel yapılanmada dayanılacak ve her hükmü uygulanmak için yazılmış bir belge olmaktan çıkarmakta, onu zayıflatmaktadır.

* Eski tüzük, özellikle II. Konferansta yapılan eklerle, ortaya çıkan her örgütsel sorunu, tüzük hükmüne bağlayarak çözmeye çalışan bir anlayışı yansıtmaktadır. Genel kurallar yerine, yer yer detaya girilmektedir. Bu da gerçekte tüzüğü zayıflatan, genel kural ile, onun uygulanmasında çıkan şu veya bu somut problemin andaki çözümünü aynı seviyeye getiren bir tavırdır. Çözüm yukarıda da belirttiğimiz gibi, tüzüğe ek olarak yapılacak yorum ve açıklamalardır.

* Eski tüzüğümüz, önemli ölçüde, örgütün var olan durumundan yola çıkmamakta; olması gerekenden, olması istenenden yola çıkmaktadır. Bunun sonucunda da bir dizi tüzük hükmü yerine getirilemez, uygulanamaz hale gelmektedir. En açık örnekler, TİKKO, Kadınlar Örgütlenmesi, TMLGB hakkındaki bağlayıcı tüzük hükümleri, Merkez Denetim Komisyonu konusundaki bağlayıcı tüzük hükmü vb.dir.

* Eski tüzüğümüzün öngördüğü örgütsel yapı, görüşümüzce durumumuza uymayan, illegalite açısından sakat, bir alttaki hücre sekreterinin m u t l a k a bir üst hücre üyesi olmasını şart koşan bir yapıdır.

Yeni tüzük bu noktada sözkonusu şartı ortadan kaldırmakta, örgütsel yapının şartlara uygun hale getirilebilmesinin önündeki tüzük engelini kaldırmaktadır.

* Eski tüzüğümüz, Kuzey Kürdistan'daki örgütlenmeyi, diğer bölge örgütlenmeleri düzeyinde ele almakta; Kürdistan bölgesinin kendine özgü milli sorunlarının orada özel bir örgütlenme gerektirdiğini kavramamaktadır.

* Eski tüzüğümüz, demokratik merkeziyetçilik, disiplin vb. sorunlarda bir dizi noktada detaya girmekte; bütün bu detaylı tavırlar içinde ama mesela "Eleştiri özgürlüğü - Eylem birliği" i l k e s i n i doğru bir biçimde savunmamaktadır.

Yeni tüzükte işte bütün bu temel noktalarda, eski tüzüğün hata, eksiklik ve sapmalarından kopmaya çalıştık." (Bolşevik, sayı 23, s.9-15)

Konferansımızın örgütsel inşanın burada üzerinde durduğumuz sorunları konusunda takındığı ilkeli Marksist-Leninist tavırlar, Merkez Komitemizin duyurusunda yaptığı: "Bu Konferans, önümüze koyduğumuz BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI görevinin çözümünde örgütsel alanda Bolşevikleşme yönünde atılmış çok önemli bir adımdır" değerlendirmesinin ne kadar doğru olduğunun açık kanıtlarıdır.

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz

HAZIRAN 1988 Fiatı: 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, 500 TL

TKP/ML(B)
TÜZÜĞÜ

* Tüzük üzerine açıklamalar
* Bugüne kadarki tüzüğün eleştirisi

Sayı 23

Biz önümüzdeki dönemde alınan diğer bazı kararlar üzerinde de durarak, bu değerlendirmenin doğruluğunu göstereceğiz.

Ama değerlendirmeler, yapılan açıklamalar, teori ne kadar doğru olursa olsun, onlar bir kez ortaya konduktan sonra, belirleyici olan onların hayata geçirilmesidir.

Ve bu noktada tüm TKP/ML(B)'li yoldaşlara, TKP/ML(B) taraftarlarına ve tüm sınıf bilinçli işçilere büyük görevler düşmektedir.

Şimdi her şey bu kararların hayata geçirilmesine, bu kararları hayata geçirecek olanların çabalarına bağlıdır!

TKP/ML(Bolşevik)'in örgütsel konferansı, Bolşeviklerin bu konuda da kendi geçmişlerini ve bugünkü konumlarını Marksist-Leninistçe sorguladıklarını göstermektedir.

Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin tabanlarındaki tüm devrimcilere çağrımız, TKP/ML(B)'nin bu alandaki tespitlerini ciddi bir şekilde incelemeleri, tartışmaları; kendi örgütlerinin bu alandaki teori ve pratiğini Marksist-Leninist ilkeler ışığında tartışmaya çekmeleridir.

Gelecekte, yeniden yenilginin ağırlığı üzerine yakınmak istemiyorsak, o zaman yenilginin ağırlığında rol oynayan kendi hatalarımızı yinelememek görevimizdir.

Örgütsel alanda devrimci çevreler içinde son dönemde açıkça gözlemlenen "eski tas, eski hamam" tavırları aşılmadıkça; kazanılan başarılar tesadüfi olacak, başarısızlıklar önemli ölçüde kendi hatalarımızı sürdürmenin de sonucu olacaktır.

Örgütsel alandaki durum kelimenin tam anlamı ile vahimdir. Bu kötü durumu boş ajitasyonlarla gizlemeye çalışanlar, geçmişin —bugün de sürdürülen— hatalarına kıskançlıkla sahip çıkanlar; niyetleri ne olursa olsun devrimci enerjiyi çarçur etmekte; hakim sınıflara hizmet sunmaktadırlar.

ÖRGÜTSEL ALANDA DA BOLŞEVİKLEŞMEK, bugünün temel şiarlarından biri; bunu gerçekleştirmek için geçmişle ve bugünün teori ve pratiği ile hesaplaşmak, bugünün direktiflerinden biri olmak zorundadır.

Örgütsel Konferansımızın kararlarını bu bilinçle incelemek her yoldaşımızın, sınıf bilinçli her proleterin ve Marksist-Leninist olma iddiasındaki her devrimcinin vazgeçilmez görevidir.

7 Ekim 1988

BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

HAZİRAN 1988 Fiatı: 2 DM, 6 FF, 15 ÖS, 200 TL

POLİSTE
MAHKEMEDE
TUTUKEVİNDE
DEVRİMCİ TUTUM
*
İLLEGAL ÇALIŞMA
KURALLARI

Sayı 24

"SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ" KAMPANYASI ÜZERİNE NOTLAR

İllegal komünist basının güçlendirilmesi komünist propaganda-ajitasyonun gerçek özgürlüğünün tek garantisidir!

İster bütün ülkelerin işçi hareketinin deneyimi açısından, isterse de Türkiye/Kuzey Kürdistan işçi sınıfının ve onun adına hareket eden örgütlerin son 8 yılda yaşadıkları deneyim açısından olsun, sürekliliği sağlanmış militan bir komünist hareketi geliştirebilmek için çıkartılması gereken en önemli derslerden birisi de illegal bir basım ve dağıtım aygıtının yaratılması olmak zorundadır. Öyle bir illegal basım ve dağıtım ağı yaratılmalıdır ki, o her şart altında faaliyetini sürdürebilmeli, komünizm için tüm bilinçli eylemlerin birleştirilmesinde, güçlendirilmesinde sağlam bir dayanak olmalı, ne kadar güçlü bir sese sahip olup olmayacağı, sesinin susturulup susturulamayacağı hakim sınıfların iznine bağlı olmamalıdır. Böyle bir basın, hakim sınıfların tüm baskı ve saldırılarına rağmen sürekliliğini sağlayacak bir illegal örgüt ağının vazgeçilmez bir parçası olmalıdır.

İllegal bir basım ve dağıtım ağının gerçek anlamda yaratılmadığı şartlarda, bunun yaratılması çalışması, basın-dağıtım alanında çalışmanın merkezine konmak zorundadır.

Tabii ki, illegal örgütün yanısıra ve illegal örgüte tabi, tabii ki illegal basım ve dağıtım aygıtının yanısıra ve illegal basım ve dağıtım aygıtına tabi, her legal imkan güç ölçüsünde kullanılmalı, kazanılacak her legal mevzi için savaşılmalı, kazanılmış her legal mevziin elde tutulması için eldeki bütün imkanlarla mücadele edilmelidir.

Revizyonistler, reformistler için bu soruna yaklaşım tamamen farklıdır. Onlar illegal çalışmayı, illegal örgütü, ne olursa olsun mutlaka kurtulunacak bir yük, legal olanaklar yaratıldığı ve genişlediği ölçüde bir kenara atılacak ya da legal çalışma imkanlarına tabi olacak üvey çocuk olarak görürler. Bu nedenle her ne pahasına olursa olsun legalizme dört elle sarılırlar. İdeolojik-siyasi çizgilerindeki oportünizm, örgütsel oportünizmle sıkı sıkıya kenetlenir.

Örgütsel oportünizme karşı mücadele, oportünizme karşı mücadelenin vazgeçilmez bir unsurudur.

3. Avrupa ve Amerika'nın hemen bütün ülkelerinde, sınıf mücadelesi içsavaş evresine giriyor. Bu koşullar altında komünistler, burjuva yasallığına güvenemezler. Onlar, belirleyici an geldiğinde, devrime karşı görevlerini yerine getirmesi için partiye yardımcı olabilecek paralel örgüt mekanizmaları oluşturmakla yükümlüdürler. Kuşatma durumu ve olağanüstü yasalar yüzünden komünistlerin bütün çalışmalarını yasal olarak sürdürmeye imkan bulamadıkları bütün ülkelerde, yasal çalışmanın yasadışı çalışmayla kombine edilmesi kesinlikle zorunludur.

"3. Enternasyonal, 1919-1943, Belgeler", s.30.
Belge Yayınları

REFORMİZM VE LEGALİZM BATAĞININ ÜSTÜNÜ HİÇBİR KESKİN LAF ÖRTEMEZ!

Haziran ayı ortalarında başlayan ve ilk başta beş, sonra da dört dergi (Emeğin Bayrağı, Yeni Çözüm, Yeni Demokrasi, Güneşe Çağrı) tarafından yurt içinde ve dışında, legal "sosyalist basın" üzerindeki baskılara karşı "sosyalist basın susturulamaz" sloganı altında sürdürülen kampanyanın nasıl bir niteliğe sahip olduğunu birkaç yönüyle ortaya koymak istiyoruz.

Öncelikle şunu belirtelim: Hakim sınıflar hiç kuşkusuz, bugün ezop diliyle de konuşsalar, çok sınırlı etkileri de olsa, bir dizi oportünist legal yayın organının yayınlanmasından önemli ölçüde rahatsız oluyorlar ve birçok aracın yanısıra öncelikle baskı araçları ile, yeniden gün ışığına çıkan siyasi eğilimlerin legal planda susturulması için vargüçleriyle çabalıyorlar. Bu çabalara, saldırılara her komünist, devrimci, demokrat karşı çıkmak zorundadır.

Ama eğer bazı çevreler bu saldırılara karşı göğüs gererken genel siyasi çizgilerinin bir sonucu olarak, aynı zamanda legalizmi, reformizmi propaganda ediyorlarsa, bu yönde eylemler geliştiriyorlarsa, bu çabalara karşı da şiddetle mücadele etmek zorunludur, görevdir.

Bu yazımızda, "Sosyalist basın susturulamaz" kampanyasını bu açıdan da değerlendireceğiz.

Önce kampanyacılara göre kampanyanın amacını ve bu amaç için hangi görevlerin nasıl tespit edildiğini ortaya koyalım: Temel amaç şöyle belirleniyor:

"Kampanyamıza dönersek, kampanyamızın temel amacı (aoç) dergilerimiz üzerindeki baskıları protesto etmek, sosyalist basının varlığını anlamak istemeyenlere Türkiye'de bir sosyalist basının varolduğunu, onlar isteseler de istemeseler de varolacağını, bunu engelleyemeyeceklerini bir kez daha hatırlatarak dergilerimizi yayınlama kararlılığımızdan vazgeçmeyeceğimizi ve bu konuda hiçbir taviz vermeyeceğimizi göstermekti. Kampanyamız ve sonuçları bu amaç bağlamında ele alınmalıdır. Yoksa kampanyamızın amacı, bir hak elde etmek değildi..." (Emeğin Bayrağı, S.6, s.4)

"... Ayrıca kampanya süresince, yapılacak işler belirlendi. Buna göre;
— Hükümetle görüşerek, dergilerimizi yayınlama kararlılığımızın vurgulanması ve baskıların protesto edilmesi,
— Çeşitli demokratik kuruluşlar, siyasi partiler, derneklerin, sendikaların ziyaret edilerek kampanyamıza desteklerinin alınması
— Milletvekillerinin ziyaret edilmesi, sorunun meclise götürülmesinin sağlanması,
— Gazetelerin ziyaret edilmesi, gazete ilanları verilmesi,
— Kamuoyuna açık bir basın toplantısı (en az bir defa) düzenlenmesi,
— Kampanya hakkında ortak bir dergi (özel sayı) çıkarılması,
— Bir protesto açlık grevi yapılması ve kampanyanın dostluk gecesiyle son bulması planlandı." (agy, s.4-5)

Sözkonusu dergilerin hepsi de istisnasız kendilerine sosyalist demektedirler. Hakim sınıfların sömürü düzenine alternatif olarak sömürüsüz bir toplumdan yana ve bu toplumu kurmak için mücadele ettiklerini savunmaktadırlar. Böyle olup olmadıklarından bağımsız olarak, onları kendi iddiaları temelinde de eleştireceğiz.

*

Komünistler açısından sömürücülerin egemenliği şartlarında basın özgürlüğüne yaklaşım nasıl olmalıdır?

Sömürücülerin egemenliği şartlarında

---

1. Bütün propaganda ve ajitasyon, gerçekten komünist nitelik taşımalı ve Komünist Enternasyonal programı ile kararlarına uygun düşmelidir. Partinin bütün basın organları, proletarya davasına bağlılıklarını kanıtlamış, güvenilir komünistler tarafından yönetilmelidir. Proletarya diktatörlüğünden, basitçe, bilinen ve araya sokuşturulmuş bir talep gibi söz edilemez; aksine onun propagandası öyle yapılmalıdır ki, her basit işçi, her kadın işçi, her asker ve köylü, günlük hayatın basınımız tarafından sistemli biçimde gözlenecek ve her gün kullanılacak olgularından kalkarak bu diktatörlüğün zorunluluğunu anlamalıdır.

Periyodik ve periyodik olmayan basın ve bütün parti yayınevleri, belirli bir anda, partinin bütünüyle yasal veya yasadışı olmasına bakılmaksızın Parti yönetiminin direktifi altına sokulmalıdır. Yayınevlerinin özerkliklerini kötüye kullanmaları ve partinin politikasına bütünüyle uymayan bir politika gütmeleri kabul edilemez.

Basın organlarının sütunlarında, halk meclislerinde, sendikalarda, tüketici derneklerinde — Komünist Enternasyonal taraftarlarının girme imkânı buldukları her yerde, sadece burjuvaziyi değil, onun işbirlikçilerini, her türden reformistleri, sistemli ve acımasız biçimde teşhir etmek zorunludur.

Komintern'e katılmanın 21 Koşulu, 1. koşul, III. Enternasyonal, 1919-1943, Belgeler, s.29-30.

HİÇBİR ZAMAN gerçek anlamda basın özgürlüğünün olamayacağı, bunun kitleleri aldatmak için sömürücülerin ve bu şartlarda arı demokrasi arayan küçük-burjuva reformistlerinin elinde kocaman bir yalan olduğu; sömürülenler için basın özgürlüğünün **ancak** sömürücülerin egemenliğine son verildiği durumlarda gerçek bir özgürlük haline gelebileceği şeklinde olmalıdır. Sömürücülerin egemenliği şartlarında basın özgürlüğü, burjuva, gerici basının özgürlüğü, proleter devrimci basın üzerinde basın diktatörlüğüdür.

> Bu nedenle "işçiler, en iyi basımevleri ve büyük kağıt stokları kapitalistler tarafından kendi tekellerine alındıkları sürece, demokrasi ve cumhuriyetçi rejim ne kadar gelişmişse, kendini bütün dünyada, örneğin Amerika'da o kadar kaba, edepsiz, utanmaz bir biçimde gösteren, sermayenin basın üzerindeki iktidarı olduğu gibi kaldığı sürece, bu özgürlüğün bir yutturmaca olduğunu bilirler. Bütün ülkelerin sosyalistleri bunu milyonlarca kez kabul etmişlerdir. Gerçek eşitliğin, gerçek demokrasinin, emekçiler, işçiler ve köylüler yararına fethi için, ilkin sermayenin yazarlara iş vermesi, yayınevlerini satın alması ve basını bozması engellenmelidir; oysa bunun için sermaye boyunduruğunu sarsmak, sömürücüleri yıkmak, dirençlerini kırmak zorunduludur. Kapitalistler, zenginler için semirme özgürlüğüne, işçiler için de açlıktan ölme özgürlüğüne her zaman 'özgürlük' adını vermişlerdir. Kapitalistler, zenginler için basını para ile tutma özgürlüğünü, zenginliklerinden kamuoyu denilen şeyi oluşturmak ve değiştirmek için yararlanma özgürlüğünü, basın özgürlüğü olarak nitelerler. 'Arı demokrasi' savunucularının, gerçekte zenginlerin, yığınların eğitim araçları üzerindeki, en pis, en aşağılık, egemenlik sisteminin savunucuları oldukları, bir kez daha ortaya çıkıyor; onlar halkı aldatıyor ve onu, baştan sona yalan, tumturaklı ve doğru görünüşlü sözlerin yardımıyla, basını sermaye köleliğinden kurtarma tarihsel görevinden, somut görevinden saptırıyorlar. Gerçek özgürlük ve gerçek eşitlik, komünistlerin kurdukları, başkası zararına zenginleşmenin olanaksız olacağı, basını doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak, para iktidarına bağımlı kılma nesnel olanağının bulunmayacağı, emekçileri (ya da büyüklüğü ne olursa olsun, emekçiler topluluğunu) toplumun elinde olan basımevleri ve kağıdı kullanma hakkından tam bir eşitlik içinde yararlanmaktan hiçbir şeyin engelleyemeyeceği rejimde egemen olacaktır."
> (Lenin, "Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü", s.155-158, Sol Yayınları)

"Sosyalist basın susturulamaz" kampanyacılarının hiç birisi bu ilkesel gerçeğe parmak basmıyor ve bu ilkesel gerçeği atlayarak, sermayenin boyunduruğu koşullarında "gerçek demokrasi" talep ediyorlar.

Onlar "Sosyalist basın susturulamaz" kampanyasında; "sosyalist basın"ı legal sosyalizm adına konuşan basınla eşitleyerek; onun "susturulması"nın, "sosyalist basının" susması olacağı düşüncesini yayarak legalizmin batağında yüzdüklerini bir kez daha kanıtlıyorlar. "Sosyalist basın", gerçek sosyalist, yani Marksist-Leninist komünist basın; hakim sınıfların faşist yasaları çerçevesinde "legal" imkanlardan "yararlanarak" çıkan, kendini bununla sınırlayan basın değildir. Ve o basın "legal" sosyalizm adına konuşan basın sussa da susmasa da susturulamaz!

DEMOKRATİK TALEPLER UĞRUNA KİTLELERİN BİLİNCİNİ KARARTMA

Kampanyacılardan biri şöyle yazıyor:

"Bizler devrimci sosyalistler olarak örgütlenme özgürlüğünden yanayız. Örgütlenme ve görüşlerini açıklama birbirini tamamlayan, biri olmadan diğerinin olamayacağı olgulardır. Gerçek demokrasi (abç) örgütlenme ve düşüncelerini açıklama özgürlüğüdür. Gerçek demokratlar olan biz devrimci sosyalistler 141 ve 142. maddelere karşı mücadele yürütmeksizin ve bu maddeler kaldırılmaksızın demokrasinin gerçekleştirilemeyeceğine inanıyoruz." (Emeğin Bayrağı, S.5, s.5)

Bu "demokrat sosyalist"(!)lere göre "gerçek demokrasi örgütlenme ve düşüncelerini açıklama özgürlüğü"dür. Sorunu bu şekilde koymak, tamamen burjuva demokrasisi çerçevesinde kalmak demektir. Devrimci sosyalistler sorunu "Kimin için demokrasi? Kimin için örgütlenme ve düşüncelerini açıklama özgürlüğü?" diye koyarlar. Çünkü "demokrasi bir devlet biçimidir, çeşitli devlet biçimlerinden biridir. Öyleyse her devlet gibi demokrasi de (abç) zorun, örgütlenmiş olarak, sistemli biçimde uygulanmasıdır" (Lenin, "Devlet ve Devrim", Bilim ve Sosyalizm

Yayınları, s.132). Bu nedenle örgütlenme ve düşüncelerini açıklama özgürlüğünün sınıflar üstü bir biçimde ele alındığı bir tek "gerçek demokrasi" yoktur, olamaz da!

141 ve 142. maddelere karşı tabii ki mücadele edilmelidir. Fakat bu mücadele adına kitlelerin bilincinin karartılmasına hiçbir şekilde müsade edilemez.

Marksist-Leninistler açıktır ki savaşım koşullarının daha elverişli olması için mücadele verirler. Burjuva demokrasisinden yararlanabilirler ve yararlanmak da zorundadırlar. Sürekli olarak, işçi sınıfı başta olmak üzere, ezilen sınıfların bilinçlerini aydınlatarak, onlara sosyalizmin yolunu göstermek için bir araç olarak kullanırlar. Yoksa kitlelerin bilincini karartmak için değil. Demokrasi sorununun kampanyacılar tarafından bu şekilde iğdiş edilmesi, demokrasi mücadelesi adına sosyalist bilincin karartılmasıdır. Sonuç itibariyle de reformist bir pozisyondur. Sınıflar üstü bir "gerçek demokrasi" düşüncesine dayanan bir 141 ve 142 kaldırılsın talebi objektif olarak reformist bir talep; sermayenin boyunduruğu şartlarında emekçiler için bir demokrasinin gerçekleştirilebileceği hayalini yayan bir taleptir. Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddeleri kaldırılırsa (T. C. Başbakanı bu maddeleri halkoyuna sunma yanlısı görünüyor), sayın yazarlarımız demokrasinin, bu devletin niteliğine rağmen gerçekleşeceğine mi inanmaktadır? Boş inanç insanları doğru yoldan saptırır. Yazarlarımızın "gerçek demokrasi" adına mücadele çağrısı yaptıkları demokrasi uğruna savaşım, çağımızda gericileşen burjuva demokrasisi için savaşımdan başka birşey değildir.

Biz, ezilen ve sömürülenler için, yani işçi sınıfı ve yoksul tabakaların örgütlenme özgürlüğünden yanayız. (Öyle muğlak bir "örgütlenme özgürlüğü"nden yana değiliz.) Burjuva demokrasisinin varolduğu ülkelerde, örgütlenme ve düşüncelerini açıklama özgürlüğü, bu örgütlülük devleti yıkmaya yönelmediği sürece vardır. Buna da "gerçek demokrasi" değil, burjuva demokrasisi denir. Komünistler, bu özgürlüğü devleti yıkmak için yararlanılabilecek bir araç olarak kullanırlar. Burjuva demokrasisi amaç değildir.

Sömürü düzenini yıkmaya yöneltilmeyen bu özgürlük bir hiçtir... Körlüktür.

Proletarya diktatörlüğü şartlarında proletarya diktatörlüğüne karşı hiçbir örgütlenmeye izin verilemez, verilmeyecektir de.

İşte bizim "gerçek demokrasi" konusunda tutumumuz budur!

GÜNÜBİRLİK ÇIKAR POLİTİKASI = OPORTÜNİZM

Şimdi de kampanya öncesi yapılan eylem birliği toplantılarında birlik anlayışlarının nasıl olduğunu görelim. Okuyucunun sabrına sığınarak uzun alıntı yapmamız gerekiyor. Önce "Emeğin Bayrağı":

! "Sağlanacak birlik konusunda anlayışımız; hakim sınıfların saldırılarının hedefi olan devrimci-demokrat dergilerin birliğiydi. Biz böyle bir birlik içerisinde, Sovyet sosyal emperyalizminin uzantısı modern revizyonistlerin yer almasına taraftar değildik. (abç) Ancak bizim dışımızdaki bazı devrimci dergilerin (Kim oldukları belli değil — BN), cephenin geniş tutulması ve bunun için bu birliğe modern revizyonistlerin de katılması istemlerine karşı çıkmakta ısrarlı olmadık. Önemli olan, kampanyamızın içeriğinin devrimci olmasıydı. (abç) Modern revizyonistlerin de çağrılması istemi bizim dışımızda gelişmişti ve kampanyamızın devrimci özüne zarar verilmediği sürece böyle bir birliği de kabul ettik.(abç)" (agd, S.6, s.4)

İşte böyle sayın yazarların birlik anlayışı. Kimlikleri meçhul bazı "devrimci-demokrat" dergilerin, cephenin geniş tutulması talebi üzerine, karşı-devrimci olarak niteledikleri dergilerle eylem birliğini kabul etmektedirler hemen. "Kampanyanın devrimci özüne zarar verilmediği sürece" böyle bir birlikten yana olduklarını açıklamaktadırlar. Siyasi körlük burada da kendini göstermektedir. Kampanyanın devrimci özüne —ki bu da ayrı bir sorun— modern revizyonistlerle eylem birliğinin bizzat kendisinin zarar verdiğini —acı ama gerçek— görememektedirler. İşte bu temelde de, böyle bir birliğin olduğu bir kampanyanın içeriğinin devrimci özünden bahsetmek de, deyim yerinde ise abesle iştigal etmektir.

Zaten kendilerinin de ortaya koydukları gibi, modern revizyonistlerin bu birlikte yer almalarına yalnızca "taraftar" değildirler. Ama kampanyanın "devrimci özüne zarar vermediği sürece" de karşı da değillerdir! Ne kadar ince taktik değil mi?!

*

Birliğin içindekilerin yine isim vermeden hepsinin sosyalist olarak görülmedi-

ği, fakat kampanyanın başarılı olması için "sosyalist basın" ismini verdiklerini açıkladıkları yerde de yine ilkesiz bir birlik olduğu ortaya çıkmaktadır. Alıntı şöyle:

! "Niçin 'SOSYALİST BASIN SUSTURU-
! LAMAZ' ismi, kampanyaya katılan bü-
! tün dergiler 'sosyalist' mi? sorusuna
! gelince; bu konuda esas olarak, kam-
! panyayı yürüten önce 5, sonra 4 der-
! ginin de kendilerine 'sosyalist' dedik-
! lerini, bu yönüyle kampanyanın da bu
! isimle düzenlenmesinin mantıklı olaca-
! ğı, yoksa bu dergilerin 'sosyalist' gö-
! rülmeleri anlayışından değil. (abç) Ay-
! rıca, bu ismin daha fazla ilgi çekeceği
! düşüncesi 'SOSYALİST BASIN SUSTU-
! RULAMAZ' ismini vermemize yol açtı.
! Bu anlayışımızda haklılığımızsa, kam-
! panyamıza gösterilen ilgiyle kanıtlan-
! dı. Bu isim devrimci demokrat kamu-
! oyunca sahiplenildi." (agd, S.6, s.4)

Yine çıkarcılık, yine kitlelerin bilincini karartma. Öyle ki, birbirlerini 'sosyalist' olarak görmeyenler (kimlikleri de meçhul), kamuoyuna birbirlerini sosyalist olarak göstermekte bir sakınca görmüyorlar. Yeter ki kampanya ilgi görsün! İlkesizliğin, pragmatizmin bu kadarı az görülmüştür!

İşte tüm bu ilkesizliklerden sonra kampanyadan öğrendiklerini açıklarken yüzleri kızarmadan (yazdıkları zaman görmek gerekirdi. Belki. Ama hayır, böyle bir ilkesizlik içinde yüzenlerden beklenemez bu) şu tespiti yapmaktadırlar:

! "Tüm önyargılara rağmen kampanyamız
! devrimcilerin ilkeli birlikler (abç) o-
! luşturabileceklerini bir kez daha gös-
! terdi..." (agd, S.6, s.7)

İlkeli birlikten de anladıkları paragrafın sonunda ortaya çıkmaktadır. Şöyle:

! "Herkesin dağılmasını beklediği bir kam-
! panya başarıyla sonuçlandırılmıştır. Ay-
! nı zamanda bu birliğimiz, gelecek bir-
! liklerin de temellerini atmıştır." (s.7)

Kampanyanın dağılmaması, ilkeli bir birlik olarak ele alınmaktadır. Gelecek birliklerin temelini atma iddiası ise boş bir palavradan başka birşey değildir. Birlik içinde olan dergilerin şimdiden birbirlerine düşmüş olmaları olgusunu, "Emeğin Bayrağı", "Yeni Çözüm" ve "Yeni Demokrasi" dergilerini kapalı gözlerle okumayan herkes açıkça görebilir. Bunların her biri, başarılı olduğu tespitini yaptıkları kampanyanın başarısını kendine mal edip, diğerlerinin olumsuzluklarını —kendilerine göre tabii— eleştirmede yarış ediyorlar. Zaten ilkesiz birliklerin olup olacağı da budur. Fazla birşey beklenemez.

Sıra "Yeni Çözüm"de: Mümkün olduğunca kısa yapmaya çalışacağız. "Yeni Çözüm"ün de "Emeğin Bayrağı"ndan aşağı kalır yanı yok. Çıkardıkları özel sayı 8'den önce kendilerini dinleyelim:

! "... sınırsız bir genişliği olan, sol tan-
! danslı her derginin yer alabildiği, iş
! değil laf üreten, şekilsiz, sağlıksız,
! ilkesiz ve tutarsız platformlarda —
! özel durumlar bir yana (abç)— yer
! almayacağımız ve kendi oluşturduğu-
! muz platformları da bu tarzda oluştur-
! mayacağımızı, bilinen ve geçmiş plat-
! form süreçlerinden çıkardığımız bir
! prensip tavrıdır..."
! "Oportünizmin karakteristik özellikle-
! rinden biri, ilkeli ve tutarlı olmaktan
! kaçınmak ve olabildiğince geniş birlik-
! telikler içerisinde boş bir 'güven' duy-
! gusuna kapılmaktır; oportünizmin bu
! özelliğini bir kez daha tanıdık..."
! ("Yeni Çözüm", özel sayı 8, s.4)

Burada dikkatlice bakıldığında, sorunun keskin laflar içinde çorba haline dönüştürüldüğü görülür. Birincisi ve esas sorun, geçmiş platformlar sürecinde çıkardıklarını söyledikleri "prensip tavır"dır.

Açıkça özel durumlar adına vazgeçilebilecek, terk edilebilecek bir "prensip tavır"dır sözkonusu olan! Özel durumlar adına prensiplerinden vazgeçmek, karşı olduklarını söyledikleri ilkesizliğin kendisi ve en alasıdır. İlkeli görünme adına böyle ilkellikler yapmaktadırlar. Artık "özel durum" teranesini istedikleri gibi kullanıp kendilerini ilkeli gösterebilirler. Ama Marksist-Leninistler de böylelerin gerçek yüzünü kitlelere gösterirler ve göstereceklerdir.

Tüm bunlardan sonra ise, eylem birliği toplantılarında kendilerinin nasıl bir tavır takındıklarını ortaya koyup övünmektedirler. Bu tavır gerçekten de çok ilginç olan bir tavırdır:

! "Tarafımızdan ayrılığın değil, kampan-
! yanın gerçekleştirilmesinin ön plana
! çıkartılması gerektiği uzun uzun açık-
! lanmasına karşın, sonuç değişmedi..."
! (agy, s.5) (abç)

Oportünizmin temel karakteristiklerinden biri de ayrılıkların üstünü örtüp, birlik adına, daha doğrusu yapılacak iş uğruna düşüncelerinden (kendi deyimleri ile prensiplerinden) vazgeçmek ve olmayan bir birlikteliği varmış gibi göstermektir. Yani ilkesiz bir birliği, ilkeli bir birlik olarak lanse edip siyasi sahtekarlık yapmaktır. "Yeni Çözüm" tarafından da "uzun uzun" anlatıldığı söylenen düşünce, oportünizmin bu karakteristiği alanına girmektedir.

Bu anlattıklarına uygun olarak tavır değiştiren ve kampanyanın yürütülmesini ön plana çıkaran "Güneşe Çağrı" dergisi hakkında, ikinci dipnotta söyledikleriyle, bu birlikteliğin oportünist niteliği daha da açığa çıkmaktadır:

! "2. İlk toplantılarda Güneşe Çağrı da
! düşüncesini, kapsamın diğer siyasi,
! gençlik dergilerini de içine alması ge-
! rektiği şeklinde belirtti. Ancak sonuç-
! ta diğer dergilerin göstermediği so-
! rumlu tavrı göstererek, ayrılmayı de-
! ğil, kampanyanın yürütülmesi gereğini
! ön plana çıkardı ve kampanyamıza ka-
! tıldı." (agy, s.14)

! ğil, kampanyanın yürütülmesi gereğini
! ön plana çıkardı ve kampanyamıza ka-
! tıldı." (agy, s.14)

İlkönce yukarıda yaptıkları oportünizm tespitini hatırlatıp, "Güneşe Çağrı"nın ilk pozisyonunun, yazarların mantığı çerçevesinde oportünist bir tavır olduğu ve fakat, "Yeni Çözüm"ün "uzun uzun" anlattığı "ayrılıkları değil, kampanyanın gerçekleştirilmesini ön plana" çıkarma anlayışı temelinde hareket ettiği için oportünist olmaktan çıkarılmış olduğunu tespit edelim. Aslında hiç kimse oportünist olmaktan çıkmamıştır. Al birini, vur ötekine! Bir oportünizm, bir başka oportünizmle bir konuda birleşmiştir. Olan yalnızca budur!

BİR KEZ DAHA KİTLELERİN BİLİNCİNİ KARARTMA VE KİTLELER ADINA KİTLELERİ UNUTUP BURJUVA PARTİ VE "DEMOKRAT"LARINA DAYANMA

Bu bağıntıda, kampanyanın yürütücülerinin, kampanya süreci içinde neler yaptıklarını ve kimlerden destek almaya çalıştıklarını birkaç örnekle görmek gerekiyor. Daha önce alıntı yapıp gösterdiğimiz işler arasında, ortak bir dergi ve gecenin dışında, geriye kalan altı bölümlük işler içinde üç tanesine değinmek gerekiyor. Bunları şöyle sıralayabiliriz: i) "Çeşitli demokratik kuruluşları, siyasi partiler, derneklerin, sendikaların ziyaret edilerek kampanyamıza desteklerinin alınması", 2) "Milletvekillerinin ziyaret edilmesi, sorunun meclise götürülmesinin sağlanması", 3) "Gazetelerin ziyaret edilmesi, gazete ilanları verilmesi."

Bu sorunlara değinirken, ayrı ayrı dergilere değil —faaliyetleri ayrı cümlelerle de açıklasalar aynı şeyler anlatılmakta— "Emeğin Bayrağı" dergisinin 6. sayısına ağırlık vererek, esasta bu dergiye dayanacağız ve diğerlerinde de gerek görülen yerlere tavır takınacağız.

İkinci nokta ile içiçe olduğundan dolayı, birincisinden başlayalım. İsimleri verilmeyen bazı demokratik kuruluşlar ve sendikaları bırakıp, hemen siyasi partiler bölümüne, SHP ile yapılan görüşmeler ve kurulan heyetin çalışmalarına gelelim.

Alıntı yapmadan önce bir açıklama yapmak gerekiyor: Ezilen sınıfların çıkarlarını savunmaktan dem vuran sayın kahramanlarımız, yıkmak istedikleri düzenin yeminli savunucularının imza ve bu anlamda desteğine sığınmaktadırlar. Adına hareket ettiğini söyledikleri ezilen sınıflar, kendileri için dayanak değildir. Buna rağmen de utanmazcasına geleceğin mücadele ve ezilen sınıfların gücünden efsanevi sözler ile bahsetmektedirler. Bir yandan kitlelerden yana görünüp, kitle kuyrukçusu siyaset yaparlarken, diğer yandan SHP gibi düzenin uşağı olan partilerle ilişki kurup, kitlelere karşı sonuç itibariyle SHP'nin demokratik bir yapıda olduğunun propagandası rolünü de üstlenmektedirler. Kitlelere böyle birşeyi —istenmeden de yapılmış olsa— lanse etmek, SHP'yi kitleler nezdinde kurtuluş umudu olarak tanıtmaya hizmet eder.

İnce taktiklerin nasıl planlandığı konusunda şunlar söyleniyor:

! "25.6.1988 tarihinde 4 dergiyi temsilen
! oluşturulan bir heyet, çeşitli girişim-
! lerde bulunmak üzere Ankara'ya gitti.
! SHP Kurultayı'na gidildi. Birçok mil-
! letvekili ile görüşüldü. Başbakanlığa
! yazılan protesto dilekçesine imzaları
! alındı. (Sosyalist basın için!!! BN)
! Daha sonra dergi temsilcileri, basınla
! ilgili Devlet Bakanı Mehmet Yazar ile
! görüşerek, siyasal iktidarın (Acaba
! bu bey siyasal iktidarın dışında mı?
! BN) dergilerimiz üzerindeki anti-de-
! mokratik uygulamalarını (Başka birşey
! mi bekliyordunuz? BN) protesto etti-
! ler, kendileri dergilerimiz üzerindeki
! baskılara son verseler de vermeseler
! de mücadelemizin devam edeceğini,
! bunu engellemeye güçlerinin yetmeye-
! ceğini vurguladılar.
! Ayrıca SHP genel başkanı Erdal İnönü
! ile görüşüldü. İnönü; kendileri 'ikti-
! dara gelince, bu baskıların yok olaca-
! ğını ve basın özgürlüğünü sağlamaya
! yönelik yeni düzenlemeler yapacak'la-
! rını(!) belirtti. Ankara'ya giden he-
! yet, ayrıca Çağdaş Gazeteciler Cemi-

! yeti, Türkiye Mimar ve Mühendisleri
! Odaları Birliği, Türk Tabipler Birliği,
! Ziraatçiler Derneği vs. kuruluşları zi-
! yaret ederek desteklerini istedi."(agd,
! S.6, s.5)

İşte destek istedikleri kuruluşlar, kişiler bunlar. İnönü isminin arkasına her ne kadar ünlem işareti koysalar da, basın özgürlüğünün gerçekleşmesi için, sosyalist basının düşmanlarından İnönü'ye, başkanlığını yaptığı ve Özal hükümetinden hoşnutsuz kitlelerin düzene bağlanmasının en önemli araçlarından olan SHP'ye güveniliyor. İnönü efendi de, tam bir demagoga yaraşır biçimde, bizi desteklerseniz, biz iktidara gelirsek basın özgürlüğünün "yeni düzenlemelerle" sağlanacağı öğüdünü veriyor.

Hakim sınıfların siyasi partilerinin lütuf ve "savaşım"ları!! ile; sosyalizm ve devrim mücadelesinin yolu açılacak! İnce taktik bu!! Bu arada hakim sınıfların partilerinden SHP ehven-i şer görülmüş, gösterilmiş! Ne gam? Maksat "ilgi çekmek"!

Yurtdışında yayınlanan "Ocak" dergisinde bu daha açık görülüyor:

! "Ocak dergisi olarak 'Sosyalist Basın
! Susturulamaz' kampanyasını yürekten
! destekliyoruz. Tüm okuyucularımızı
! Avrupa'da oluşan 'Sosyalist Basın Sus-
! turulamaz' dayanışma komitelerinde yer
! almaya ve bu kampanyayı aktif bir bi-
! çimde desteklemeye çağırıyoruz. (Şim-
! di dikkat!! BN) Unutmayalım ki, bu
! destek, ülkemiz devrim ve sosyalizm
! mücadelesinin geliştirilmesine bir des-
! tektir. (abç) Maddi ve manevi olarak
! çökertilmek istenen dergileri destekle-
! yelim." ("Ocak", S.7, s.2)

İşte böyle! "Bir hak elde etmek değildi" olarak ve sadece "varlıklarını kabul ettirmek" amaçlı bir kampanyaya "devrim ve sosyalizm" mücadelesinin geliştirilmesi niteliğini atfedip, kitlelerin duygularıyla oynamak ve bilinçlerini karartmak "görevini" "Ocak" dergisi de yurtdışından yerine getirmektedir. Üstelik sansür denen meretin hışmından darbe yemediği halde.

Birinci ve ikinci noktalar için bu kadarı yeter. Ve gelelim üçüncüye, gazetelerin ziyaret edilmesi ve gazete ilanları konusuna. Bu konuda da, ortaya koyduğumuz noktalardan ayrı bir yaklaşıma sahip olmadıkları için kendimizi bir iki tavırla sınırlıyoruz.

Teşhir edilmesi gereken esas şey, burjuva gazetelerine karşı tavırlarıdır. "Yeni Çözüm" özel sayı 8 ve 15. sayısında şu tavırlar takınılmakta:

! "Kampanyamız 'SOSYALİST BASIN SUS-
! TURULAMAZ' başlıklı ilk basın bildiri-
! mizle başladı. Dergi temsilcileri heyeti,
! bu bildiriyle Gazeteciler Cemiyeti ve
! günlük gazeteleri ziyaret ettiler. Du-
! rumu anlatarak 'demokrasi', 'basın öz-
! gürlüğü' konusunda hakim olan çifte
! standartçı zihniyeti teşhir ettiler. Bu
! arada etkinliklerimizin yansıtılması ko-
! nusunda —başta Cumhuriyet olmak üze-
! re— söz verilmiş olmasına karşın, bi-
! lindiği gibi kampanyamıza basın kısmi
! düzeyde ilgi gösterdi; bu da sözkonu-
! su edilen çifte standartçı mantığın yeni
! bir tezahürü oldu." ("Yeni Çözüm",
! özel sayı 8, s.6/7)

Burada öncelikle yazarların açıklaması gereken şey, çifte standart olan şeyin içeriğidir. Burjuva gazetelerine boş bir güven sonucu hayal kırıklığına uğradıkları için de, verilen sözlerin yerine getirilmediği bağıntısında yakınmaktadırlar. Aslında çifte standartçı olanlar günlük burjuva gazeteleri değil, onlardan medet umanlardır. Onlar (burjuva gazeteleri) kendi çizgilerine sadık kalıp, çifte standartçılara ders vermişlerdir. Tabii ki ders çıkarabilirlerse!.. Ders çıkaramayacaklarını, burjuva gazetelerine yaptıkları çağrıda şöyle ortaya koyuyorlar:

! "Günlük burjuva basın ve diğer basın
! kuruluşları da çifte standartçı mantık-
! tan artık uzaklaşmalıdır. Sosyalist ba-
! sının işini bitirdikten sonra sıranın
! kendilerine geleceğini(!)(abç) (Sanki
! işi bitirilmemiş bir basın var. Basın
! üzerindeki yasaların teşhiri de yine
! kendileri tarafından yok ediliyor! BN)
! söylemek kahinlik değil, (Kahinlik,
! geleceği görmeyi ifade eden bir tanım-
! dır; yazarlar var olan durumu bile gö-
! remediklerine göre, kahin olmaları müm-
! kün değildir. BN) egemen sınıfları ya-
! kından tanımayanlara ufak bir hatırlat-
! madır." (agd, S.15, s.22)

Burjuva gazetelerinden destek dilenmeye gidenler, destek bulamayınca onlara akıl vermeye çalışıyorlar: Bakın, bugün bize ama, yarın size sıra gelir! Kampanyamız, sizin halk kitlelerini burjuvazinin egemenliğinin sürdürülmesi için sahip olduğunuz özgürlüğün de korunması yönündedir. Bu nedenle bu kampanyaya destek verin!

Mantıkları ancak bu kadar çalışıyor. Kendilerine sıranın gelmemesi için, burjuva basının, sosyalist basının işinin bitirilmesine karşı gelmesi gerekiyor. Ne büyük bir icat ve teori?!! Oysa yapılması gereken şey; karşı oldukları ve "alternatif olmak için" çaba harcamaları gereken egemen sınıfların savunucusu olan

burjuva basına karşı da mücadele etmektir. Ama ancak günlük başarılar peşinde olan bir siyasetin sonucu da bu kadar olur. İlkesizlik her konuda kendisini göstermektedir. Bir de "sosyalist basın" üzerindeki baskı ile günlük burjuva basını üzerindeki baskıları aynılaştırma gibi bir başka siyasi körlüğe batmaktadırlar.

Bu siyasi körlüğe "Yeni Demokrasi" dergisi de boğazına kadar batmaktadır. Sayı 12, s.7'de olayların gelişimini açıklarken şöyle demektedirler:

! "... 10. sayımızın keyfi bir şekilde
! toplatılmasının ardından 1 hafta sonra
! Yeni Çözüm'ün 14. sayısı, Emeğin Bay-
! rağı'nın 4. sayısı keyfi bir şekilde
! aynı gün toplatılıyordu. Aynı günler-
! de Yarın'ın İstanbul bürosu basılıyor
! ve büroda bulunan 8 kişi alınıp bilin-
! meyen yerlere götürülüyordu. Toplum-
! sal Kurtuluş dergisinden Bilgesu Ere-
! nus, Yalçın Küçük, İlhan Açıkalın ve
! Av. Hüsnü Öndül'ün gece yarısı evle-
! rinden alınmaları, Cumhuriyet gazetesi
! yazarlarından Erbil Tuşalp'in yaptığı
! Başbakana suikast röportajından dola-
! yı gözaltına alınması, M. Ali Birand'ın
! 'Apo' ile yaptığı röportajından dolayı
! Milliyet'in yayınının engellenmesi, olay-
! ların gittikçe büyümesine ve boyutlan-
! masına neden oluyordu."

"Sosyalist basın" denilen basınla, Cumhuriyet ve Milliyet gibi burjuva basın üzerinde yapılan baskıların ayrımsız böyle ortaya konması, ikisinin aynı kefeye konması demektir. "Yeni Demokrasi" yazarlarının hengi yolda yürüdüklerinin de bir işaretidir bu.

Bir başka yerde ise şunu söylüyor "Yeni Demokrasi":

! "... Dergi temsilcilerinden oluşan bir
! heyet ilk günlerde tüm gazeteleri (abç),
! Gazeteciler Cemiyeti'ni, baroyu, ajans-
! ları vb. dolaşıyordu. Görüşebildikleri-
! mizin tümü desteklediklerini ve somut-
! ta da birşeyler yapacaklarını vaad edi-
! yorlardı (abç)..!! (Hayal kırıklığına
! uğradınız, değil mi? Yazık. Vaad edi-
! yorlardı ama yapmadılar. BN)"

Burjuva basının vaadlerine (sadece vaadlerine) inanmak, siyasi körlük değilse, siyasi saflıktır ve siyasi saflar en berbat demagoglardır, çünkü bunlar tüm saflıkları ile kitlelerde boş bir inanç yayarlar, kitlelerin siyasi olarak az gelişmiş kesimlerinde burjuva üçkağıtçıları için kör güveni pekiştirirler.

SONUÇ OLARAK; "Sosyalist Basın Susturulamaz" kampanyası, bu içerik ve biçimle, komünistler açısından desteklenecek bir kampanya değildir.

KAHROLSUN İLKESİZ BİRLİKLER, YAŞASIN DEVRİMCİ, İLKELİ BİRLİKLER!
KAHROLSUN HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!
İLLEGAL KOMÜNİST BASIN İÇİN MÜCADELEYE DÖRT ELLE SARILALIM!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

9.10.1988

OKUYUCULARDAN ELEŞTİRİLER

(Sayfa 50'den devam)

Bize düşen görev, onun faşist yüzünü teşhirin bir unsuru olarak, bu uygulamasını teşhir edip, dünya halkları ve proletaryası karşısında tecrit olmasının bir aracı olarak kullanmaktır.

Burada sorun, Yılmaz Güney örneğinde olduğu gibi, meseleye reformist bir tarzda mı, yoksa bizim ortaya koyduğumuz türden, devrimci bir tarzda mı yaklaşıldığıdır.

Eğer meseleye bizi bu bağlamda eleştiren yoldaşın bakış açısıyla yaklaşırsak; o zaman bugüne kadar hiçbir devrimci mücadele sürecinde izlemediğimiz ve örneğini tanımadığımız, çok devrimci gözüken fakat o ölçüde de akademik bir görünüm arzeden, yanlış bir pozisyon içine girmiş oluruz.

Bizim yoldaştan önerimiz; yukarıda ana hatlarıyla ortaya koyduğumuz görüşleri de gözönünde tutarak, kendi düşüncelerini gözden geçirmesi; sistemleşmiş düşünceleri varsa onları bizim burada özetlediğimiz anlayış ve kendi tezine ilişkin vardığımız sonuçlar ışığında derli toplu bir yazı halinde bize ileterek yararlanmamıza olanak sağlamasıdır.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu proletarya önderliğinde devrimlerdedir!

Lan kardaş
Bu nasıl yara
Kanar her yanımdan
Döğülmüşüm
Söğülmüşüm
Siktir çekilmişim yani
kendi öz yurdumda
Bir meri keklik gibi
çeker giderim.

Baas faşistleri sınır tanımaz bir soykırım saldırısıyla hırpalıyor Kürt ulusunu. Kürdistan'ın kozalanmış yaraları yine kaynıyor her yerinden... Kürt ulusunu yoketmeye yönelik asimilasyon ve soykırım uygulamaları dört koldan sürüyor... Kürdistan'ı aralarında paylaşan devletler, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme bağımlılık zincirlerindeki dalgalanmaların yarattığı siyasal ve toplumsal sarsıntılara göre alçalıp yükselen asimilasyon ve soykırım uygulamalarını pervasızca sürdürüyorlar.

Buna karşılık bugün de dar milliyetçi akımların önderliğinde mayalanıp kabaran Kürt ulusal hareketleri, feodal-burjuva dar milliyetçiliğin kısır döngüsü içerisinde saman alevi gibi parlayıp sönerek; emperyalist/sosyal-emperyalist güçlerle, onlara şu ya da bu oranda bağımlı olan dört ilhakçı devletin hile ve entrikalarına, karşılıklı pazar ve çıkar dalaşlarına alet olmaktan kurtulamıyor. Her defasında feodal-burjuva dar milliyetçi anlayış ve uygulamaların, "düşmanımın düşmanı dostumdur" taktiğinin(!) kurbanı olan Kürt ulusal hareketleri, bu kez de Kürt proletaryası ve emekçilerinin verdiği yiğit savaşa rağmen, Baas faşizminin sınır tanımaz vahşeti karşısında feci bir şekilde ezilerek bastırılmakla kalmadı; onbinlercesi kendi öz vatanının güney bölümünden kuzey kesimine sürülerek silahsız - savunmasız kalarak, üzerinde yeni hile ve entrikalar oynanmaya elverişli bir duruma düştü.

Bütün taktik hesaplarını, şeriatçi faşistlerle Baas faşistleri arasındaki haksız savaşın İranlı şeriatçi faşistler lehine bitmesi varsayımı üzerine kurup, şeriatçi faşistlerle doğrudan işbirliğine girerek, Baas faşizminin ideolojik sultası altındaki Arap emekçi yığınların en geri milliyetçi duygularını ayaklandırıp nefretini kazanan ve Baas faşistlerinin savaş sonrası yoğunlaştırdığı soykırım saldırılarına kitle dayanağı yaratan KDP, KYB vb. dar milliyetçi örgütlerin feodal-burjuva siyasetlerinin bedelini Güney Kürdistan emekçilerinin binlercesi Baas faşistlerinin kimyasal silahları karşısında canlarıyla, onbinlercesi de Türk egemenlerine çaresiz bir şekilde boyun eğerek ödemek zorunda kaldı.

Daha, Baas faşistlerinin kimyasal silahlarla boğarak katlettikleri Kürt emekçilerin cesetleri soğumadan, Kürt ulusu üzerine yeni hile ve entrikalar sahnelendi...

Türk egemenleri, sınıflar üstü bir "insanlık" duygusuyla "bağırlarına bastıkları" Güney Kürdistanlı göçmenleri az kalsın Çankaya'da, köşkün karşısındaki Botanik bahçesine yerleştirecekti... Baas faşistleri, Talabani dışında bütün Güney Kürdistanlılara "yemin garantili" af çıkardı(!). KDP, KYB vb. dar milliyetçi örgütlerin kadim dostu İranlı şeriatçi faşistler, bir yandan Baas faşistlerinin soykırım saldırısına karşı "Türkiye, S. Arabistan, Kuveyt isterlerse Kürtleri kurtarırlar" diye hariçten gazel okurken, öte yandan İran Kürdistanında savaş boyunca yitirdiği denetimi yeniden sağlamak için gerekirse soykırım da dahil bir dizi önlem almaya koyuldu.

SINIFLAR ÜSTÜ DUYGU YA DA TÜRK EGEMENLERİNİN "İNSANLIK" KOMEDİSİ

Baas faşistlerinin soykırım saldırılarından kaçan onbinlerce Kürt emekçisinin, önlerindeki tek seçenek olan Türkiye'ye sığınma taleplerine karşı, Türk egemenlerinin iktidardaki ve muhalefetteki temsil-

Pürüzsüz duru yüzleri napalm alazlarıyla kavrulmuş çocukların, billur gözlerinde derin bir acı ve şaşkınlık... Belli ki yaşam, körpe beyinlerinde boylarından büyük bir soru işareti ve saf dünyalarının sonsuzluğunda sallanıp duran bir cümledir... Çaresizliğe sinkaf eden peşmergelerin narası, anaların ölüm üzerine yaktıkları yanık ağıtlar, bir de hardal gazının sıktığı minik boğazından fışkıran napalm sancısının çığlıkları yankılanır çocuk dünyalarının derinliğinde... Siz çocuklar, bu yaşta bunca ciddi bir oyunun içinde yer almakla, doyasıya ağlamak hakkından da mahrum kaldınız... Susun... Ağlamak mızıkçılık olur...
Barut var, ezva yok... Dar milliyetçilik tutuşturmaz yığınların barutunu... Ve düşman bildiğinden bunu... savurur durur onu Güney'den Kuzey'e ... Kuzey'den Güneye...
Barut var, ezva yok... Duman var, ateş yok... İstek var, bilinç yok... Sınıf var ama BOLŞEVİK parti yok!

cileri tarafından aynı anda aynı gerekçe ile kabul görmesi, üzerinde dikkatle durulması gereken ilginç bir gelişmedir. Öte yandan boyalı basın ve diğer kamuoyu odaklarının olayı otokontrol mekanizmalarına uygun bir duyarlılıkla karşılamaları, sorunun önemini sergileyen bir başka örnektir.

"İktidar ve muhalefet aynı insani görüşte birleşti." (Tercüman) Gerçekten de boyalı basının dediği gibi oldu.

> "Özal, Osmanlının insani davranışlarını hatırlatarak, bize sığınanları reddedemeyiz dedi." (Tercüman)
>
> Özal: "Bize sığınan insanları reddetmemiz kabil değildir. Bu şekilde düşünceler Türkiye Cumhuriyeti gibi demokratik hukuk düzenine bağlı, insan haklarına saygılı bir cumhuriyete zaten yakışmaz." (Tercüman, 3 Eylül) "Türkiye söylediğim gibi demokratik insan haklarına saygılı bir hukuk devletidir. Bize sığınan insanlara da yardım etmek tabii bir insanlık borcudur." (Milliyet, 3 Eylül)
>
> E. İnönü: "Olay büyük bir insanlık sorunudur. Bu açıdan hükümetin yaklaşımını destekliyoruz. Böyle bir insani yardımı yapmakla Türkiye Cumhuriyeti, milletlerarası ilişkilerde üstün yer tuttuğunu bir kez daha göstermektedir." (Tercüman)
>
> S. Demirel: "Bu, Türkiye'nin sadece insanlık değil aynı zamanda kardeşlik borcu da sayılır." (Tercüman) "Bu sadece insanlık sorunu gibi görülmemelidir. Bu, Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir şeref borcudur. Bu insanlara her türlü iyi muamele ve şevkat gösterilmelidir." (Milliyet)
>
> B. Ecevit: "Bu bir insani görevdir... Irak'taki gibi davranmazlarsa Türkiye'de sürekli kalabilirler." (Milliyet)

"Aynı insani görüşte birleşenlerin" insani görüşlerinin özeti bunlar...

Ne demektir "insanlık borcu, insani yardım, kardeşlik ve T.C. devletinin şeref borcu"? Bu kavramların içeriği nedir? Nasıl ve neyle doldurulacaktır? İktidar ve muhalefet önderleri, "üzerinde birleştikleri insani görüşün" içini açmıyorlar. Yalnızca yığınların ham duygularına seslenerek, soyut duygu ve görevlerden dem vuruyorlar.

Oysa sınıf bilinçli proletaryaya göre, sınıflar üstü "insani görev ve duygu" yoktur! Sınıflar üstü insanlık kavramı bir aldatmaca, sınıflar üstü "insani görev ve duygu" gösterileri, altında çapanoğlu yatan bir kisve, içi boş bir safsatadır. İktidar ve muhalefet liderlerinin ve otokontrol mekanizmasıyla olayı karşılayan boyalı basın ve öteki kamuoyu odaklarının Güney Kürdistanlı göçmenlere karşı takındıkları "duygusal" tavırlar timsah gözyaşlarıdır.

Türk egemenlerinin "insancıllık" gösterisi kaba bir aldatmaca, berbat bir komedidir. Bu tür sahte "insanlık" gösterileri sınıfsal ve ulusal mücadeleyi tavsatıp körlemeye, ikiyüzlü şaklabanlıkla yığınların saf ve ham duygularını sömürmeye yönelik burjuva entrikalar, demagojilerdir.

Bugün devrimcilerin, ilerici yurtsever demokratların görevi duygu tüccarlığı yapan iktidar ve muhalefet önderlerinin "insanlık" kisvesi ardına gizledikleri asıl amaç ve niyetlerini, Türk egemenlerinin "soyut insanlık" kisvesi altında gizlenmeye çalışılan sınıf çıkarlarını açığa çıkarıp teşhir etmektir.

Emperyalizm çağında burjuvazi, egemen sınıflar ve onların siyasal temsilcileri, emekçi sınıflara, ezilen ulus ve milliyetlere karşı zerre kadar "insani" duyguya sahip değillerdir. Bu tür duygular kişisel iradelerin değil, insanın sınıf niteliğının ürünüdür. Ve bu tür duygular onların sınıf doğalarına aykırıdır. Onların sınıf doğaları, emekçi yığınlara ve ezilen ulus ve milliyetlere karşılıksız sevgi ve saygıyı değil, sömürüp ezerek aşağılamayı öngörür, zorunlu kılar. Onların varlık nedenleri, toplumsal fonksiyonları budur. Egemen sınıflar, ezilen ve sömürülen insan unsurunu ve ona ait bütün maddi ve manevi değerleri kendi baskı ve sömürü amaçları doğrultusunda hayasızca kullanmaktan bir an bile geri durmazlar. İnsanı gerçek anlamda geliştirip yücelten değerler arasında egemenler için kutsal olan hiçbir şey yoktur. Egemenler için kutsal olan tek şey, özel mülkiyet ve kârdır! Fakat onlar ezilen ve sömürülen yığınları aldatmak için, gerçekte hiçbir şekilde sahip olmadıkları değerlere, sömürü ve baskılarını gizlemek için sahiplenirler. Paravan olarak kullanırlar.

İşte Baas faşistlerinin soykırım saldırısından kaçıp Türk makamlarına sığınmak zorunda kalan onbinlerce Kürt emekçisine karşı Türk egemenlerinin siyasal temsilcilerince başlatılan "insanlık" şamatası, Türk egemenlerinin sınıf çıkarlarının günübirlik gereğidir. Egemenler beklentilerini dayatmaya başladığında, bu aşırı "sevgi" şiddete dönüşecektir. Hani hep denildiği gibi: "Sevgi şiddeti içerir ve ona dönüşür..." ya da "Çok muhabbet tez ayrılık getirir..."

Türk egemenlerinin Güney Kürdistanlı zorunlu konuklar karşısında zor durumda

kaldığı ve gelenler üzerine çok ciddi hesaplar yapıp büyük beklentiler içerisine girdiği, siyasal temsilcilerinin bır anda sağlayıverdikleri birlikten rahatlıkla anlaşılabilir.

Türk egemenleri ve siyasal temsilcileri, iddia ettikleri gibi "insancıl" değildirler. Sınıf doğalarından dolayı olamazlar da.

Türk egemenlerinin, cumhuriyet tarihi boyunca Kürt ulusu üzerinde uyguladığı asimilasyon ve soykırım politikaları onların bugünkü "insanlık" gösterilerinin sahteliğini sergiler.

Emperyalistlerle yaptıkları pazarlıklara dayanarak Kürdistan'ın bir bölümünü ilhak edip, Kürt ulusunu yok sayan bu "insanlık" düşkünleridir!

1925'de Şeyh Sait önderliğinde gelişen Kürt ulusal hareketini, çıkardığı Takrir-i Sükun kanununa dayanarak(!) kan ve ateşle bastıran, hareketin önderlerini istiklal mahkemelerinde kendilerine özgü bir hukuk anlayışıyla yargılayıp asanlar bu insancıllardır!

1938'de Dersim'de patlak veren Kürt ulusal hareketini, kendilerine özgü "insani"(!) yöntemlerle ateş ve kana boğarak bastıran bu insancıllardır!

Şeyh Sait, Dersim, Ağrı, Zilan, Hanu, Diyarbekir, Hakkari, Kars vb. Kürt ulusal ayaklanmalarını, yalnızca karşı-devrimci sınıflara özgü olan insani yöntemler ile kıyasıya ezen, ve her ayaklanmadan sonra binlerce Kürdü vatan topraklarından zorla koparıp batıda zorunlu iskana tabi tutan aynı insanlık düşkünleridir!

"Bize sığınan insanları reddetmemiz kabil değildir. Bu şekilde düşünceler Türkiye Cumhuriyeti gibi demokratik hukuk düzenine bağlı, insan haklarına saygılı bir cumhuriyete zaten yakışmaz." T. Özal'ın bu sözleri, kargaları bile güldürecek bir kara gülmece örneğidir.

Demagog Özal, sanki politikacı değil de orta oyununa soyunmuş bir şaklaban gibi devam ediyor: "Bizim atalarımız bundan 500 sene evvel İspanya'dan, engizisyondan kaçan Yahudileri de kabul etmişlerdir." (Tercüman)

Demagog Özal geçmişiyle övünürken 500 yıl geriye gitmek zorunda kalıyor. Bu kadar uzağa gitmenin gereği yok. Osmanlının yakın tarihine bakalım: Kapitalizmin şafağında ortaya çıkan uluslaşma bilincinin yeşermesiyle birlikte artık "Jön Türk" olan Osmanlının kendisiyle birlikte uluslaşma sürecine giren ve hala Osmanlı tebası olan Ermenilere karşı uyguladığı soykırım, tarihin gördüğü ilk modern soykırım örneğidir! Talat ve Enver paşalar Ermenilere karşı ne kadar "insancıl" idilerse, T. Özal da Kürtlere karşı o kadar "insancıl"dır.

Cumhuriyet anayasalarına bakalım: İstisnasız hepsinde, T.C. devleti "milleti ve vatanı ile bölünmez bir bütündür" yazılıdır! Yani Kürtlerin ulusal varlığının yok sayılması T.C. devletinde anayasa hükmüdür.

"Türkiye'de Kürt yok, Türk vatandaşı vardır" diyen E. İnönü'nün "insani" yardımdan anladığı, temel değerlerinden soyutlanmış, kas, kemik ve et yığınından ibaret "insan"ları Türkleştirme yardımından başka birşey değildir.

Mesleki ve politik sertifikasını olduğu gibi lakabını da ABD'den alan Morrison Süleyman (Demirel) ın "kardeşlik, şevkat ve şeref" kavramları, nev-i şahsına münhasır malum kavramlardır.

Kıbrıs fatihi B. Ecevit: "Gelenler, Irak'taki gibi davranmaktan sakınırlarsa, Türkiye'de kalabilirler" diyerek "insani görev"i ulusal benliğe ihanetle koşullandırırken, sosyal-şöven iğrençliğini bir kez daha sergiliyor.

Bunlara sormak gerek: Kim kime, nerede, kimin olanaklarıyla "insani" yardım-

Bir grup peşmerge, boyalı basından bir gazeteci ile görüşüyor.

da bulunuyor? Bu insanların "sığındığı" topraklar kimin? Bu insanlar yabancı topraklara mı sığındılar? Bu topraklarda gerçekte yabancı olan kimler?

Geçerken bu "insanlık" düşkünlerinin bir başka marifetlerini de vurgulayalım: 200'ü aşkın İranlı mülteciyi Ağrı sınırında şeriatçı faşistlere teslim edenler de bu "insanlık" düşkünleridir. Türkiye'nin iade ettiği İranlı mülteciler Pasdaranlar tarafından sınırın hemen ötesinde kurşuna dizilmişlerdir. Bu "insanlık" düşkünlerinin, 200'ü aşkın İranlı mülteciyi petrol karşılığında şeriatçi faşistlere sattıkları boyalı basına da yansıdı.

"İNSANLIK" KOMEDİSİNİN ARDINDA YATAN NE?

Egemenlerin siyasal temsilcilerince oynanan insanlık komedisinin ardında, Türk egemenlerinin sınıf çıkarları yatmaktadır. Özal, "Bize sığınan insanları reddetmemiz kabil değildir" derken, kendince sıraladığı demagojik gerekçeler bir yana, pratik açıdan gerçeği ifade etmektedir.

Egemenler, Güney Kürdistan'dan gelen onbinlerce insanı geri çeviremezdi.

Çünkü: Egemenler "tam bir oldu bitti" ile karşı karşıya kaldılar. Geri çevirme gerekçeleri için kamuoyu oluşturmaya zaman bulamadılar. Böyle bir durumda, gerekçelerini duyurmadan gelenleri geri çevirmek, Baas faşizminin soykırım suçuna fiilen ortak olmak olurdu. Ki o zaman da Türk egemenleri Türkiye ve dünya kamuoyundan gelecek göğüsleyemeyecekleri tepki ve baskılarla yüzyüze kalabilirlerdi. Geri çevirme tavrı, egemenlerin 12 Eylül saldırısıyla tümden açığa çıkarak iç ve dış kamuoyunda teşhir olan faşist niteliklerini yeniden saklamak amacıyla yaratmaya çalıştıkları "demokratik hukuk devleti" imajına ters düşer, göğüsleyemeyecekleri tepkilere yol açabilir; bu da zincirleme iç ve dış politikada pekçok şeyi sarsıp yıkabilirdi.

Egemenler için tek seçenek, gelenleri kabullenip olayı bu yönde değerlendirip kullanmaya çalışmaktı. Gelenleri kabullenmek, Kuzey Kürdistan sorununda egemenlere hem iç hem de dış kamuoyunda uzun süre kullanabileceği yeni kozlar, oldukça zengin demagoji malzemesi sağlardı. Nitekim sağladı da.

"Türkiye'nin bu insani hareketi, bize sığınan Kuzey Irak'taki insanların bir kısmını içeriye kabulü ve onlara kolaylık göstermesi, her halde yurt içinde ve yurt dışında, özellikle yurtdışında, PKK gibi terör örgütünü destekleyenlere ve bu hususta Türkiye'yi itham edenlere en güzel örnektir" diyen Özal, bu koz ve malzemeler üzerine şimdiden özenle demagoji yapıyor.

Bu olay, egemenlerin başından beri uygulayageldikleri "Kürdü Kürde kırdırma" taktiğinin en son görüntüsü olan "köy korucuları" adlı ihanet örgütlerini, Kürt ulusal hareketine karşı "Hamidiye tugayları"na dönüştürmek için egemenlerin eline bulunmaz bir fırsat veriyordu. Aslında "insanlık" şamatasının ardında yatan en önemli amaç budur.

Baas faşistleri, Güney Kürdistan'daki soykırım saldırılarında "Caş" denilen Kürt kökenli ulusal hainleri vurucu güç olarak kullanıyor. Türk egemenleri de, şimdilik PKK ve öteki milliyetçi örgütlerle devrimci örgütlere karşı vurucu güç olarak kullanmak üzere, Türk "Caş"ları oluşturma hevesindedir.

"Peşmergeler Apo'ya öfkeli" "PKK'yı vururuz". Bunlar işbilir basının peşmergelerle yaptıkları söyleşilerin başlıkları...

Şunlar da, söyleşide peşmergelere yöneltilen sorulara verdikleri iddia edilen yanıtlar:

"Barzani, yalnız PKK'lı değil, Türkiye aleyhine çalışan tüm kişilerin öldürülmesi emrini vermişti. Bu yüzden pek çok PKK'lıyı öldürmüşüzdür."

"Eğer Türk hükümeti bizi sürekli kabul ederse, Türk vatandaşlığına geçip askerlik yaparız. Bize silah versinler, PKK'nın yerini göstersinler, biz onlarla savaşmaya hazırız."

Egemenler için bundan iyisi can sağlığı.

Yine basında yer alan bir haber de şöyle: "Türkiye'ye sığınan Irak vatandaşları için Türkçe okuma yazma kursları açılacak. Bir süre sonra da Türkiye tarihi, Birinci dünya savaşı, Lozan anlaşması, milli mücadele ve inkilaplar konusunda konferanslar düzenlenecek."

Herşey çok açık; uygulanagelen asimilasyon politikasının klasik beyın yıkama yöntemi, Türkiye'ye sığınan "Irak vatandaşlarına" da(!) uygulanacak. Egemenlerin "insani yardım"larının içeriği bu. Gelenleri Türkleştirmek... Ve bunlar "insani yardım"ın boyalı basına yansıyan bölümü. Bir de gizlilik perdesi altında yürütülen "insani yardım ve görevler" var ki, bunların henüz kokusu çıkmış değil. Fakat şu kesindir: Egemenler, ideolojik beyin yıkama yoluyla ikna ederek, para ve çeşitli vaatlerle satın alarak, kışkırtma, tehdit ve şantaja başvurarak; peşmergeleri Türk "caş"ları haline getirip yeni "Hamidiye tugayları" kurarak bunları Ku-

zey Kürdistan'daki ulusal hareketlere karşı kullanma amaçlarına yönelik çalışmalarını yoğunlaştırmışlardır. Türk egemenleri bu emellerine ulaştıklarında, yeni "Hamidiye tugayları" ile Güney Kürdistan'ı da denetleme olanağına kavuşmayı düşlüyorlar.

Bütün bunlar, Türk egemenlerinin "madem olan oldu, bari yararlanalım" anlayışlarının ürünü tatlı düşleri... Aç tavuk rüyasında kendini buğday ambarında görürmüş. Türk egemenleri de içine düştükleri bataklıkta böylesi tatlı düşler kuruyorlar.

Oysa bu Kemalist faşistler, sınıf hakimiyetlerini sarsacak tarihsel bir açmazın içindedirler.

Güney Kürdistanlı onbinleri kabullenmek zorunda kalmaları bu açmazlarına tuz biber ekmiş, sorunu bir anlamda Kürt ulusal hareketinin çıkarları doğrultusunda derinleştirmiştir.

"İnsancıl" duygularının kurbanı olan Kemalist faşistler gerçekte başlarına püsküllü bir bela almış durumdadırlar.

Kerhen kabul edilen Güney Kürdistanlı peşmergeler, Kürt ulusal hareketleri içerisinde (milliyetçi temelde de olsa) ideolojik-siyasi açıdan gelişmiş, Kürt'lük bilinci olgunlaşmış, değişik parti ve örgütlerde örgütlü ve sıcak savaş deneyimi yüksek unsurlardan oluşmaktadır. Türk egemenlerinin düşleri bu yalın gerçekler karşısında (birkaç istisna dışında) hayat bulamayacak ve düş kırıklığına uğrayacaklardır!

Egemen sınıf sözcüleri ve boyalı basın gelenleri nitelemekte şaşırmış durumdadır: kimileri bunları "Irak vatandaşı" ya da yalnızca "müslüman" olarak nitelerken, kimileri de "Kürtler", Türkiye'de akrabaları olan "Iraklı insanlar" vs. demek zorunda kalmıştır.

Hakim sınıf kalemşörlerinden pekçoğu gelenleri daha şimdiden "Truva atı" olarak görüp, "milli kaygılarını" dile getirmekte, geri gönderilmelerini öğütlemektedir.

EMPERYALİZMİN ŞANTAJI VE BAĞIMLI TÜRK EGEMENLERİNİN ÇARESİZLİĞİ

Emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin Kürt ulusu ve ulusal hareketlerine karşı politikasının içeriği, sorunu Ortadoğu'daki pazar dalaşında hem kendi aralarında, hem de bölge devletleri üzerinde şantaj aracı olarak kullanmaktır.

Daha önce Talabani'yi Kongre salonlarında ağırlayan ABD emperyalistleri, bu yolla Baas faşistlerine gözdağı verirken, şimdi de "dost ve müttefiki" Türkiye'ye "Gelenler kendi topraklarına geldi" diyerek Türk hakim sınıflarına şantaj yapıyorlar. Öte yandan Batı Avrupalı emperyalistler, Türkiye'nin de üye olduğu "Avrupa Parlamentosu"nda Avrupa'daki "azınlık dillerini koruma" yönünde aldığı karar ile Türk egemenlerini çaresizliğe ve kızgınlığa itiyorlar.

Fakat herkes biliyor ki, bu emperyalist odakların bugünkü koşullarda Ortadoğu'da bir Kürt devletinin kurulmasında şimdilik bir çıkarları yoktur. İnsanlık, insan hakları vb. konusunda atılan nutuklar da kapitalizmin-emperyalizmin yaratıp taptığı tanrı olan "aşırı kâr"ın çıkarları sözkonusu olunca unutulur.

Buna rağmen emperyalistlerin Türk ve Irak hakim sınıflarının en duyarlı sinirlerine basmaları onların Türk ve Irak hakim sınıflarının kendilerine olan bağımlılıklarını yoğunlaştırıp daha fazla baskı altına alarak uyguladıkları bu şantaj politikasını ekonomik ve siyasi yaptırımlara dönüştürüp bölgedeki çıkarlarını pekiştirmek, sömürülerini yoğunlaştırmaktır!

Emperyalistlerin, Kürt ulusuna karşı gösterdikleri ilginin nedeni budur!

YENİLGİ KADER Mİ?

Kürt ulusal hareketlerinin başarısızlığının, üst üste aldığı yenilgilerin temel nedeni nedir?

Tarihsel gelişimi içerisinde Kürt ulusal hareketlerinin özellikle Kuzey ve Güney Kürdistan'da uğradığı yenilgilerin her biri için pek çok neden öne sürüldü. Güney Kürdistan'daki son yenilgi için de, "Saldırıyı bekliyorduk, hazırlıklıydık, fakat öyle büyük bir güçle ve kimyasal silahlarla üzerimize geldiler ki geri çekilmekten başka çaremiz yoktu" diyen Celal Talabani'nin mazeretine benzer mazeretler öne sürülüyor.

Yani neden, Baas faşizminin taktik üstünlüğü, kimyasal silah kullanımı, asker sayısının yoğunluğu ve peşmergelerin taktik, lojistik geriliği, yetersizliği vs. vb.

Peki ama, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında soruna yalnızca dar milliyetçi açıdan bakarak Kürt ulusunun stratejik üstünlüğünü sınırlayıp iğdiş eden anlayışların ve bu yöndeki politikaların hiç mi payı yok? Ne geçmişte ne de bugün, yaşanılan yenilgilerin en azından ağırlığının belirleyici nedeni, (yenilginin süreklilik arzettiği dikkate alınırsa) düşmanın taktik üstünlüğü, ulusal hareketin taktik yetersizliği ve zayıflığı değildir!

Kürt ulusal hareketlerinin süreklilik

arzeden yenilgilerinin belirleyici nedeni, dün olduğu gibi bugün de, harekete damgasını vuran sınıfların niteliği; bu sınıfların hareketin özünde yenilmez olan stratejik üstünlüğünü kendi dar milliyetçi tutumlarıyla körleyip atıl duruma düşüren feodal; küçük-burjuva, burjuva önderliklerdir.

Kürt ulusal hareketleri, geçmişte ve bugün, feodal, burjuva, küçük-burjuva sınıfların dar milliyetçi anlayış çerçevelerini aşamamış, hep bu sınıfların önderliğinde mayalanıp kabarmış, işte asıl olarak bu nedenle, Kürt ulusal hareketlerinin tümü ağır yenilgilere mahkum olmuştur. Güney Kürdistan'daki son yenilginin ağırlığının belirleyici nedeni, aynı dar milliyetçi anlayış ve yapılanmadır.

Güney Kürdistan'dakí feodal, burjuva, küçük-burjuva nitelikli dar milliyetçi örgütler, oradaki Kürt ulusal hareketini kendi dar ufuklu feodal, burjuva, küçük-burjuva faydacı günübirlik reformcu uygulama ve önderlikleriyle bir yere kadar sürüklemiş ve orada yenilmişlerdir.

Bu örgütler, Kürt işçi ve emekçi yığınlarıyla içiçe yaşayan bölgedeki Arap, Türk, Fars vb. işçi ve emekçi yığınları ile kaynaşıp bütünleşmeye sınıf doğası gereği uzak durmuş; bunun yerine Baas faşistlerine karşı şeriatçi faşistlerle, Kürt, Arap, Fars bütün emekçilerin can düşmanı alçaklarla işbirliğine girerek Arap emekçilerin Kürt emekçileri aleyhine kışkırtılmasında Arap gericilerinin, faşistlerinin ekmeğine yağ sürmüşlerdir. Kürt emekçilerinin ve aynı zamanda genel olarak Kürt ulusunun geleceği üzerine kumar oynamış, ve şimdilik yine kaybetmişlerdir!

Aynı dar milliyetçi pragmatist anlayış, Güney Kürdistan'daki yenilgi sonrasında bu kez de Türk egemenleri önünde sergilenmiştir: "Türkiye bütün Kürtlerin kalbini kazanmıştır. Bundan böyle Türkiye'ye karşı girişilen hareketler, Irak Kürtlerini karşısında bulacaktır." Irak Kürdistan cephesi önderi Celal Talabani'nin bu mesajı, onun ve önderlik ettiği örgütün dar milliyetçi burjuva sınıf karakterini sergilediği gibi, Türk makamlarına sığınan peşmergelere de tehlikeli direktifler içeriyor.

Bu örgütler ve önderleri için herşey günübirlik çıkar ve sorunların çerçevesinde, pragmatist bir anlayışla ele alınıyor ve çözümlenmeye çalışılıyor.

Özü itibariyle aynı dar milliyetçi pragmatist anlayış PKK için de geçerlidir. PKK Suriye ve İran yönetimini, Kürt ulusal hareketinin stratejik düzeyde ilişkilere girebileceği müttefikleri(!) olarak görüyor.

Çağımızda ulusal kurtuluşun görevleri, sosyal kurtuluşla içiçe geçmiştir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ulusal sorunun sağlıklı ve kalıcı tek çözüm yolu, proletaryanın önderliğinde sosyal kurtuluşa bağlı olarak çözümlenmesidir. Bunun dışında başvurulan her yol, (başarıya ulaşsa bile) emperyalist ya da sosyal-emperyalistlerin kontrolünden kurtulamaz. Bu tür yollardan elde edilecek sonuçlar her zaman sağlıksız ve güdük sonuçlar olacaktır.

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin yükünü taşıyan Kürt proletaryası ve emekçi yığınlarıdır. Önderlik ise sonuna kadar devrimci tek sınıf olan proletaryanın olmalıdır! Proletaryanın sosyal kurtuluşuna bağlı, onun yan ürünü olarak çözülecek Kürt ulusal sorununun çözümünde, Kürt proletaryası ve emekçilerinin bugün asıl dostları, şeriatçi İran faşistleri, Hafız Esat yönetimi ya da Türk egemenleri değil; bölgede yaşayan Türk, Arap, Fars, Ermeni vb. diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi yığınlarıdır. Ulusal ve sosyal kurtuluş, birbirinden soyutlanamaz. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu, Kürt proletaryası ve emekçi yığınlarının sosyal kurtuluşuna bağlanmalıdır. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi, güncellik arzeden ulusal özelliklerine rağmen, Kürt proletaryası ve emekçi yığınlarının bölgedeki diğer ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçiler ile elele birlikte ulaşacağı sosyal kurtuluş perspektifi içerisinde değerlendirilmelidir.

Kürdistan'ın çeşitli parçalarındaki ulusal kurtuluş hareketlerine önderlik eden örgütlerin soruna sosyal kurtuluş perspektifinden yaklaşmadıkları açıktır.

Öyleyse bu alanda günün acil görevi, bu görevi yerine getirmek için gereken Bolşevik Partilerin yaratılması, inşasıdır!

Ben böyle taşların, çukurların
arasında kalmışsam
kimsesizsem, arkasızsam
yemin kasem olsun
and olsun
şart olsun
yerde kalmaz ahım!

FKÖ önderliğinde mini Filistin devletinin ilanı gündemde!

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün kıdemli başkanı Yaser Arafat, yüzünde burjuva diplomatlarına özgü gülücüklerle Avrupa Parlamentosu "sosyalist" fraksiyonunun konuğu olarak Cenevre'de yaptığı açıklamalarda, kurmayı hedefledikleri bağımsız Filistin devleti için yandaş bulmaya çalışırken, bir kez daha burjuva önderliğin Filistin halkının haklı mücadelesini burjuvazi ve emperyalizm yararına nasıl bozuk para gibi harcadığını belgeliyordu.

Aynı şekilde, Filistin Kurtuluş Örgütü güvenlik sorumlusu ve Arafat'ın sağ kolu Abu İyad, Batı Alman "Spiegel" dergisinde yapılan röportajda ".. biz yakında kaderimizi değiştireceğiz" derken, Filistin halkının kaderinin artık İsrail siyonizmi değil, Filistin gerici burjuvazisi tarafından belirleneceğini açıklama durumunda idi.

Abu İyad'ın bu röportajda "Eylül'de açıklanacak" dediği, fakat Eylül ayı içindeki Cenevre konuşmasında ise Arafat'ın Ekim ayı içinde toplanacak olan Ulusal Meclis tarafından yapılacağını belirttiği Filistin Sürgün Hükümeti ve Devleti ilanı, görülen o ki artık olgu olarak gündemde.

FKÖ Bonn temsilcisinin Ekim başında Batı Alman televizyonu III. Programında yaptığı açıklamaya göre; Ekim ayı da bir Filistin Sürgün Hükümeti ve Devletinin ilan edildiği ay olmayacaktır. Bu yeni yetme diplomatlar zamanlama olarak ABD ve İsrail'deki seçimlerin sonuçlarını bekleme; ABD'de Dukakis'in başkan seçilmesi ve İsrail'de de İşçi Partisi'nin yönetimin dümenini eline alması koşullarında, daha avantajlı bir ortamda Sürgünde bir Filistin Devleti açıklaması yapabilecekleri hesapları içindedir.

Bu ise FKÖ'nün gerici burjuva şeflerinin diplomasi ve taktik adına, açıkça esas güvencelerinin emperyalist ve gerici dünya içindeki burjuva kliklerle olan ilişki ve diplomatik pazarlıklar olduğu; Filistin'ın çeşitli milliyetlerden proletaryası ve emekçi halkına güvenip dayanmanın boş bir ajitasyondan öte bir anlam taşımadığının en açık kanıtıdır.

İşte bundan ötürüdür ki, başta Arafat olmak üzere, emperyalizmin diplomasi okulundan diploma almaya hak kazanmış FKÖ'lü "taktisyen" diplomatlar, çıktıkları gezilerde zamanı kendi yararlarına ve en iyi bir biçimde kullanma çabasıyla çırpınıp durmaktadırlar.

Bu geziler çerçevesinde Ekim sonunda Arafat Mısır, Ürdün ve Irak'tan sonra Türkiye'ye de gelerek Özal ve Evren ile görüşmeler yaptı. Bu görüşme sırasında burjuva basına yansıdığı kadarıyla bir kez daha FKÖ ve faşist T.C. devleti arasındaki dostluk ve dayanışma dile getirilirken, muhtemel Filistin devleti bağıntısında da görüşler ileri sürüldü.

26 Ekim tarihli "Milliyet"te yer alan haberde Arafat'tan aktarılan inciler şunlardır:

"Türkiye'nin bizim yanımızda olması, adaletin yanında olmasıdır. Türkiye'nin

bu desteğiyle, kendimizi güçlü hissediyoruz."

Bu sözler, çok açık olarak, kendisi bir halklar hapishanesi olan faşist T.C.'nin "adaletli" olduğu sahtekarlığına ortak olup dile getirilmesinden öte; Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki baskı ve zulmün, asimilasyon politikalarının, Kuzey Kıbrıs'ın faşist T.C.'nin işgali altında tutulduğunun inkarıdır.

Kendi ulusal bağımsızlıkları çıkarına başka ulusların ezilip katledilmesini gözlerden gizleyenler, gerçek bir ulusal bağımsızlık için mücadele veremezler.

FKÖ ile faşist T. C. arasındaki ilişki bir yandan FKÖ şeflerinin faydacılığının en somut kanıtlarını ortaya koyarken, faşist T.C.'nin ve sözcülerinin de bir yandan Kürt ulusu ve azınlık milliyetlere en iğrenç şöven-faşist baskıları uygularken, bir yandan da Filistin ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani devlet kurma hakkını lafta savunup destekler görünmeleri çok açık bir sahtekarlıktır.

FKÖ'nün gerici burjuvaları artık dönüşü olmaz bir yolda uygun adım ilerleyerek Sürgünde Devlet kurma çalışması yürütürken, kaçınılmaz olarak bu devletin siyasi programı, sınırları, statüsü vb. türünden temel sorulara da yanıtlar verme durumunda kalmaktadırlar.

Örneğin, FKÖ Kuruluş Bildirisi ve Programının temel taşı özelliğini taşıyan "Filistin devletinin varlığı, siyonist İsrail devletinin yıkılmasını öngörür" ilkesi yerinden sökülüp Akdeniz'in derinliklerine atılırken, onun yerini İsrail'le federal devlet ya da Birleşmiş Milletler'in 1947'de belirlediği sınırlar içinde Filistin'de iki devlet ilkesi almış bulunmaktadır.

Bu konuda düşüncesi sorulan Abu İyad: "Bir Filistin devletinin ilanı, Birleşmiş Milletler'in 1947'de 181 nolu kararında belirtilen bölüştürme kararından başka birşey değildir" dedikten sonra, gazetecilerin "Ama bu uygun plan 1947'de Araplarca reddedilmişti" hatırlatması karşısında şu yanıtı vermektedir:

"O zamanki Arap önderlerin bu planı reddederek çok büyük bir hata yaptıklarını kabul ediyorum. Biz bugün bu tarihi hatayı düzeltiyor ve Birleşmiş Milletler'in bölüştürme kararı doğrultusundaki bağımsız Filistin devletini talep ediyoruz."

İşte bugün, 1947'den 41 yıl sonra; onbinlerce ölü, yüzbinlerce yaralı ve tutsak, milyonlarca göçmenin yanısıra yüzbinlercesinin siyonizmin ilhak ve işgal ettiği Filistin topraklarında en ağır koşullarda yaşam ve direniş mücadelesi verdiği bir sürecin sonunda, tüm bunların faturası Abu İyad'a göre "yapılmış tarihi bir hata"dır. Ve bugünün hızlı Filistin diplomatları, Monte Carlo kumarcılarıyla yarışırcasına ellerinde tuttuklarını sandıkları kozlara güvenerek, kendi çıkarları doğrultusunda yeşil çuhalı masanın ortasına yığılan kan, gözyaşı ve çekilen, çekilmekte olan acıların yanısıra en militan direnişlerle yüklü Filistin halkının mücadelesini atarak, emperyalizm ve dünya gericiliğinin diplomasi masasından kârla kalkma sevdasındadırlar.

Ancak bu oyunda yer alan başka taraflar ve onların ellerindeki kozlar da vardır. Ve hepsinden önemlisi, bu burjuva diplomatların yeterince hesaba katmadığı, yılların mücadelesiyle yoğrulmuş Filistin halkı vardır.

Bugün FKÖ içinde yeralan ve bağımsız bir Filistin devletinin ilanını destekleyen G. Habbaş ekibi, bir yandan da İsrail'i tanımaya karşı çıkarak, kendi açmazlarının yanısıra FKÖ burjuva önderliği içindeki çelişkileri de dışa vurmaktadır.

Örneğin yine bugün Gaza bölgesinde direniş içinde yeralan dinci çevreler, FKÖ önderliğinin bölünmüş bir Filistin yaklaşımını reddederken, Ortadoğu'da müslüman bir Filistin şiarı ile bu direniş içinde faaliyet yürütmektedirler.

Yine Abu İyad ile röportajda gazetecilerin "İşgal altındaki topraklarda bir Filistin devletinin ilanı, FKÖ içinde bir patlamanın fitili olmayacak mı? Bu sorunu aşabilecek misiniz?" sorusu karşısında Abu İyad:

"İsrail'in kendi Likud'u var ve bizim de kendi Likud'umuz. Her iki tarafta da hayır diyenler var. Ama onları aşmak gerek. Arap 'Likud'cular, Araplara acıdan başka birşey vermediler. Pekçok Filistinli takibata uğradı, tutuklandı, işkenceye çekildi ve katledildi. Biz onların bize yaptıklarını unutmayacağız. Devletimiz olduğunda bunlara bizim ne kadar haklı, kendilerinin ise ne kadar haksız olduklarını göstereceğiz"

dedikten sonra, İsrail devletinin varlığını reddedenlerin "aşırı"(!) taleplerinin, Filistin devletinin oluşumu gerçekleştikten sonra önemli bir sorun olmaktan çıkacağını vurgulamaktadır.

Ayrıca Abu İyad'ın da değindiği gibi, İsrail siyonist burjuvazisi içinde hükümetteki etkin kanat Likud vb. kesinlikle bağımsız bir Filistin devletini kabul etme-

diği gibi, "işgal altındaki toprakları" ilhak etme tehditleri savurmaktadır.

Bağımsız bir Filistin devletini kendi hesaplarına uymadığı için reddedip karşı olan Arap devletleri de vardır bugün. Ve bunun açık örneği, Faşist Esat'ın Suriye' sidir.

Abu Cihad'ın cenaze töreni sonrası Esat'ın:

"Ben bir Arap milliyetçisiyim, Arap ulusunun daha fazla parçalanmasını istemiyorum. Bu nedenle ben bir Filistin devletinin ilanına karşıyım. Ayrıca Filistin daima Suriye'nin bir parçasıydı"

diye kendileriyle konuştuğunu belirten Abu İyad, ayrıca Suriye savunma bakanı Tlas'ın "21 tane Arap devleti var, bu kadarı yeter" dediğini aktarmaktadır. Ve Abu İyad, Suriye ve İsrail'in radyo yayınlarında olası bir Filistin devletine yönelik olarak benzer gerekçelerle konuştuklarını, her ikisinin de bir Filistin devleti istemediklerini belirtmektedir.

Evet, Suriye'nin faşist Baas rejimi ve şefi Esat, bağımsız bir Filistin devletini istememektedir. Çünkü böyle bir gelişme, Büyük-Suriye hayalleri ile pan-Arabist ideoloji temelinde yayılmacılığı ilke edinmiş bir devletin bu yayılma planları önüne engel olabilecek ve hatta kendi devlet yapısını sarsabilecektir.

İsrail siyonizmi ise aynı yayılmacı mantıkla böyle bir devlete karşı çıkma noktasında Suriye ile aynı dilden konuşmaktadır.

Şu veya bu gerekçeyle bir Arap Filistin Devleti ilanına çeşitli odak ve güçler karşı çıkarken, Filistinli Arap halkın tepkisi nedir?

Yıllardır en kararlı binlerce evladı siyonistler yanısıra Arap gericiliği tarafından katledilmiş, diğer yandan binlercesi siyonizme karşı, işkence ve zulme rağmen can bedeli bir direniş içinde olan bir Filistinli Arap halk vardır. Hiç kuşkusuz, Filistin Arap burjuvazisinin, emperyalizm ve gericilik okullarından diplomalı yeni yetme diplomat ve devlet adamı adayları, Filistinli emekçileri "Bizim de devletimiz hele bir olsun, gerisi kolay. Önce bu devleti kuralım, sıra İsrail'e de gelecek" yollu ince taktik görünümlü kaba demagojileri ile, yükselen devrim ateşini bir ölçüde küllendirerek bu onbinleri bir süre kendi peşlerine takabileceklerdir. Onlarca yıldır yersiz-yurtsuz "geçici" kamplarda sürünen, her an yokedilme tehditleri ve saldırılar altında yaşayan Filistinli işçilerin, emekçilerin büyük bölümünün "özgür bir vatanı" —bu bir "parça" vatan bile olsa— ilk anda sevinçle karşılayacağı ve bunu bir kurtuluş olarak göreceği açık ve anlaşılırdır.

Fakat bir yandan bölgede ve Filistin'de emperyalizmin en iğrenç oyun ve pazarlıklarının sürdüğü, bunun bir parçası olarak da bölgedeki Arap gerici güçlerinin kendi denetimlerindeki silahlı Filistin gruplarını çıkar dalaşlarında vurucu güç olarak kullandığı; diğer yandan ise sahte öğretmenler önderliğinde de olsa, silahlı direniş okulunda yetişmiş yüzbinlerce emekçi ve savaşçının bulunduğu bir mini Filistin devleti, istenilen istikrara kavuşmaktan uzak olacaktır. İkinci bir Lübnan senaryosunun olası mini Filistin devletinde sergilenmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. **Ve bu gelişmeler, Filistinli Arap emekçiler ve halk üzerinde FKÖ şeflerinin hesaba katmadıkları etkiler bırakıp, yeni tepkilere yolaçması kaçınılmazdır.**

Biz Türkiyeli/Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler, aslında Filistin emekçilerinin, Filistinli işçilerin, köylülerin yiğit mücadeleleri sonucu gündeme gelmiş olan ve ilanı artık an meselesi olan bir mini Filistin devletinin; ne gerçek ulusal kurtuluş açısından, ne de sosyal kurtuluş açısından gerçek bir çözüm olmamasına rağmen, yine de ulusal baskıya karşı bir kazanım olma bağıntısında demokratik bir yönü olduğunu söylüyoruz. Mini Filistin devletinin, siyonist İsrail devletinin varlığını kabul etme temelinde ilanı; siyonist İsrail devletinin Filistin ulusunu yok etme plan ve girişimlerinin boşa çıkarıldığının resmen ilanı, bu anlamda Filistin ulusu açısından kazanılmış bir zafer olacaktır. **Ama bu zafer, yalnızca ulusal kurtuluş bağıntısında ele alındığında bile, gerçek bir zafer, kalıcı bir zafer değildir. Aslında Filistin burjuvazisinin sahiplendiği, ve fakat halk yığınlarının mücadelesi sonucu elde edilen bu zafer, Filistin'in bir bölümünde, Filistin işçi sınıfı ve emekçilerinin; emperyalizm/sosyal-emperyalizmin denetiminde,** ve siyonist İsrail ve Arap gericiliğinin bir bölümünün sürekli tehdit ve saldırıları altında bir mini devlette, k e n d i burjuvazisi tarafından sömürülmesi anlamında bir zaferdir. Gerçek ulusal kurtuluş bağıntısında bile tam-gerçek bir zafer değildir; çünkü Filistin'in çok büyük bölümü siyonist İsrail'in işgali altındadır. Çünkü bu mini devlet bu işgalin meşrulaştırılması yönünde de bir adımdır. Çünkü, kurulan burjuvazi önder-

liğindeki Filistin devleti gerçek anlamda bağımsız bir devlet olmayacaktır.

Sosyal kurtuluş bağıntısında da, mini Filistin devleti gerçek bir çözüm değildir; ama Filistin burjuvazisinin yüzünün Filistin emekçi kitleleri tarafından daha iyi görülüp tanınması açısından, burjuvazi proletarya arasındaki çelişmelerin daha açık ortaya çıkması açısından uzun süreçte yine de olumlu bir rol oynayacaktır.

Biz bir mini Filistin devletinin kurulmasının, demokratik bir yönü olduğunu söylerken; aynı zamanda bu adımın Filistin'i gerçek bağımsızlığa götürmeyeceğini; emperyalizmin iznine bağlı bir çözüm olduğunu açıklamayı da görev biliyoruz.

Mini Filistin devletinin kuruluşu, gerçekte "ulusun kendi kaderini tayin hakkı"nın emperyalistlerce yorumlandığı biçiminde kullanılmasının bir örneği olacaktır. Ama buna rağmen emperyalistlerin bunu bile kabulünün kendiliğinden olmadığı, bunun bile nasıl bir mücadele sonucu söke söke alındığı bilinçte tutulmak zorundadır.

Gelişmeleri belirleyecek olan, Filistin işçilerinin, emekçilerinin bu geçici zaferi gerçek zafer gibi göstermeye çalışacak olan burjuvazinin etkisinden nasıl kurtulacağı sorusudur.

Filistin'de gerçek çözüm; Filistin'in bütün milliyetlerinden işçilerinin, köylülerinin lehine tek gerçek çözüm; tüm milliyetlerin içinde tam hak eşitliğine sahip olduğu bağımsız demokratik bir Filistin devletinin kuruluşudur. Böyle bir devlet siyonist İsrail'in varlığı şartlarında; ona komşu, Filistin'in bölünmesini kabul etme temelinde değil; siyonist İsrail devletinin yokedilmesi temelinde kurulabilir.

Bu ise hem bugünkü siyonist İsrail'de ve hem de Filistin'in diğer bölgelerinde devrim hareketinin önderliğini proletaryanın ele geçirmesi ile mümkün olacak; siyonizm ve Arap milliyetçiliğinin yerine proleter enternasyonalizmini bilinçli olarak geçirecek önderliği öngören bir çözümdür. Ve komünistlerin görevi, bu çözümü propaganda edip, bu uğurda mücadele etmektir.

Bugün FKÖ önderliğinin önerdiği çözüm, pratik olarak bir çözüm; ama bir ara çözümdür. Ve daha önce de belirttiğimiz gibi, emperyalizmin kontrolündeki bir "çözüm"dür.

Böyle bir çözüm, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, ulusal bağımsızlığın önderliğini elinde tutan ve emperyalizm ile uzlaşma, giderek ışbirliği-uşaklık ilişkisi içine giren burjuvazinin, bayrağına anti-emperyalizmi değil; Arap milliyetçiliği ve karşı-devrimle uzlaşıp bütünleşmeyi yazdığı bir çözümdür.

Filistinli emekçilerin devrimci atılım ve ayaklanmasını emperyalizmin çıkar hesaplarında boğmayı amaçlayan böyle bir çözümü biz komünistlerin pratikte savunup halklara kurtuluşları yolunda bir aşama olarak göstermemiz olanaksızdır.

FKÖ şefi Arafat, Mısır başbakanı Hüsnü Mübarek ve Ürdün kralı Hüseyin ile yuvarlak masa etrafında mini Filistin devletini konuşuyorlar.

Biz Bolşevikler, her ulusun kendi kaderini özgürce belirleme ilkesini daima kararlılıkla savunmaya devam edeceğiz. Ancak bunu yaparken Bolşevik komünistlerin proleter enternasyonalist görevinin öncelikle ve özellikle Filistin'de yaşayan çeşitli milliyetlerden proletarya ve emekçi halkların gönüllü birlik üzerinde yükselen demokratik ve giderek sosyalist Filistin devleti için mücadelesi olması gerektiğini bıkmadan tekrarlayıp vurgulayacağız. Bu ise bizim enternasyonalist görevimizin sadece bir yanını teşkil etmektedir. Diğer yandan hedefimiz, daha bugünden gücümüz ölçüsünde Filistin'de Bolşevik bir Partinin yaratılması ve süreç içinde milyonlarca proleter ve emekçiye devrim yolunda önderlik eder hale gelmesinde sabır ve kararlılıkla katkıda bulunmaktır.

Bu görevin yerine getirilmesi bizim açımızdan bugün için pratik olarak, bulunduğumuz her alanda Filistinli devrimciler ve emekçilerle ilişkileri daha da geliştirmek, Bolşevizmin ideolojik-siyasi-örgütsel evrensel ilkelerini bu insanlara taşımaktır.

Yıllardır beyinleri anti-İsrail adına anti-Semitizm ve emperyalizmi vurgulanmayan anti-ABD şiarları ile doldurulmuş; Rus sosyal-emperyalizminin verdiği silahları vazgeçilmez "sosyalist dayanışma" simgesi olarak gören; esas olarak Arap milliyetçiliği, anti-Semitizm ve revizyonizm kırması görüşlerle yoğrulmuş insanları Bolşevizmin Marksist-Leninist görüşleri doğrultusunda eğitmenin hiç de kolay olmayacağının bilincindeyiz.

Ancak biz Bolşevikler, faşist T.C. devletinin yıkılmasına önderlik etmenin yanısıra, bu yolda yürürken önümüze dikilen ve bundan sonra da engel olmaya çalışacak olan her renkten oportünist ve revizyonist akımları ideolojik ve siyasi olarak ezip geçmeyi hedefliyor, bu görevin ağırlığına karşın bu ağırlık altında ezilmiyorsak; uluslararası alanda görevlerimizin sadece bir parçası olan Filistin devrimine ideolojik ve pratik yardım gibi zorlu bir görevin ağırlığı altında da ezilmeyeceğimiz gün gibi açıktır.

Bugün Filistin'de ellerinde taşlarla İsrail siyonizminin cellatları üzerine yürüyenler, yarın bizlerle omuz omuza emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve bölgedeki tüm gerici güçlerin üzerine de ellerinde Bolşevizmin kızıl bayrağı ve Marksizm-Leninizm silahı ile yürüyecektir.

Bu bizim için bir kehanette bulunma değil,

Ortadoğu ve Filistin'de de görevler ağır ve o ölçüde de yoğundur. Ancak bu görevler de Bolşeviklerin omuzlarındadır. Ve biz bu görevi de biz Bolşeviklerden başkasının yapmayacağı bilinciyle Marksizm-Leninizm ışığında yolumuza devam etmekte kararlıyız.

YAŞASIN FİLİSTİN DEVRİMİ!

KAHROLSUN SİYONİZM VE ARAP GERİCİLİĞİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ'

İŞÇİLERİN BAĞIMSIZ ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ İHANETİN CEVABI OLMALIDIR!

Türkiye/Kuzey Kürdistan işçi sınıfının son aylardaki grev savaşımlarında yeni bir hareketlilik gözleniyor: Eylül 1988'de grevde bulunan işçi sayısı 14 348'e ulaşırken, uyuşmazlığa giden işçi sayısı ise yaklaşık 300 bine ulaştı.

Metal işkolunda faşist Türk-Metal sendikası 90 bin işçi adına uyuşmazlık zaptı tuttu. Otomobil-İş ve Çelik-İş sendikasına üye 30 bin işçi de greve hazırlanıyor.

Tekstil işkolunda Teksif-İş, 110 bin işçinin, anlaşma sağlanamadığı için greve hazırlandığını açıkladı. Maden işkolunda ise Zonguldak'ta 50 bin işçinin greve gideceği; Maden Tetkik Arama'da 7 bin işçinin grev kararı aldığı ilan edildi.

Türkiye Selüloz ve Kağıt İşletmelerinde (SEKA) 10 bin 270 işçi, işletmenin 52 yıllık tarihinde ilk kez 7 Eylül 1988'de greve çıktılar. İzmit, Aksu, Çaycuma, Kastamonu, Silifke, Balıkesir, Dalaman müesseseleri ile Ankara, İzmir, İstanbul alımsatım merkezlerinde çalışan işçiler grevi sonuna kadar sürdürme kararında olduklarını ve "ölmek var, dönmek yok" prensibiyle greve çıktıklarını söylüyorlar.

ABD tesislerinde çalışan ve Harb-İş'e üye 4500 işçi greve çıkma kararı almalarına ve grev için hazır olduklarını dile getirmelerine rağmen, Harb-İş sendika patronları tarafından yapılan gizli pazarlıklar sonucunda bir kere daha aldatıldılar, grevsiz, mücadelesiz işbaşı yapmak zorunda kaldılar.

İETT şoförleri, özellikle ağır çalışma koşullarına karşı Eylül ayında pasif direniş uygulamasına geçtiler.

Grevde bulunan işletmeler içerisinde Petrol-İş'e bağlı Doğu Plastik'te, Selüloz-İş'e bağlı Motif Duvar Kağıtçılık'ta ve Bağımsız Otomobil-İş'e bağlı Sace Elektrik'te işçiler son yılların en uzun grevini sürdürüyorlar. Bu işletmelerde grev bir yıldır devam ediyor.

Verili tüm bilgiler, işçi sınıfının grev hareketinin giderek genişleyeceğini ve grev hareketinin yeni ve daha büyük sayıda işçi istihdam eden işkollarını kapsayacağına işaret ediyor. Enflasyonun %81.8'e ulaştığı (Milliyet, 6 Ekim 1988), geçen yıllarda en iyi toplu sözleşmelerle en fazla ücret artışı sağlayan işçi sınıfının küçük bir kesiminin ücret artışlarını bile bir çırpıda yok ettiği şartlarda; sendika ağalarının grevi engelleme çabalarına, gizli pazarlıklarla ihanet faaliyetlerine, faşist devletin açık terörist baskılarına rağmen daha fazla işçi kesimi grev dalgasına çekilmekte, kapitalist ekonominin, sömürünün sonuçlarına karşı sınıf mücadelesinin en temel araçlarından biri olan grev silahına sarılmaya itilmektedir.

Uyuşmazlık zaptı tutulmuş, grev hazırlığı yapılan birçok işletmede, işçiler arasında "kapitalist devletin ve patronların gerçek ajanları sendika ağaları"nın uzlaşma çabalarıyla greve bile çıkılamayacaktır. Ama bu sarı hainlerin çabaları işçi hareketinin grevlerle yürüttüğü sınıf mücadelesinin gelişmesinin ancak andaki hızını yavaşlatabilecek, ama gelişmeyi durduramayacaktır.

Kapitalistlerin ve burjuva devletin saldırıları karşısında işçilerin yürüttükleri grevler, grevdeki işçilerin öyle düşünüp düşünmediklerinden bağımsız, objektif olarak sınıf mücadelesidirler; çünkü grevler belirli sayıdaki işçilerin kollektif eylemini, belirli sayıdaki işverenlerin kollektif saldırılarının karşısına dikmektedir, çünkü kapitalistlerin ışçileri ezmek, sömürmek için sahip oldukları sınıf sopaları devlet, her iktisadi çatışmada işverenlerin yardımına koşarak, işçileri sömürücülerin kollektif sopasının karşısına dikmektedir; çünkü grevdeki işçiler bu mücadelelerle kapitalist organizmaya —tek tek işletmeler organizmanın küçük hücreleri de olsa— zarar vermektedirler.

Fakat, sınıf mücadelesi vardır, sınıf mücadelesi vardır. İşçilerin kapitalizme, kapitalistlere, ücret köleliğine karşı değil; kapitalizmin, sömürünün sonuçlarına

hayat pahalılığına, ağır çalışma koşullarına vb., tek tek kapitalistlere ve ücret köleliğinin şartlarının iyileştirilmesi uğruna verdikleri sınıf mücadelesi vardır ve bu mücadele hiçbir zaman işçileri sömürüden kurtaramayacaktır; bir de işçilerin esas olarak sömürünün, ücret köleliğinin nedenlerine karşı mücadele ettikleri, iktisadi taleplerinin yerine genel sınıf taleplerini merkeze koydukları, siyasal hedefinin tümüyle sömürücüleri ortadan kaldırmak, kendi sınıf egemenliklerini ve gerçek demokrasiyi, proletarya diktatörlüğünü kurmaya yönelen sınıf bilinçli mücadelesi vardır. Tabii ki pratik mücadelede biri ile diğeri arasında mutlak keskin ayrım çizgileri yoktur. En ilkel, en basit iktisadi talepler uğruna grev mücadeleleri bile, işçilerde kapitalizme karşı düşmanlık duyguları yaratır, geliştirir, nüve halinde de olsa siyasi unsurları içerir. En ilkel, en basit iktisadi talep uğruna mücadeleler işçi sınıfının bir kesimini diğer kesimlerine daha da yakınlaştırır. Ama işçilerin acilen ihtiyaç duyduğu gelişme kendiliğinden, kaçınılmaz olarak ortaya çıkan değil, bilinçli olarak hazırlanan, yürütülen gelişmedir.

Bütün bunlar için işçi sınıfının merkezi önderliğe, en küçük iktisadi çatışmayı, daha güçlü iktisadi çatışmalarla bağlayacak, iktisadi çatışmaları bilinçli, planlı siyasal savaşımla birleştirecek; savaşımın önündeki en küçük engeli, en küçük tehlikeyi bilinçliliği, deneyimliliği ve savaşkanlığı ile giderebilecek Bolşevik bir merkeze gereksinimi vardır.

Elbette ki böyle bir merkezi güce bir anda varılamayacaktır. Bu amaç için sabırlı, ısrarlı, bilinçli, çok yönlü çabalar gerekmektedir. Böyle bir merkezin gerekliliği ne kadar çok militan işçi yoldaş tarafından kavranır ve ne kadar çok çaba birleştirilirse, bu hedefe varmak için geçilmesi gereken yol üzerindeki engeller o kadar çabuk aşılacak ve bu yol çok daha kısa zamanda geçilecektir.

Bu tür bir merkezin eksikliğini her grevci işçi her gün, her saat hissetmektedir: Mücadeleyi kendisi vermekte ama mücadelenin seyrini sendika ağaları belirlemektedir, işçi savaşımdan genellikle ya çok yetersiz bir başarıyla çıkmakta ya da başarısızlığa uğramaktadır; sendika ağası ise sonuç ne olursa olsun kendi konumunu olduğu gibi korumakta ve pekiştirmektedir. İşçinin mücadeleyi eline alma imkanı yasal olarak yoktur. Ne kendi yoldaşları arasından kararlı, davaya inançlıları grev yönetimine seçme, ne de grev yönetimini gaspetmiş sendika ağalarını derhal görevden çağırma yetkisine sahiptir.

Grev süresince işçi ve ailesi açlık tehdidiyle boğuşmak zorundadır. Sendika merkezleri ya grevci işçileri mali açıdan hiç desteklememekte, ya da gülünç derecede az yardımda bulunmaktadır. Böylece işçi, işveren karşısında mali olarak hemen hiç cephanesiz savaşmak zorunda kalmaktadır.

Faşist anayasayla, diğer işletmelerde çalışan işçi yoldaşlarının kendisine yardım edebileceği dayanışma grevleri yasaklanmıştır. Sendika ağalarınca şu ya da bu greve başka işletmelerdeki işçilerin desteğinin sağlanması yürütülmediği gibi, kendiliğinden oluşan destek ve dayanışmalar sendika ağalarınca engellenmekte, boğulmaya çalışılmaktadır. Bu nedenle her grevci işçi ancak aynı işletmedeki diğer işçi yoldaşlarıyla doğrudan dayanışma ve desteği geliştirebilmektedir. Burjuva basının grevci işçilere karşı her defasında başlattığı düşmanca saldırılara bir işçi basını aracılığı ile cevap verilememektedir.

Bu ve benzeri pekçok zorluk daha sıralanabilir. Bunlar bile grevci işçinin mücadelesi içerisinde hangi güçlüklere, saldırılara karşı göğüs germesi gerektiğini yeterince ortaya koymaktadır. Fakat Bolşevik bir yönetim merkezinin olmadığı şartlarda her işçi hareketinin, grev savaşımının yenilgiye mahkum olduğu/olacağı sonucunu çıkartmak tamamiyle yanlış olurdu.

Son yılların iki başarılı grevi olan Deri-İş ve Migros grevleri, böyle bir teorinin yanlışlığının pratik ispatlarıdır. Gelecekte de, merkezi bir bolşevik önderlikten yoksun olsa bile, birçok grev savaşımında başarılı sonuçlar elde edilecektir. Ama bu başarıların her birisi bu şartlarda her zaman kalıcı olamayacak, bütün işçi sınıfını tek bir orduda birleştirecek siyasal savaşım yoluna sokamayacaktır.

İşçi sınıfının kısmi de olsa başarıya ihtiyacı vardır. Bugün işçilerin grev savaşımını başarıyla sürdürebilmelerinin anahtarı, grev savaşımını tamamen kendi ellerine almalarında, tüm yetkileri kendi ellerinde toplamalarında, sendika ağalarını grevlerin sorumluluk mevkiinden tamamen uzaklaştırmalarında, bunun için de işçilerin BAĞIMSIZ ÖRGÜTLÜ MÜCADELELERİNDE yatmaktadır.

İşçiler sendika ağalarına güvenemeyeceklerini, sendika ağalarının önderliğindeki sendika aygıtlarına dayanamayacaklarını yüzlerce mücadelede bizzat yaşadı.

1987'de 40 bin demiryolu işçisi greve çıkacaklarına kesin gözüyle bakarken, mücadeleye hazırlanırken, grevin satıldığını burjuva gazetelerinden öğrenmişlerdir. Buna karşı işçilerde korkunç bir öfke dalgası yayılmasına rağmen, işçilerin öfkesi bazı protestoların ötesine geçmemiş, işçiler yeniden işbaşı yapmışlardır.

En son bir başka örnek, ABD tesislerinde çalışan işçilerin grev kararında kendini göstermiştir. 4500 işçi, tüm ön görüşmelerde grevin taleplerinin reddedilmesi üzerine, 20 Eylül 1988'de greve çıkma kararı almışlardır. Bu karar, 19 Eylül akşamı yapılan yeni oylamada işçilerin ezici çoğunluğu (%95'i) tarafından yeniden onaylanmış, 20 Eylül sabahı işçiler ellerinde grev pankartları ile topluca işyerlerine gelmişlerdir. Geldiklerinde ise duydukları şey karşısında şaşkına dönmüşlerdir. Sendika 19 Eylül akşamı yaptığı görüşmede işçileri işverene satmış; toplu sözleşmeye imzasını atmıştır. Bunun üzerine işçiler büyük tepki göstermişler, Harb-İş sendikası genel başkanı Kenan Durukan'ın fotoğraflarını yakmışlardır.

Fotoğrafının yakılmasına çok bozulan genel başkan Kenan efendi: "8-10 yıllık bir şoför 1 milyon lira para alacak. Beğenmiyorlar. Bir zamanlar baştacı ettikleri sendikacıların şimdi fotoğraflarını yakıyorlar. Terbiyesizliklerini gösteriyorlar. Yazıklar olsun. Bununla sendikal yaşamımızın en yüksek sözleşmesini imzaladık" diyerek işçileri "hadlerini bilmeye" çağırmıştır.

Bu sosyal-demokrat sendikacı alçağın işçilere tehdidinin anlamı şudur: Greve çıkılıp çıkılmayacağını BİZ SENDİKA AĞALARI BELİRLERİZ! İŞÇİNİN NE KADAR ÜCRET ARTIŞI ALACAĞINI İŞVERENLE BİZ TESPİT EDERİZ. SİZİN GÖREVİNİZ aldığımız kararlara kölece uymak, işverenin lutfedip verdiğine şükür etmektir.

Kenan efendinin tehditlerine işçiler sessiz kalmadılar ama tepkileri birkaç kısmi çıkışın ötesine geçemedi. Ama neden ışçilerin tepkileri hep bu sınırlarda kalıyor? Çünkü işçiler tepkilerini bağımsız örgütlü eyleme dönüştüremiyorlar. Grev savaşımının kaderini kendi ellerine alamıyorlar. Bu nedenle işçilere, işverenlerle sendika ağalarının toplu sözleşme görüşmelerinde pazarlık araçları, danışıklı oyunun piyonları rolü düşüyor.

Bu durumdan mutlaka kurtulmak gereklidir. Bu durumdan kurtulmak için işçilerin bağımsız örgütlü mücadelesi gerekmektedir.

Öyleyse sloganımız: "Örgütlenin, ama yalnızca ücret köleliği şartlarının iyileştirilmesi için değil; ücret köleliğine karşı, kapitalizme karşı işçi sınıfı partısinde örgütlenin" olmalıdır.

Örgütsüz proletarya bir hiçtir. Örgütlü proletarya ise herşeydir!

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ!
DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULAMAZ!

Örgütsel Konferansın aldığı bir karar üzerine:

Kadınlara karşı şiddet Parti üyeliği ile bağdaşmaz!

(Burada elimize geçen TKP/ML(B)'nin bir konferans kararını açıklayan iki bölümlük bir yazının ilk bölümünü olduğu gibi yayınlıyoruz. Yazı Kurulu)

TKP/ML(B)'nin örgütsel konferansında bir bölüm kadın yoldaş Tüzüğe ek olarak şu karar önerisini oylamaya sundular:

O "Konferansımız, Kadınlara ve Çocuk-
O lara karşı şiddet uygulanmasının Par-
O timizin üyeliği ile bağdaşmadığını;
O kadınlara ve çocuklara şiddet uygu-
O layanların Partimize alınmayacağını
O ve Partimizde barındırılmayacağını
O açıklar." (Bolşevik, S.23, s.52)

Bu ek önerisi büyük çoğunlukla onaylandı. Karşı oy kullanan olmadı. Çekimser oy kullanan az sayıda delege, bu çekimserliklerini böyle bir kararın özellikle Türkiye/Kuzey Kürdistan şartlarında derhal ve radikal bıçimde uygulanması halinde, örgüte zarar getirebileceği vb. biçiminde gerekçelendirdiler.

Böyle bir kararın önemi, gerekliliği ve içeriğinin ne olduğunu tartışmaya geçmeden önce, bu bölümde özel olarak kararın k a d ı n l a r l a ilgili bölümü üzerinde duracağımızı; çocuklarla ılgili bölümünü ise ikinci bölümde ayrıca ele alacağımızı belirtmek istiyoruz.

Alınan kararda sözü edilen "kadınlara şiddet uygulanması", devrimci erkeklerin birlikte yaşadıkları kadınlara karşı kullandıkları şiddettir. Sınıf mücadelesi içinde burjuvazinin safında açıkça yer tutan ve burjuvazinin diktatörlüğünün parçası olan insanlara karşı, bu arada tabii ki kadınlara karşı da şiddet sorunu değildir burada tartışılan. Bunu da en baştan açıklamak istiyoruz.

BÖYLE BİR KARAR BUGÜN İÇİN NEDEN GEREKLİ VE DOĞRUDUR?

A) Bununla ilgili olarak geçmişteki tavrımız:

Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet sorunu, devrimci çevreler açısından, ilk defa bu konferansta gündeme gelmedi. Bu sorun bizim açımızdan ilk olarak 1980'de ATİF'in yayın organı "Mücadele"de devrimci kamuoyu önünde tartışmaya açıldı. ATİF içinde örgütlü çalışan bir devrimcinin, karısını uyarılara, yapılan özeleştirilere vb. rağmen hep yeniden dövmesi olayından yola çıkılarak, kadınların ve çocukların dövülmesinin feodal despotizm olduğu, karılarını döven devrimci erkeklerin pratıklerinin, kadınların ezilmesine karşı mücadele edilmesine dair teorileri ile çeliştiği, pratiklerinin sosyal-faşist bir pratik olduğu ve bununla hiçbir şekilde uzlaşılamayacağı, tersine bu ideolojiye karşı tutarlı mücadele edilmesi gerektiği, sözkonusu erkeklerin dernekler içerisinde açıkça uyarılacağı ve teşhir edileceği, ve yaptıkları işin devrimcilikle bağdaşmadığını görmeyen, pratiklerini düzeltmeyen erkeklerin derneklerden dıştalanacağı şeklinde doğru bir tavır takınılmıştır. "Kadınlar Kocalarının Kölesi Değildir" başlıklı makalede aşağıdaki doğru şiarlar atılmıştır:

O "Kadınlara ve çocuklara uygulanan
O zulme karşı çıkalım! Kocalarından
O dayak yiyen kadın arkadaşlarımızı
O koruyalım! Onlara destek olalım! Ve
O çocuklarını; karılarını döven erkek
O arkadaşlarla uzlaşmayalım! Bu konu-
O da iflah olmazları içimizden atalım!"
O (Mücadele, S.46, s.6-7 veya "Kadının
O kurtuluşu sorununda bugünkü görev-
O lerimiz - Geçmişimizin değerlendiril-
O mesi", BP Yayınları, s.38-44)

Bu makaleyle, devrimci çevre içerisindeki feodal düşünce tarzına ve pratiğine karşı doğru bir mücadele kamuoyu önüne taşınmıştı. Ne yazık ki ama bu mücadele birkaç somut olayla sınırlı kaldı;

çünkü pratikte erkek devrimcilerin karılarını dövmesi şeklindeki sosyal-faşist tavırlarının savunulmaya çalışılması tavrı devam ediyordu. Bu tavır, devrimci erkeklerin —çoğunlukla devrimci faaliyet göstermeyen— karılarını dövmesinin mutlaka bir sebebi vardır, erkeklerin yanlış tavırlarına karşı mücadelede ideolojik mücadele birincildir ve örgütsel tedbirler almak sekterliktir gibi görüşlerle gerekçelendiriliyordu. Böylesi erkek şövenisti tavra bir örnek, Mücadele sayı 48'de yer alan "Bir Tartışmaya Katkı" başlıklı mektuptur. Bu mektup haklı olarak şiddetle eleştirildi. Fakat burada, o dönem özellikle kadın devrimcilerin baskısıyla başlamış olan bu sorundaki erkek şövenisti tavra karşı mücadelenin sonuna kadar götürülmemiş olduğunu, özellikle Partizan'dan ayrılma döneminden sonra bu sorunun bilinçli ele alınmamış olduğunu özeleştirel olarak tespit etmek zorundayız. Böylelikle, örgütlü devrimci erkeklerin karılarını dövmesi olayı —bizim çevremizde— hep yeniden gündeme gelebiliyordu.

8 Mart toplantılarında kadınlara karşı şiddet sorunu hemen her zaman gündeme geliyor; özellikle kadınlar tarafından ortaya atılmasına, şiddetli tepkilere, tartışmalara yolaçmasına rağmen, bu sorun sürekli "eğitim", "ideolojik mücadele" sorunu olarak görülüyor/gösteriliyor ve ama geçmişte kitle teşkilatları açısından atılmış olan ileri adımın —yani mücadeleyi örgütsel tedbirlerle desteklemek— düzeyine bir türlü gelinemiyordu. Tersine bu sorun hep kitleler açısından ele alınıyor ve Parti örgütü açısından sorun olarak bile görülmüyordu.

Örgütsel Konferansın bu kararı alması bu yüzden gerekli ve doğrudur ve bugün kadınlar sorununda pratikte bulunduğumuz noktayı gösterdiği ölçüde de ibret vericidir.

B) Komünist olmanın en önemli kıstaslarından biri söz ile eylemin birliğidir!

Bir komünist, kendini isimlendirmesine göre, sadece sözlerine göre değerlendirilemez. Bilakis onun gerçekten komünist olup olmadığının en önemli ölçütü, doğru teorisinin/sözlerinin pratiğiyle uyum içinde olup olmadığıdır. Söz ile eylem arasında bir uçurum oluşuyorsa, büyük sözlerin —istediği kadar doğru olsun— hiçbir değeri yoktur. Biz, eski geleneklerden, geçmişten devralınan önyargı ve alışkanlıklardan kurtulmanın en zor işlerden biri olduğunun bilincindeyiz. Bunun için uzun, yorulmak bilmez tutarlı ideolojik mücadele yoluyla her bir insanın eğitilmesi gerektiğini biliyoruz. Yani, Örgütsel Konferans bu kararı aldıktan sonra herşey tamamdır, gibi hayallere kapılmıyoruz. Buna rağmen; biz baskı ve sömürüden arınmış bir toplum için mücadele ediyoruz, yani kadın ve erkeğin gerçekten eşit olduğu bir toplum için mücadele ediyoruz. Bu demektir ki, biz gelecekte sadece komünistlerden değil, toplumun her bir bireyinden teoride ve pratikte kadın ile erkeğin gerçek eşitliği için çalışmasını bekliyoruz. Bu topluma varmak için "geçmişten beri varolan özel mülkiyet ilişkilerinden radikal kopmanın" yanısıra, "geçmişten devralınan düşüncelerden de radikal kopma"nın gerekli olduğunu biliyoruz. Ve bu kopuş, hele öncü unsurlar olan Komünistler açısından devrim gününe ertelenirse, devrim imkansızlaşır, komünizme ulaşılamaz. Kafalarımızda varlığını koruyan hakim düşünceleri yıkma mücadelesini bugünden başlatmalıyız. Emekçi kitlelere örnek olmak, onlara uğruna savaştığımız toplumdaki ilişkilerin nasıl olması gerektiğini göstermek için kendimizi daha bugünden gerçekten yeni bir insan, bir komünist olarak eğitmek zorundayız. Bizzat kendi yaşamımızda baskı yöntemlerine başvuruyorsak, baskıdan kurtulma için nasıl mücadele yürütebiliriz ki?.. Kadınların aşağılanmasının, dövülmesinin ve onlara işkence edilmesinin günlük pratik olduğu ülkemizde, biz komünistlerin yaşantısı ilkesel olarak hakim sınıfların ezilenleri bölmek için propagandasını yaptıkları bu insanlığı aşağılayan pratikten ayrılmak zorundadır. Komünist Partisi ancak çalışmasının en başından itibaren bu sorunda taviz olamayacağını açığa çıkararak kadın kitlelerinin güvenini kazanabilir, onları burjuvazinin yedeğinden çıkarıp devrim için bir güç haline getirebilir.

Okuyucu burada belki; yine eğitim sorunu, ideolojik mücadele vurgulanıyor, peki neden örgütsel tedbirler? itirazını getirebilir.

Biz tabii ki komünistler için yoldaşlarının hatalarını aşmada ilk planda gelen şeyin ideolojik mücadele olduğunu düşünüyoruz. Fakat ideolojik aydınlatmaya rağmen problemlerin çözümünde tekrar tekrar kadının dövülmesi yolu seçildiği hallerde, böyle bir kararla, düzelmenin olmadığı yerde Parti üyeliğinin de savunulamayacağı örgütsel olarak belgelenmek zorundadır. Komünist Partisinin eleştiri-özeleştiri, hata ve sapma karşı-

sındaki genel tavrı bu sorun için de geçerlidir. Bir erkek yoldaşın karısını dövdüğü, ona karşı şiddet uyguladığı ilk durumda —burada şiddetin sadece dayak olmadığını, tersine erkeğin aile içindeki konumunu kullanarak iradesini zorla kabul ettirdiği fiziki ve psikolojik şiddeti de kapsadığını tespit etmek istiyoruz. Ve bunun içerisine kadının isteği dışındaki cinsel ilişki de girer—, onun derhal ve otomatikman Partiden dıştalanması anlamına gelmez. Hayır. Nasıl ki, gizlilik ilkelerinin her zedelenişi otomatikman Parti üyeliğinden atılmayı beraberinde getirmiyorsa, kadınlara karşı şiddet uygulanan her durum da otomatikman Parti üyeliğinden atılmayı beraberinde getirmez. Ama nasıl ki, gizlilik ilkeleri sorununda derhal dıştalanmayı gerektiren a ğ ı r hatalar olabilirse, kadınlara karşı şiddet sorununda da, üyeliğin devam edip etmeyeceği tartışmasının olamayacağı, tek doğru yolun derhal üyelikten atmak olduğu durumlar, şiddet uygulamasının özellikle vahşi biçimleri de olabilir. Doğru olan şey, şiddet uygulamasının ortaya çıktığı durumda, bunun yoldaşların özel sorunu olarak kalmaması, tersine Partinin buna müdahale etmesi ve yoldaşları uyarması ve onlara, düzelmenin olmadığı durumda bunun Partiden dıştalanma sonucunu doğuracağını kavratmasıdır.

İşçi sınıfı içerisindeki faaliyetimizde ve yeni yoldaşlar kazanmak için yürüttüğümüz faaliyette önemli olan, propaganda ve ajitasyon yoluyla e n b a ş ı n d a n bu sorunda üyelerden beklentimizin ne olduğunun açıkça ve berrak bır biçimde kavratılmasıdır. Bu, somut olarak, örneğin çevremizdeki bir sempatizanın karısına şiddet uyguladığını biliyorsak, onu Partiye almamak, karısına karşı tavrını düzeltmesi için onu aydınlatmak, ona yardımcı olmak anlamına gelir.

Belki şimdi, özellikle erkek yoldaşlarımızdan şöyle bir itiraz gelebilir: Teoride tamam, herşey iyi güzel de, pratikte ama o kadar da basit değil! Feodal bir temelde evlenmiş bir yoldaşımız, eğer karısı onun siyasi çalışmasına karşıysa, siyasi çalışmayı bırakması için elinden geleni yapıyor, küfrediyor, ona yaşamı zindan ediyorsa, bu yoldaş ne yapsın peki? Ya da, karısını hala seven bir erkek yoldaş, kadın onu terketmek istediğinde, başka bir erkeği tercih ettiğinde ne yapsın? Bunlar da erkeğin aşağılanması değil mi? Erkeğin bundan dolayı yaralanması ve bu yüzden kendine hakim olamayıp karısını dövmesi normal değil mi?

Sondan başlayalım:
Özellikle feodal düşüncelerle eğitilmiş bir erkek için, karısının kendisini terketmesinin çok yaralayıcı olacağını ve bunu kabul etmesinin zor olacağını düşünebiliyoruz. Ama komünistler için kadın ile erkeğin birlikte yaşamasının temeli karşılıklı kişisel sevgidir. Ve bu sevgi bir taraf açısından bittiğinde, o birlikte yaşamanın temeli de ortadan kalkmıştır. Bu durumda eşler ayrılmalıdır. Karşılıklı kişisel sevgi ile değil de baskı ve şıddet ile ayakta tutulan bir ilişki, komünist tarzda birlikte yaşamak değildir.

Aynı şey, kadının, erkeğin devrimci mücadele yürüttüğü bilinciyle evlenmediği ve sakin bir küçük-burjuva aile yaşamı sürmek için kocasını engellemeye çalıştığı birliktelikler açısından da geçerlidir. Burada da çözüm yolu, engellenmek istemeyen erkek yoldaşların karılarını dövmeleri değil, karılarından ayrılmalarıdır.

BU KARAR, KADIN SORUNUNDAKİ ÇİZGİMİZİN ÖNEMLİ BİR PARÇASIDIR, AMA TEK PARÇASI DEĞİL!

Bu noktayla ilgili olarak önce şunu tespit etmek istiyoruz: Kadınlara şiddet uygulanmasının Parti üyeliği ile bağdaşmayacağını açıklamamız, kesinlikle —tersine çevrilip— kadınlara şiddet uygulamayan yoldaşların kadın sorununda yeterli oldukları, iyi bir komünist oldukları anlamına gelmez. Hayır! Şiddet uygulaması, erkek şövenizminin sadece en açık ve en vahşi biçimidir. Bunun ötesinde çok daha yaygın olan ince biçimleri de vardır. Örneğin, birlikte yaşadıkları kadınların siyasi olarak gelişmelerinin ileri veya geriliğinde de erkek yoldaşların sorumluluk payı vardır. Erkek yoldaşlar, kadınların siyasi örgüt içerisinde gelişme derecelerinde de sorumluluk payı taşımaktadırlar. Ve gözlerini olgulara kapamayan bir kişi, kadın yoldaşların Parti ve sempatizan örgütlenmesi içinde halen yeterince teşvik edilmediğini; kadın yoldaşların, bir dizi erkek yoldaş tarafından ortak davamız için, komünizm için eşit hak ve yükümlülüklere sahip savaşçılar olarak kavranmadığını; bir dizi cesaretli ve fedakar kadın yoldaşın çevremizde bulunduğunu, fakat bunların henüz çok yetersiz siyasi gelişme düzeylerinden dolayı kesinlikle kendilerine düşen yeri alamadıklarını görür! Tabii ki, erkek şövenizminin bu biçimine karşı da çetin bir mücadele yürütmek zorundayız, fakat bu karar bugün erkek yoldaşlardan beklediğimiz a s g a r i t a l e p t i r. Bu asgari talebi

bile yerine getiremeyen, bu konuda düzelmeye eğilimi olmayan yoldaşlarla Parti içinde birlikte çalışmak mümkün değildir.

KADIN YOLDAŞLARIN GÖREVLERİ

Makalemizde şimdiye kadar erkek yoldaşların rolleriyle uğraştık, onlara yönelttiğimiz talepleri, hangi noktalarda kendilerini değiştirmek zorunda olduklarını ortaya koyduk. Fakat tabii ki, kadın yoldaşlara da yöneltceğimiz talepler var. Onlar da kendi kendilerine talepler yöneltmeli, bu kararın gerçekten uygulanması için mücadele yürütmeli ve bunun da ötesinde gerçekten eşit hak ve yükümlülüklere sahip komünist savaşçılar durumuna gelmek için çalışmalıdırlar. Bunun için şunun altını çiziyoruz: Kadın yoldaşlar, çevremizdeki kadın arkadaşlar, kurban durumunda olmaktan kurtulun; dövüldüğünüzde susmayın. Bundan utanması gereken siz değilsiniz, sizi döven erkeklerdir! Kamuoyu yaratın, güvendiğiniz bir kadın veya erkek yoldaşa gidin veya yazılı olarak Partinin kadın sorumlusuna başvurun. Bu karar Parti tarafından, kağıtta kalması için alınmadı; bilakis biz, bunu pratiğe geçirmekte kararlıyız. Bize bildireceğiniz her durumun peşini izleyeceğiz! Kocalarınızı/birlikte yaşadığınız erkekleri sevseniz de, şunu bilin ki, bu onları değiştirmenin tek yoludur. Ancak böyle kendilerini düzeltebilirler.

Ama kadın yoldaşlardan beklentimiz yalnızca bu değildir. Onlardan, bunun ötesinde, devrimci çalışma içerisindeki konumlarıyla yetinmemelerini; hata ve eksiklerine gözlerini kapamamalarını, "ben kadın olarak böyle eğitildim, daha fazlasını yapamam" şeklinde düşünmemelerini talep ediyoruz. Hayır, yoldaşlar. Sizin için örnek Rosa Luxemburg'lar, Clara Zetkin'ler olmalıdır. Kendi sınırlarınıza gelip dayandığınızda, kendi kendinize daha yüksek talepler yöneltmeli, bu sınırları aşmayı hedeflemeli ve kendinizi geliştirmelisiniz. Uzun dönem sempatizan olarak kalmakla yetinmemeli, kendinize Parti için ve Parti içinde aktif Parti savaşçısı olma hedefini koymalısınız. Bunun için, kendi hata ve zaaflarınıza karşı mücadele yürütün; kendinizden daha fazla şey talep edin ve başkalarının size daha yüksek talepler yöneltmesini isteyin. Çekinmeyin ve Partiye üyelik için müracaat edin!

ÇEŞİTLİ OPORTÜNİST ÖRGÜTLER İÇERİSİNDEKİ OPORTÜNİST GİZLEME ÇABALARI ÜZERİNE; YA DA SAFLARDAKİ ERKEK ŞÖVENİZMİNE KARŞI NASIL MÜCADELE EDİLEMEYECEĞİNE ÖRNEKLER!

Demokratik Kadınlar Derneği ve diğer kadın örgütlerinde, özellikle de feministler arasında bir dizi eskiden devrimci örgüt üyeleri bulunduğu bir olgudur. Ve bu kadınların böylesi örgütlenmelere, feministlere kaymasının bir sebebi de (ama tek sebebi değil), devrimci örgütlerin kadın sorununda yaptıkları hatalardır. Bu hatalardan yola çıkarak bir dizi devrimci kadın, kadınlara gerçek kurtuluşu getirecek ideolojinin Marksizm-Leninizm değil, feminizm olduğu sonucunu çıkardılar. Bu tabii ki tamamen yanlıştır; çünkü Marksizm-Leninizm teorisi ve Komünist Enternasyonal'in bu sorundaki pratiği, Rusya'da sosyalizmin inşa pratiği, Çin ve Arnavutluk Komünist Partilerinin yozlaşma öncesindeki pratikleri, emekçi kadınlara tüm istemlerini verebilecek yolun bu olduğunu; ve ancak bu yol üzerinden emekçi kadınlarla birlikte tüm kadın cinsinin kurtuluşa varacağını bize göstermektedir. Fakat, devrimci örgütlerden ayrılan bu kadınların, sözkonusu örgütlerin bu sorundaki teori ve pratiklerini "Marksist-Leninist" değerlendirdiklerinden, bunu Marksist-Leninist teori ve pratik olarak kabul ettiklerinden yola çıkarsak, o zaman ayrılmalarını anlayabiliriz. Çünkü bu teori ve özellikle de pratik, devrimci kadınlara gerçekten hiçbir şey veremez. Çünkü erkek şövenizmi ile uzlaşılmakta, örgüt içerisinde kadınların eşitsizliğine göz yumulmakta ve devrimci kadınların her bir talebi çabucak feminist olarak damgalanmaktadır. Bu erkek şövenisti tavırların Marksizm-Leninizm ile hiçbir ilişkisi olmadığını teşhir etmek bizim görevimizdir. "Yeni Çözüm"de yayınlanan "Kadının Kurtuluşu ve Sapmalar" başlıklı makalede feminizme karşı nasıl mücadele verildiğini bir örnek olarak alalım! Şöyle deniyor:

"Devrimci saflardaki kadınlar için tartışılacak sorun feminizm değil, olsa olsa 'mücadelede kadının yeri ve kadın-erkek ilişkileri' kapsamında olabilir. Devrimci saflarda yer alan kadınlar, genelde halkın ortalama düzeyinin

üzerinde bilinç ve kültür düzeyine sahiptir. Ayrıca örgütlü ilişkiler içinde bulunmaları, kendilerini sürekli geliştirebilmesi ve sorunların çözümünde önemli bir avantaj oluşturur. Aynı amaçlar etrafında bulunduğu erkek arkadaşlarının yaklaşımı da içtenliğe, dürüstlüğe, karşılıklı sevgi ve saygıya, yoldaşça bağlılığa dayanır. Kadın olmalarından kaynaklanan farklı bir yaklaşım, 2. sınıf rol yükleme vb. anlayışlar sözkonusu değildir. İki erkek arasındaki mücadele arkadaşlığının gerekleri, aynı şekilde kadın erkek arasında da geçerlidir. Hiçbir çıkar hesabı güdülmeyen, içten sevgi ve saygıya dayalı karşılıklı ilişkiler, mücadelenin her aşamasında eşit sorumluluk ve rol üstlendirilmesi, ortak bir ideolojik-siyasi hedef peşinde koşulması, devrimci saflardaki kadın erkek eşitliğinin —dolayısıyla feminizm diye bir sorun olmayışının— maddi temellerini oluşturur." ("Yeni Çözüm", S. 8, s. 57)

Kadınların örgüt içerisindeki durumunun böyle gösterilmesi, erkek şövenizminin iğrenç bir biçimidir. Verilen mesaj şudur: Kadın yoldaşların şikayetlenmeye, kadın sorunundaki sapmalara karşı mücadele etmeye, örgüte talepler yöneltmeye hakları yoktur, çünkü... zaten sorun yoktur ki! Erkeklerle kadınlar eşittir, onları "içten sevgi ve saygıya dayalı karşılıklı ilişkiler" birleştirmektedir ve faaliyetlerinde eşit sorumluluk ve rol üstlenmektedirler vs. Tabii ki, bizim de isteğimiz, kadınlarla erkeklerin tamamen ve pratikte de eşit hak ve yükümlülüklere sahip olduğu bir örgütün varlığıdır. Ama bunun için uzun, çok uzun ve çetin bir mücadelenin gerekli olduğunu da biliyoruz. Ve devrimden sonra bile parti içerisinde kadınların sayısal olarak yarıyı oluşturamadığı, üst organlarda erkek yoldaşların büyük çoğunluğu oluşturmuş olduğu SBKP ve ÇKP pratiği, bize bu mücadelenin komünizme dek süreceğini öğretiyor. Ama "Yeni Çözüm" yazarınca bu problem çözülmüştür! Bunun çözüm değil çözümsüzlük olduğu; bugün ve geçmişte örgüt içinde erkek şövenizminin olmadığının savunulmasının erkek şövenizmini aklama çabası olduğu gayet açıktır. Çünkü parti, devrimci örgüt toplumdan kopuk, ondan bağımsız, saf ve temiz bir öge değil, onun bir parçasıdır. Komünist Partisi içinde toplumun en ileri unsurları örgütlenseler de bu böyledir, onlar toplumun bir parçasıdırlar ve toplum içerisindeki hakim görüşler kaçınılmaz olarak tek tek üyelerin kafalarında da yansımasını bulacaktır. Ve bu ideoloji, onun varlığı reddedilerek değil, bilakis ancak onun varlığının bilincinde olup, ona karşı bilinçli mücadele yürütüldüğünde yok edilebilir. Aksi taktirde, "Yeni Çözüm" yazarında olduğu gibi, bu sadece ve sadece varolan erkek şövenizminin aklanmasına hizmet eder.

Çeşitli oportünist örgütlerden buna benzer, sadece biçimde biraz inceltilmiş örnekler vermek mümkündür.

*

Örneğin, bölünmeden sonra sahte Atif, geçmişte ATİF içerisinde çalışırken karısını dövdüğü ve tüm uyarılara vs. rağmen kendini düzeltmediği için atılan bir kişiyi tekrar saflarına almıştır!

Örneğin Atif, bundan yaklaşık bir yıl önce, yayın organı "Mücadele"de, 'kadın yoldaşların kitle teşkilatı içerisindeki rolü üzerine' bir tartışma başlatmış ve birçok sayı süresince verilen aradan sonra ancak şimdi kadın sorunu üzerine uzun bir "teorik" makale yayınlamıştır. Ve bu makale feminizme karşı yönelmektedir. Böylelikle esas mücadeleyi hangi sapmaya karşı verdikleri açığa çıkmaktadır. Bu makalede erkek şövenizmine karşı mücadele tek kelimeyle yürütülmemektedir. Ve "Mücadele"de başlatılmış olan ve görünürde olumlu olan tartışma sona erdirilmektedir. Bu "teorik" makaleden birkaç örnek verelim. Türkiye'de feminizmin ortaya çıkması ve güçlenmesine gerekçe olarak makalede şöyle denmektedir:

> "Ama Türkiye'deki ithal malı ve Eylülist restorasyonun en rafine ürünü olan feminizmin, toplumsal hareketin ezilmesiyle, sahne-i siyasete arzı endam etmesi konusunda darbe'ye ne kadar müteşekkir olduğu da S. Ovaidia'nın itiraf ettiği gibi, tüm sosyalistler açısından, yerli yerine oturtulması gereken ayrı bir tartışma konusudur." (s.8)

Burada feminizm, a) sadece dışarıdan Türkiye'ye ithal edilen ve dolayısıyla gelişmesinin kökeni toplumda olan çelişkilere dayanmayan bir ideoloji olarak konmakta ve b) son yıllarda Türkiye'deki güçlenmesinin nedeni olarak da sadece ve sadece devrimin (devrimci örgütlerin demek gerek öncelikle) yenilgisi görülmektedir. Bu, iliğine kadar erkek şövenisti bir yaklaşım tarzıdır, çünkü Türkiye'de feminizmin gelişmesindeki, ve devrimci örgütler açısından kendileri ile doğrudan ilgili olduğu için belirleyici önemdeki bir

faktörü de gözardı etmektedir: Kadın hakları savunucusu taleplerin yükselmesi, feminist ideoloji ve örgütlenmelerin güçlenmesi bir açıdan, toplumun belli bir gelişme gösterdiğine, daha önce var olan erkek şövenisti ideolojinin artık hiç tartışmasız kabul edilmediğine, tersine bunun yaralar aldığına ve toplumun kadın cinsine karşı tavrını tartışabilecek olgunluğa vardığına işarettir. Ve bu yönüyle bu olumlu bir gelişmedir. İşte bunu görmemektedir yazar. Diğer taraftan, feminist örgütlenmelerin güçlenmesinin yegâne nedeni olarak devrimin yenilgisini görmek yanlış ve erkek şövenisti anlayışın ürünüdür. Hayır, bunun bir başka nedeni de devrimci örgütlerin kadın sorununda yaptıkları hatalar, ve kadınlara verebilecekleri birşeyin olmamasıdır. Devrimci örgütler kadın sorununda doğru bir tavır takınsalardı eğer, geçmişte devrimci olan kadınlardan feministlere kayanların sayısı bu kadar çok olmazdı. Fakat makalenin yazarı (Temel Demirer) tüm bunları görmüyor; onun açısından devrimci örgütlerin hatası yoktur bu sorunda. Ve onun bunu görmemesi pek o kadar şaşırtıcı da değildir. Çünkü Atif'in ideolojik önderliğini üstlenen TKP/ML'in III. Konferansı da kadın sorununda aynı erkek şövenisti tavrı almaktadır:

TKP/ML III. Konferansı, geçmişte TKP/ML I. Konferansında yapılan özeleştiriyi "haksız eleştiri" olarak geri çevirmiştir. Bu konuda, "İleri Adım Yok! Hep Geriye! Revizyonizme!" broşüründe şunları söyledik:

"8- 'Kadınların kurtuluşu meselesi, doğru olarak devrim meselesine bağlı olarak ele almakla birlikte; kadınlar üzerindeki özel baskılar ve bunlara karşı mücadele sorununu, sorun olarak bile gündeme getirmemek.' (İKK 81, s.8)

I. Konferansın bu olgu tespiti karşısında III. Konferans menşeviklerinin "bilimsel yanıtı"(!): 'Partimize karşı haksız eleştiriye yolaçan mantık kendisini partimizin kadın örgütlenmesinin önemini yeterince kavramadığı ve gereken önemi vermediği... için de gösteriliyor' türündendir.

Eleştirilen dönemde kadın örgütlenmesi için neden tek bir laf dahi edilmediğini irdeleyip, gerçekten olumlu dersler çıkartacaklarına, 'Ben söyledim, oldu' kafasıyla, kendine 'komünist' diyen bır örgüt ve onun konferansı: 'Yapılan eleştiri haksız' diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışmaktadır.

I. Konferansın başka eleştirileri karşısında 'objektif şartlar' edebiyatı yapanlar, bu kez böyle bir gerekçeyi bile ileri sürmeye gerek görmemektedirler. Çünkü bu eleştiriyi öyle "geri çevirmeye"(!) çalışsalar, bugünkü erkek şövenisti yüzleri iyice açığa çıkacaktır.

Efendiler çok keskin 'komünist' pozlarda bugün III. Konferansta söze edilen ve ilkesel öneme sahip kadın sorununu çözüvermişlerdir(!).

Tüzük değişikliğinin ele alındığı yerde TKP/ML menşevizminin III. Konferansçı kanadı:

'3- P. Tüzüğümüzün 8. bölümünde yer alan TKP/M-L kadın örgütlenmesi ile ilgili hükmü kaldırılmalıdır; çünkü bu, cins ayrımı getiriyor. Kadınlar gençlik, ordu ve parti içinde örgütlenmelidirler" (K 13, s.44)

diyerek erkek şövenistliklerini cesaretle! dünya aleme ilan etmektedirler. Bu tüzük değişikliğinin mantığı şudur:

Eğer kadınlar partiye bağlı bir örgütlenme olan Marksist-Leninist Kadınlar Birliği (MLKB) içinde örgütlenirse, 'cins ayrımı' yapılmış olur. Cins ayrımı yapmamanın yolu; kadınları parti, gençlik ve ordu içinde erkeklerle yanyana örgütlemektir. (Sanki parti ve diğer örgütler içinde örgütlemek —ki bunlar zaten olacaktır— adı geçen özel örgütlenmenin alternatifi imiş gibi!)

Bu düşünce tarzı; bir dönemlerin milli eğitim bakanının: 'Okullar olmasa milli eğitimi ne kadar iyi yönetirdim'inin tam da aynısıdır!

Menşeviklerimiz yüzleri kızarmadan rahatlıkla tüzük değişiklikleri yapıp, özel kadın örgütlenmesini (görev olarak bile) tasfiye ederek, 'cins ayrımına' son vermişlerdir!!! Fakat unuttukları küçük ama çok açık bir olgu var. O da: Bu beyler istese de istemese de iki cinsin ve cins ayrımının varlığı... Ve kadın cinsinin ezilen cins olma durumunun olması!

Sorun, kadın örgütlenmesi olmazsa cins ayrımı ortadan kalkar(!) diye çözülecek türden değil. Bu ayrım, özel mülkiyet ve sömürü ile ortaya çıkmış ve bunların yeryüzünden silinmesiyle ortadan kalkmaya başlayacak köklü bir mesele. Eğer sorunun çözümü menşeviklerimizin yöntemleriyle olsaydı, Dünya Komünist Hareketi ve III. Enternasyonal partileri özel kadın örgütlenmeleri yapmaya ve binlerce-onbinlerce emekçi kadını saflarında örgütlemeye çalışmazlardı.

Bugün Türkiye devrimci hareketi içinde çok köklü erkek şövenizmi temelinde cins ayrımları olduğu içindir ki, feminiz-

min örgütlenme çalışmalarını esasta eski devrimci kadınların yürütmesinde önemli bir etken olarak öne çıkmaktadır.

TKP/ML de dahil tüm örgütlerde tam bir erkek hegemonyası sözkonusu olduğu içindir ki, yüzlerce devrimci kadın, erkek şövenisti politika ve örgütlenmelerden kurtulmanın yolunu feminist akımlarda aramaya başlamışlardır.

Gençler ve genç olmayanlar, partililer/ordulular ayrımını yapmada hiç sakınca görmeyen menşeviklerimiz, her nedense kadın-erkek ayrımının varlığını inkar ederek, bunu aşmanın yolunu da kadınları adı geçen örgütlere dağıtmakta bulmaktadırlar.

Örneğin bir kişi de çıkar; parti/ordu ayrımı, orduyu silahlı, partiyi silahsız kişilerden oluşturmaya hizmet eder. Bu nedenle parti ve ordu birleşmelidir derse, nasıl cevap vereceklerini merak etmekteyiz.

Getirilen bu gerekçeyle, partinin etrafında emekçi kadınları toparlama görevi ile donanmış olan ve doğrudan partinin denetimi ve önderliği altında bulunan kadınların kitle örgütünü ve kitleler içinde komünist kadın çalışmasını yönlendirecek parti organlarını reddetmek ve böyle bir örgütü kadınların ordu, parti, gençlik örgütlerinde de örgütlenmesinin alternatifi imiş gibi görmek-göstermek, kadın sorunundan, proleter ve emekçi kadınlar arasında yürütülecek komünist çalışmadan hiçbir şey anlamamak demektir!

'Cins ayrımına karşı çıkma' şeklinde getirilen gerekçe sahte bir gerekçedir. Aynı mantıkla, gençlik örgütünü reddetmek de mümkündür. Öyle ya, o da genç/yaşlı ayrımı getirir! Bu gerekçenin saçmalığı ortadadır. Gerçek odur ki, hiçbir zaman pratikte yaratılamayan, ölü bir tüzük hükmü olmaktan öte gidemeyen Marksist-Leninist Kadınlar Birliği'ni kaldırmak için çok 'teorik' bir kılıf bulunmaya çalışılmıştır. Fakat 'özür kabahatten büyük' olmuştur!

Yüzyıllardır ezilmenin, aşağılanmanın, baskının kadınlarda özel bir psikolojik yapılanma yaratmış olması; kadının toplumdaki konumu ve bundan kaynaklanan özel sorunları, tüm bunlardan dolayı, onları devrime ve partiye kazanmak için özel bir komünist çalışmayı, özel tedbirler ve örgütlenme biçimlerini gerekli kılar. Komünist partileri, en geniş proleter ve emekçi kadın kitlelerini kucaklamak, onları komünizme ve devrime kazanmak, saflarında örgütlemek ve eğitmek için ve bu amaçla basitten karmaşığa, en yukarıdan en aşağıya, parti içinde ve çevresinde bu çalışmayı yürütecek ve yönlendirecek organlar ve örgütler yaratmakla yükümlüdürler. Komünist Enternasyonal'in komünist kadın hareketine ilişkin belgelerinde bu sorun çok açık bir biçimde konulmuştur! Şu açıktır: Proleter ve emekçi kadınlar arasında yürütülecek çalışma için öngörülen organlar kesinlikle komünist partiler içerisinde kadın ve erkeklerin eşit hak ve yükümlülükler temelinde örgütlenmesi ilkesinin karşısına konulamaz. Tam tersine bu organ ve örgütler, bu temel ilkenin pratikte hayat bulması için gerekli özel tedbir ve araçlardır.

'Cinsiyet ayrımı', komünistlerin örgütlenme biçileri ile yarattıkları bir ayrım değil, toplumda varolan bir ayrımdır. Komünistlerin önderliğindeki kadın çalışmasının çeşitli organlarının, araçlarının amacı, varolan cinsiyet ayrımını korumak değil, tam tersine en enerjik bir biçimde buna karşı mücadeledir. Ve bu mücadeleyi doğru kanallara sevketmektir.

Toparlarsak, TKP/ML menşevik III.Konferansında alınan bu karar, TKP/ML'nin kadın sorununa ne kadar gayri-ciddi ve anti-Leninist yaklaştığını göstermektedir. Bundan bir yıl öncesinden Komünist Enternasyonal'in bu konuyla ilgili belgelerinin önemli bir kısmını Türkçeye kazandırmış olduğumuz ve bu belgeler içerisinde komünist kadın çalışmasının yöntem ve biçimlerinin çok açık bir şekilde sergilenmiş olduğu olgusu da gözönünde tutulduğunda, TKP/ML açısından ortaya çıkan tablo daha da vahimdir." ("İleri Adım Yok! Hep Geriye! Revizyonizme!", Bolşevik Partizan Yayınları, s.63-67.)

Menşevikler bağıntısında şimdilik ekleyecek birşey yok!

*

"Devrimin Sesi" sayı 69'da da, bir okuyucu mektubunda, tamamen yanlış, özeleştirici olmayan ve objektif olarak örgüt içerisindeki erkek şövenizmini hoş gösterici bir tavırla, örgütün kadınları içinde örgütleme faaliyetindeki eksikliklerin sorumluluğu "tasfiyeci önderler"e yüklenmektedir:

"Tasfiyeci önderler, diğer birçok sorunda olduğu gibi, bu sorunun çözümü için de üzerlerine düşeni yapmadılar." ("Devrimin Sesi", S.69, s.15)

Yazı Kurulu buna tavır takınmadığı için, onun da bu değerlendirmeye katıldığından yola çıkıyoruz. "Tasfiyeciler" "tasfiye" edildiğine göre, TDKP şimdi bu sorunu ne kadar önemli kavradığını gösterir ('in-

şallah'!). Fakat biz, böylesi özeleştirici olmayan bir tavırla, erkek şövenizminin böyle küçültülmesi çabasıyla ileriye doğru bir tek adım bile atılamayacağından eminiz.

*

Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Bu kadarı ama yeter. Son olarak şunu da tespit etmek istiyoruz: Kadınlar sorununda böylesi tavırlar içinde bulunan örgütlerin kadın üyelerinin, toplum ve örgüt içerisindeki konumları üzerine düşünmesi ve bu örgütlerden ayrılması hiç de şaşırtıcı değildir. Tüm bu örgütlerin kadın üyelerine bizim çağrımız şudur: Alternatif, feministlerin içinde örgütlenmek değildir! Emekçi kadınların kurtuluşuna ancak, gerçek Komünist Partisi içinde erkek yoldaşlarla omuz omuza, erkek şövenizmine ve kadın olmanızdan kaynaklanan kendi zaaflarınıza karşı mücadele ederek varabilirsiniz. Bunun için TKP/ML(B) içinde ve çevresinde örgütlenin.

Çağrımız aynı zamanda oportünist örgütler içerisindeki erkek devrimcileredir. Erkek emekçiler kendi kurtuluşlarını ancak kadın işçi ve köylülerle birlikte mücadele ettiklerinde ve bu mücadelede kadınların özel ezilmişliğine karşı mücadeleyi de sürdürdüklerinde varabilirler. Bu yüzden, kadın sorununda da bolşevik çizginin hayata geçirilmesi için mücadele eden TKP/ML(B) içinde ve çevresinde örgütlenin!

OKUYUCU MEKTUPLARI

*İzlenimler

Toplumun içinde bulunduğu ekonomik duruma genel bir bakış:

Çok kabaca tarif edildiğinde, bir tarafta baskı, sömürü, zulüm ve uygulayanlar, diğer tarafta tüm bunlardan fazlasıyla nasibini alanlar. Bir tarafta yoksulluk ve sefalet içinde açlıkla terbiye edilmeye çalışılan milyonlarca emekçi; diğer tarafta baskı ve zulmün uygulayıcıları, her geçen gün kârlarına kâr katan bir avuç hakim sınıflar.

Çalışan kesimin içinde bulunduğu ekonomik koşulların ne denli kötü olduğu üzerine fazla söz söylemenin bugün pek bir anlamı ve de değeri yok! Sömürü ve zulüm, her türlü çirkin görünümü ile çırılçıplak ortadadır. Hakim sınıfların önemli bir kesimi dahi, bu ekonomik koşullarda, çalışanların nasıl geçinebildikleri konusunda hayretlerini gizlememektedir!!

Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerle adeta alay edercesine, "Millet yine de bir yolunu bulup geçiniyor(!) helal olsun!" demektedirler. Bu bakış bile, tüm küstahlığına karşın, geniş işçi ve emekçi yığınların yaşam koşullarının ne denli çekilmez boyutlarda olduğunun açıkça teslim edilmesinden başka bir anlam ifade etmiyor.

Milyonlarca emekçi açısından durum bu iken, bir avuç egemen sınıf, T.C. tarihinde ilk defa böylesine pervasızca —kârlarına kâr katma anlamında— altın yıllarını yaşıyor. Yani yoksulu süper derecede yoksullaşırken, günlük yaşamın her alanında sefalet gözlemlenirken, hemen onun yanıbaşında ve ona zıt olan zenginliği ve lüksü de gözlemleyebiliyorsunuz. Ve bu zıtlık birbirine ters orantıda hızla ilerlerken, doğrudan bu zıtlığın taraflarını oluşturan güçler arasındaki sürtüşme ve mücadele ise henüz pratikte hatırı sayılır ölçüde kendini göstermiyor.

(Bunları söylerken, özellikle son yıllarda giderek yaygınlaşan hoşnutsuzluğa bağlı olarak yer yer ortaya çıkan mücadeleleri kesinlikle küçümsemiyorum. Vurgulamak istediğim, bu mücadelelerin hem içerik olarak hem de boyutları açısından oldukça yetersiz ve geri oluşlarıdır. Diğer taraftan bu mücadeleler bir başlangıç olma; buzun kırılması anlamında anlamlı ve önemlidirler de.)

Egemenler, egemenlik araçları olan faşist devletin tüm kurumları ile egemenliklerini hatırı sayılır bir engelle karşılaşmadan sürdürüyorlar. Siyasi arenada ise, henüz bir it dalaşı olan ve ondan da öteye gitmeyecek olan; hakim sınıfların kendi aralarındaki sürtüşmeleri görüyoruz. Henüz hakim sınıflar kendileri çalıp kendileri oynuyorlar.

Bir bütün olarak hakim sınıf iktidarını tehdit eden ve ona yönelen bir tehlike pratik olarak olmadığından, hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşmaları siyasi planda öne çıkıyor.

Özellikle SHP ve DYP, ANAP-Özal iktidarına karşı geniş emekçi yığınların sorunlarını kendilerine kalkan ederek, ANAP iktidarına karşı mücadelelerinde, emekçi yığınlarını kuyruklarına takma mücadelesi veriyorlar. Bunda da önemli ölçüde başarı sağlıyorlar. Geniş emekçi yığınlar ise henüz düşünsel olarak bile düzen sınırları dışında —parlamento dışı— bir çözüm arayışı içinde değiller.

Zaten bu bakış açısıdır ki, daha başından itibaren geniş yığınları hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşta ya seyirci ya da en iyi halde şu veya bu kesimin politikasına alet olmaya mahkum ediyor.

Bu bağıntıda başta SHP olmak üzere, tüm reformist-revizyonist ve oportünist cephenin üzerinde önemle durmak gerekiyor.

SHP doğrudan hakim sınıf partisi ve "ana muhalefet partisi" olarak işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından, bugün için de olsa önemli bir çekim merkezi durumunda. Ve o kendi niteliğine yaraşır bir biçimde işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların sorunlarını ikiyüzlüce istismar ederek, bu kesimi kendi peşine takıp —kendi sınıfının çıkarlarını en iyi şekilde kollama anlamında— kendi rolünü en iyi bir biçimde oynamaya çalışıyor. Ve SHP bu rolü oynarken yalnız değil!

Ne kadar eskimiş reformist-revizyonist-oportünist varsa hepsi SHP'nin yanında ve onunla içli-dışlılar. Bu kesimde SHP hayranlığı o denli kendini gösteriyor ki, SHP içindeki gelişmeler bu kesimi, uluslararası komünist hareket içindeki sorunlardan ve Türkiye devrimci hareketinin sorunlarından çok daha yakından ilgilendiriyor!! Hem de komünistlik ve devrimcilik adına!!

Kısacası bu kesim de SHP üzerinden ve SHP ile birlikte, geniş işçi ve emekçi yığınlarının ufkunu karartarak rollerini oynuyorlar: revizyonizmin işçi sınıfı içindeki ajanlık rollerini!

Gerek legal sosyalistlerimiz(!) olsun gerekse bir dizi Marksistlerimiz(!) olsun, hemen hepsi işçi sınıfının kurtuluşu için gerekli önkoşul olan, ve olmazsa olmaz gibi mutlak gerekli olan Bolşevik tipte bir partinin gereksizliğini —legal imkanlardan alabildiğine yararlanarak— propaganda ediyorlar. Oysa, "İKTİDARI ELE GEÇİRME MÜCADELESİNDE PROLETARYANIN ÖRGÜTTEN BAŞKA HİÇBİR SİLAHI YOKTUR."

Onlar, işçi sınıfının silahlanmamasının propagandasını ederek hakim sınıflara hizmet sunarken, işçi sınıfına ihanetlerini açıkça gösteriyorlar. Hem de işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlarının çıkarlarını savunma adına!! Hem de ilericilik, devrimcilik, demokratlık adına!!

İki satırlık gerçek komünist propagandanın onlarca yıllık hapis cezaları ile ödüllendirildiği bir ülkede, bu ikiyüzlü kesim, ellerindeki legal olanakları sonuna kadar kullanarak, işçi sınıfını kurtuluşa götürecek olan bilime; Marksizm-Leninizme demagojik bir dizi yöntemle, boyunlarına kadar battıkları, her türlü ahlak kuralından yoksun, burjuva bataklığı içerisinden çamur atıyorlar.

Ve bu kesim değerlendirilirken, saymaya çalıştığım koşullar mutlaka gözönünde bulundurulmalıdır. O koşullar gözönünde bulundurulsun ki, bu kesimin gerçek yüzü ve oynadıkları aşağılık, Marksizm-Leninizm düşmanı rolleri iyicene görülebilsin.

Bugün için, bu çevrelerin işçi sınıfı düşmanı niteliklerini ve rollerini geniş işçi yığınları ve emekçiler arasında akşamdan sabaha teşhir ve giderek tecrit etmek pek olası değil! Bunun olabilmesi için bir dizi objektif ve sübjektif koşullar gerekiyor. Bu koşulların oluşabilmesi ise bizim istek ve niyetlerimizden bağımsız olarak varolup gelişen, gelişecek olan şeylerdir.

Biz bugün istediğimiz kadar doğru ML görüşlerin propagandasını yapalım... Bizim propagandamızın muhatabı, ya da yapacağımız propagandadan sonuç alabileceğimiz kesim oldukça dar bir kesimdir. Yani ileri olan kesim; işçi sınıfı içindeki ileri, sınıf bilinçli işçilerdir. Ve bizim öncelikli olarak yöneldiğimiz ve daha da ağırlıklı bir biçimde yönelmeye çalıştığımız kesimdir bu kesim.

Görüşüme göre bu yönelişimiz oldukça isabetlidir ve mutlaka inatla peşi izlenmelidir.

Bu kesim içerisinde ayakları yere basan elle tutulur bir örgütlenmeyi oluşturduğumuzda, sınıf mücadelesi içerisinde önümüze çıkacak yığınla sorunun çözümü için en önemli araçlardan birine; sağlam bir örgüte sahibiz demektir. Bugün bizim için Türkiye'de en önemli pratik sorun, sağlam bir bolşevik örgütlenmenin temellerini atmaktır. Atacağımız her pratik adım bu soruna hizmet edip etmediği noktasında yargılanmalı ve ona göre tercih belirtilmelidir.

Bizler hayalci değil gerçekçiyiz!

Bunun için de kısa zamanda, az bir emekle çok büyük kazanımlar elde edeceğimiz hayaline kapılmamalıyız!

Oportünist-revizyonistlerin provokatif bir biçimde, Türkiye'de yoksunuz, hiç adınız duyulmuyor biçimindeki ucuz demagojilerine kulak asmadan, doğru bildiğimiz yolda sabırla ve inatla ilerlemeliyiz.

İnsan ömründe on yılın, onbeş yılın önemi ve yeri şüphesiz küçümsenemez.

Ama toplum tarihinde onyılların bazen insan ömründeki bir gün kadar önemi olmayabiliyor. Ama tarih bize şunu da gösteriyor:

Bazen yığınların onlarca yılda edinemedikleri bilinç, bir olay somutunda —bir dizi koşulun biraraya gelmesiyle— ortaya çıkıp serpilip gelişip önü alınamaz bir maddi güce dönüşebiliyor. Yazımın başında da anlatmaya çalıştığım gibi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilinç düzeyleri oldukça geri. Bu geriliklerinden dolayıdır ki, hala düzen sınırları içinde ve hakim sınıflar arasındaki siyasi mücadelede taraf tutma/çözüm arama durumundalar.

Yine belirtmeye çalıştığım gibi, reformistler-revizyonistler-oportünistler de güçleri oranında işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınların düzen sınırları içinde kalmalarına yardımcı oluyorlar.

Ama hayat durmuyor, ilerliyor. Ve her yaşanan gün, günü yaşayanlara birşeyler gösteriyor, gösterecek.

"Yalancının mumu yatsıya kadar yanar!" misali, gerek hakim sınıf kliklerinin, gerekse bilumum Marksizm-Leninizm karşıtı akımların yalanlarını yutturmaları da bir yere kadardır.

O yer, başta işçi sınıfımız olmak üzere geniş emekçi yığınlarının kendi öz deneyimleri ile bunların gerçek yüzünü görmeye başlayacakları ve görecekleri yerdir.

Ve bizler daha şimdiden kendimizi o günlere hazırlarken, pratik mücadele içinde inatla doğruların propagandasını yürütürken, bu propagandanın sınıf için-

de de sürekliliğini sağlayacak olan örgütlenmeleri yaratmaya çalışmalıyız.

Bugün yavaş yavaş da olsa, sürekli gelişme yönünde bir hareketlilik var. Ve bu, giderek daha da hızlanıp gelişecektir. Bizler bu gelişmenin gerisinde değil başında olmak istiyorsak, tüm gücümüzle Bolşevik Partimizin sağlam temeller üzerinde inşası için seferber olmalıyız.

Herşey, ileri işçilerden oluşacak, merkezinde profesyonel devrimcilerin bulunduğu illegal Parti örgütünü yaratmak, onu inşa etmek için! Bunu yaratmak zor değil! Zor olan, bu yönde bir çalışmayı kabullenmek ve bu uğurda çalışmaya girmektir.

Ve bizler, tüm zorluğuna rağmen böyle bir çalışmaya girdik.

Bundan sonra başarmak ya da başaramamak bizim elimizde.

Marksist-Leninist bir temel, o temel üzerinde yükselen bolşevik azim, sabır ve fedakarlık... Ve illegal çalışmanın çıkarlarını hiçbir koşulda ve gerekçeyle tehlikeye atmadan yürütülecek faaliyet...

İşte gelecekteki başarımızın, başarılarımızın garantileri!

Bugün koşulların ve güçler dengesinin tüm olumsuzluklarına karşın böyle bir çalışmanın koşulları ve evet bu çalışmayı güçleri oranında yürüten bizler varız.

Ve inanıyoruz ki başaracağız.

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

Mengü

Sovyetler Birliği'nden izlenimler

Sovyetler Birliği'nde durumların iyi olmadığını, revizyonistlerin iktidarda olduğunu, gerçek sosyalizmin uygulanmadığını vb. bilmeme rağmen durumun bu kadar vahim olabileceği aklıma gelmemişti. Bende, bir şeyi kitaplardan takip etme ile, bizzat pratiğini yaşama arasındaki fark en fazla Sovyetler Birliği gezisinde açığa çıktı. Geri bir tarım ülkesinden de yola çıkılsa, araya savaş da girse, 70 yıl "sosyalizmden" sonra durum bu kadar kötü olmamalıydı.

Her gittiğimiz yerde, normal kurun 5-6 katına döviz bozdurma teklifleri, bazı arkadaşlara kadınların yaptığı döviz karşılığı kendini satma teklifleri, kuyruklar, kuyruklarda özellikle kadınlar, beslenmede çeşit kıtlığı —her yerde konserve, patates, lahana, hıyar vb.— ve kendisini her yerde hissettiren tıkanmışlık, hantallık.

Dövize var olan bu hücumun, kadınların döviz karşılığı kendisini satmasının baş sorumlusu devlettir, çünkü devletin açtığı yalnızca dövizle alış-veriş yapılan mağazalarda bol çeşitli ve kaliteli batı malları satılmaktadır. Yine "tipi bozukların" ve dövizi olmayanların alınmadığı restaurantlar vardır — böyle bir restaurantta iki kişilik yemek yaklaşık 100 Alman markıdır. Bu ve benzeri yerler dövize hücuma yolaçmaktadır.

Proletarya kendisinin iktidarda olduğu bir ülkede, kendi ülkesinin parasıyla ve mütevazi kıyafetiyle bir restauranta girip yemek yiyemiyor. Restaurantın kapısından çevrilen proletere bu durumun manevi olarak ne kadar dokunduğunu anlamak kolay değildir, ama olayın siyasi rezilliği ortadadır. Çok yazık.... ÇOK!

Leningrad'ın en büyük karaborsası — Nevski Bulvarı'ndaki büyük çarşının önü — bu yılbaşından beri serbesttir. Burada fahiş fiyatlara jeans ve batı markalı mallar tezgahlanmaktadır. Bunun da sorumlusu devlettir. Batı tipi yaşam propaganda edilmektedir, Gorbi'nin karısı Raissa bile Paris'ten giyinmektedir, güzellik yarışmaları vb. en fazla kuyruk Pepsi satanların önünde vardır.

Sohbetlerde sürekli "Glasnost" ve "Perestroyka" övülmekte ve bu girişimlere destek beklenmektedir. Sınıf mücadelesi, devrim, komünizm gibi sözcükler hiç de hoşa gitmemektedir.

Konuştuklarımızdan hiç kimse Stalin'den tek kelime okumadığı halde, hepsi Stalin'i kötülemektedir, hiçbir yerde Stalin'in adı vs. geçmemektedir. Stalin'in kitaplarını bulmak mümkün değildir. Sanatçıların tek işlediği konu da Stalin'in gaddarlığıdır, bunun dışında genel konu; tabiat, portre, çıplak kadın vb.dir.

Fabrika gezilerinde görüştüğümüz temsilciler (parti, komsomol ve işyeri temsilcisi) merkezi planlamanın kötülüğünü anlatmakta, daha fazla özerklik ve kendi kârlarına kendileri sahip olmak istemektedir. Haftalık çalışma saati 41 saattir, asgari ücret 150 ruble civarındadır (1 ruble 3 DM resmi kur; karaborsa 3 ruble 1 DM).

Glasnost da tek taraflı olarak batı düşüncesine uygulanmaktadır. Stalin'in, Troçki'nin, Mao'nun vb. kitapları piyasada yoktur. Bizimle tartışan partili ve diğer insanların tek taraflı devlet ideologları tarafından beslendiği, orijinal Lenin'den bile pek okumadıkları birkaç sorudan sonra ortaya çıkmaktadır.

Genel olarak çok okuyan bir halk olmasına rağmen, halkın bilinç seviyesi oldukça düşüktür. Bunun da esas sorumlusu

her şeyi kendi revizyonist süzgecinden geçirip halka sunan, bunun dışında her şeyi yasaklayan bürokratik devlet aygıtıdır. Milliyetçilik çok yaygın olarak gelişmektedir. Son zamanlarda Estonya'da, Litvanya'da, Ermenistan'da, Azerbaycan'da vb. ortaya çıkan bütün hareketlerin temeli şövenizmdir. Hareketler sınıf çıkarları için değil milli çıkarlar için oluşmaktadır. Moskova'da rastladığımız Azeriler bize, Türk olduğumuzdan bizden destek de bekleyerek, Ermenileri nasıl kestiklerini ve keseceklerini övüne övüne anlattılar. Bu yalnız bizim değil, bizim dışımızdakilerin de karşılaştıkları Azerilerden dinledikleri aynı şeydir. Bunu bize anlatan sıradan biri değil, bir üniversitelidir.

Kültürel alanda yozlaşma muazzamdır. Proletaryanın andaki durumunu, açılımlarını, komünizm hedefini işleyen sanat olmadığı gibi, tam tersine tabiat, çıplak kadın ve "gaddar" Stalin işlenmekte, yeme-içme herşeyde batı türü yaşam hedeflenmektedir. 7 yaşında velet metroda ayakta bekleyen hamile kadına yer vermemektedir. Egoizm, kişisel rekabet, hava atma gelişen hastalıklardır.

Şu an geldikleri yerdeki yeniden yapılanmaya ihtiyacın nedeni; geçmişten kalan tüm birikimin tüketilmiş olması ve gelinen yerde tıkanmasıdır. Revizyonistler çıkışı daha da batıya kaymada, kapitalizmi daha da açıktan uygulamada görmektedirler. Bu arada Gorbaçev ile Ligaçev arasındaki sürtüşme, Brejnev döneminden kalma bürokratlar ile —ki hala epey güçlüler— bunu değiştirmek isteyenler arasındaki bir sürtüşmedir. Sovyetler Birliği'ndeki uygulamaların nereye varabileceğini görmek için, geçmişte benzer hedeflerle yola çıkan Yugoslavya'nın geldiği yere bakmak yeterlidir.

Olumlu olarak ulaşım sisteminin, özellikle metroların mükemmelliği, ucuzluğu, kiraların ucuzluğu, hala anavatan savunmasındaki kahramanlıklarından dolayı kendilerine verilen şeref madalyalarıyla gurur duyarak dolaşan insanların varlığı, şehirlerin güzelliği ve her sosyalist geçinen ülkede tabii olarak varolması gereken; iş garantisi, sağlık garantisi, eğitim kolaylıkları gibi özellikler sayılabilir. Fakat bu konularda da ihtiyaç tam karşılanabilmiş değildir, hala büyük çapta ev sıkıntısı vardır.

Marksist-Leninistlerin önünde, çağın en canalıcı sorunlarından biri olan Sovyetler Birliği'nde geriye dönüşün bilimsel bir araştırma ile çözülüp ortaya konması görevi vardır. Bu sorun çözülmeden, sosyalizm hedefi ile yola çıkan tüm ülkelerdeki deneylerin iflasının yaşandığı günümüz dünyasında, Marksist-Leninistlerin dünya çapında ciddi bir alternatif olabilmeleri hikayedir. Bu anlayışla, "Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin gelişmesi"ni yazmak, Marksist-Leninistlerin önündeki en önemli görevlerden biridir.

Selim
01.08.88

*

Bu okuyucu mektubu ile ilgili iki not koymak istiyoruz:

1. Mektubun birinci paragrafındaki "70 yıl 'sosyalizm'" tanımlaması; sosyalizm sözcüğü tırnak içine alınmış olmasına rağmen yanlıştır.

Sovyetler Birliği'nde modern revizyonizmin kesin hakimiyetini kurduğu 20. Parti Kongresi sonrası dönem ile, 20. Parti Kongresi öncesi, proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü dönem kesin olarak birbirinden ayrılmak zorundadır.

Nasıl olursa olsun "70 yıl sosyalizm"den sözetmek yanlıştır.

2. Mektubun son paragrafındaki görev tespitinde, Sovyetler Birliği'nde geriye dönüşün bilimsel çözümlenmesi görevinin ilkesel teorik yanı ile; somut verilere dayalı inceleme yanı birbirinden ayrılmamakta; ve bu görev bugün bu görevin de çözümü için de öncelikli olan diğer temel görevlerden bağımsız olarak ele alınmaktadır. Bu nedenlerle bu biçimde konması ile hemfikir değiliz.

YAZI KURULU

*

OKUYUCULARDAN ELEŞTİRİLER

Burada, aşağıda yayınladığımız eleştirilere tavır takınmadan önce, bize bu eleştirileri ileten okurlarımızı, duyarlı ve sorumlu tavırlarından ötürü kutlamak, eleştirici ve sorumlu tavırlarının devamını dileyerek, tüm yoldaşlarımız ve okurlarımızdan da aynı devrimci sorumlulukla dergimizde yayınlanan yazıları incelemelerini bir kez daha talep ettiğimizi vurgulamak isteriz.

Bir Bolşevik Partizan okuyucusu, Bolşevik Partizan'da yayınlanmış iki ayrı yazı arasındaki bir çelişmeye dikkat çekiyor. Okuyucumuz şöyle diyor:

"Değerli yoldaşlar,

Bolşevik Partizan sayı 43'te "Sınıf Bilinçli İşçiler İçin Esas Görev Parti İnşasının Tüm Görevlerine Sarılmaktır" adlı bir makale yayınlandı. Bu makalenin bir yerinde şöyle deniyor:

'İşçi sınıfının yükselen sınıf mücadelesi, küçük üreticilerin hoşnutsuzluğu eylemlere dönüşme eğilimi gösteren, emekçi yığınlar arasında yükselen hareketler, Kürt ulusunun gelişen hareketleri... bütün bunlar bugün henüz düzeni zorlayan hareketler değil; düzen çerçevesi içinde hareketler niteliğindedir. Bu hareketler henüz bir bütün olarak düzeni; hakim sınıfların devletini karşısına alan; hedefini bugünkü devlet düzenini devrimle parçalama olarak çizen hareketler değil; düzenin şu veya bu parçasında tadilat, düzeltme isteyen hareketlerdir.' (BP No 43, s.8; abç)

Yazı Kurulu BP No 45'de ise şu tespitleri yapıyor:

'Gelinen yerde işçi sınıfının henüz bir anlamda 12 Eylül sonrasında ilk ama güçlü adımlarını atan sınıf hareketi, Eylülcülerin çizdiği çerçeveyi zorluyor. Diğer yandan PKK'nın silahlı mücadelesi somutunda kendini dayatan Kürt milli hareketi, 12 Eylülcülerin çizdikleri çerçeveyi en baştan reddeden konumdadır.' (BP No 45, s.2; abç)

İkinci yazıdaki tespitler bence doğru olgu tespitleridir.

Bolşevik selamlar, Sami. 12 Eylül 1988

*

Okuyucumuz, iki yazı arasındaki gerçek bir çelişmeye dikkat çekmiştir. İlk alıntıdaki tespit, 'Kürt ulusunun gelişen hareketleri' bağıntısında yanlış bir tespittir. 'Kürt ulusunun gelişen hareketleri' içinde kuşkusuz en önemli hareket PKK hareketidir. Bu hareket bugün düzen çerçevesi sınırlarını reddeden bir harekettir. Tartışılan bağıntıda birden fazla sorun içiçe tartışılarak, yanlış bir olgu iddiası savunulan bir konuma girilmiştir.

* * *

Diğer bir okuyucumuz ise Yılmaz Güney bildirimizle ilgili, görüşünce eksik ya da yanlış bulduğu iki noktaya tavır takınıyor. Okuyucumuzun mektubu şöyle:

"'Yılmaz Güney'in uğrunda mücadele ettiği özgürlük ancak devrimle kazanılabilir ve mutlaka kazanılacaktır!' başlıklı bildiride eksik ya da yanlış bulduğum iki konuda kısaca tavır takınmak istiyorum. Ve bu bağıntıda düzeltilmesini talep ediyorum.

Sözkonusu eksiklerin birincisi şudur: Yılmaz Güney'in nasıl savunulması gerektiğini ortaya koyarken —ki ortaya konanlar doğrudur— sanki bizim Yılmaz Güney ile ayrılık noktalarımız yokmuş gibi, Yılmaz Güney hakkında sadece doğru yanlarını ortaya koyuyoruz.

Bu sorunda başka yazılarımızda tavrımızın şu veya bu ölçüde var olması, bu bildiride ortaya konmamış olmasını bir ölçüde düzeltse de, en azından Yılmaz Güney ile ayrılıklarımız tezler düzeyinde ortaya konsaydı iyi olurdu. Bu eksikliği affedilebilecek, ilkesel olmayan bir hata olarak niteleyebiliriz.

Ama sözkonusu ikinci eksiklik, affedilemeyecek, mutlaka düzeltilmesi (tavır takınılması) gereken bir hatadır.

Sözkonusu ikinci ve esas hata şudur: "Yılmaz Güney'in vatandaşlık hakkı geri iade edilmelidir" talebi karşısında şu tavır takınılmaktadır:

'Devrimci tavır, Yılmaz Güney'in vatandaşlıktan çıkarılması bağıntısında; onu vatandaşlıktan çıkaranlardan(aoç) "vatandaşlık hakkını geri iade etmelerini" talep etmek değil; bu işlemi yapanların halk düşmanı - emek düşmanı faşist çehrelerinin teşhirini; Yılmaz Güney için T.C. vatandaşı olup olmamanın faşistlerin oluruna bağlı olmadığını; ve onun geri dönüşünü, faşistlerin iznine bağlamadığını ortaya koymayı gerektirir." (sözkonusu bildiri, 2. sayfa.)

Burada takınılan tavır tek başına ele alındığında, bir komünist ya da devrimci için takınılması gereken tek doğru tavırdır. Ama Yılmaz Güney bağıntısında ilk önce takınılması gereken tavır, Yılmaz Güney'in Kürt ulusundan olduğunu ortaya koyup, onun T.C. vatandaşlığına kabul (ya da daha doğrusu T.C. vatandaşlık hakkının iade) edilmesi talebinin kendisinin Büyük-Türk şövenisti pozisyonuna düşüren yanlış bir talep olduğu ortaya konup, hedef alınan siyasetlerin Türk şövenisti pozisyonunda olduğu açıklandıktan sonra, yukarıda alıntı yaptığım yaklaşım bu çerçevede ele alınıp ortaya konabilirdi.

Ama ne yazık ki bildirimizde bu, belki de çok basit görünen ama çok önemli bir ayrım noktası, görülmemekte ve tavır takınılmamaktadır. Tavır takınmadığımız ölçüde, onun T.C. vatandaşlık hakkı çerçevesini aşmadığımız ölçüde, anlatılan ya da ortaya konan görüşlerin doğruluğuna rağmen, Türk şövenisti pozisyonuna düşme olgusunu yok etmemektedir.

Talebim en kısa zamanda bu görülmeyen yanın düzeltilmesi ve diğer siyasetlerin oportünist, revizyonist ve reformistliklerinin yanında bir de Türk şövenisti pozisyonuna düştükleri ortaya konmalıdır.

NOT: Aceleye rastladığı için bu kadar oldu, eksiklerini bağışlayın.

Bolşevik Selamlar, Irmak. 5.9.1988"

*

Irmak'ın yazısının başında "Yılmaz Güney'in uğrunda mücadele ettiği özgürlük ancak devrimle kazanılabilir ve mutlaka kazanılacaktır" başlıklı yazıda (ve bildirimizde) eksiklik olarak nitelediği ilk nokta yönteme ilişkindir. Ona göre bizim Yılmaz Güney ile olan ayrılıklarımızı tezler halinde de olsa adı geçen yazımızda ortaya koymamamız, yöntem olarak doğru değildir ve bir eksikliktir. Irmak'ın da kabul ettiği üzere, bizim daha önce bu konudaki görüşlerimizi belgelenmiştir.

Biz bu konuda yöntem olarak Irmak gibi düşünmüyoruz. Özellikle içeriği reform/devrim ikilisi kapsamında ele alınan ve devrimcisinden modern revizyonistine ve hakim sınıf sözcülerine kadar varan geniş bir yelpazenin bugün Yılmaz Güney'i reformizmin batağına çekerek savunur bir tavır içine girmeleri karşısında; bu geniş kapsamlı reformist kamp karşısında Yılmaz Güney'in devrimciliğinin öne çıkarılıp vurgulandığı ve devrimci Yılmaz Güney'in devrimci tarzda anılmasının ne anlama geldiğinin ortaya konduğu bir bildiride, kapsamı çok daha geniş bir araştırma çalışması içinde ortaya konabilecek ve daha önce de konmuş görüşlerin birkaç cümle ile geçiştirilmesini doğru görmüyoruz.

Genel anlamda yöntem olarak da, özgül bir konu işlenirken, genelin sürekli nakarat tarzında yinelenmesinin devrimci okuyucuyu fazla ilerletmediği görüşündeyiz.

Dolayısıyla, yoldaşın genelde olumlu bir yaklaşımının ifadesi olan siyasi titizlik şeklinde ortaya koyduğu tavır; bu konu özgülünde tek yanlı bir yöntemi savunma ve mutlaklaştırma şeklini alması nedeniyle bize doğru görünmemektedir.

Eleştiri yazısında esas ve "affedilmez hata" olarak öne sürülen görüş ise iki eleştiri noktasında toplanmaktadır.

Bunlardan biri; Yılmaz Güney'in Kürt ulusundan bir devrimci olduğunun belirtilip vurgulanmamasıdır.

Bize göre de; özellikle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da ulusal sorun ve bunun içinde de Kürt ulusal sorununun öne çıkıp ağırlıklı bir yere sahip olduğu; bir yandan reformistinden her renkten oportünist-revizyonist akıma kadar herkesin kendince birşeyler söyleyip, Türk şövenizmine boğazlarına kadar battığı; diğer yandan Kürt milliyetçisi akımların alternatif olma çabası içine girdiği bir ortamda, Yılmaz Güney'in Kürt milliyetinden ve Kürt ulusal sorununa özellikle eğilmiş bir devrimci sanatçı olduğunu belirtmek doğru olurdu. Dolayısıyla bu giderilmesi gereken bir eksiklik; bunun vurgulanmamış olması bir hatadır. Bundan sonra Yılmaz Güney ile ilgili, bildiri düzeyinde

de olsa bir tavır takınılırken, onun ulusal kökeninin vurgulanmasının doğru olacağı görüşündeyiz.

İkinci ve kapsamlı bir tartışma gerektiren eleştiri ise; "Yılmaz Güney'in Kürt ulusundan olduğunu ortaya koyup, onun T.C. vatandaşlığına kabul (ya da daha doğrusu T.C. vatandaşlık hakkının iade) edilmesi talebinin kendisinin Büyük-Türk şövenisti pozisyonuna düşüren yanlış bir talep olduğu ortaya konup, hedef alınan siyasetlerin Türk şövenisti pozisyonunda olduğu açıklandıktan sonra yukarıda alıntı yaptığım yaklaşım bu çerçevede ele alınıp ortaya konabilirdi" diye özetlenen görüştür.

Şimdi yoldaşın bir iki cümle ile özetlediği ve bugüne kadar Türkiye devrimci hareketi içerisinde üzerinde hiç durulup tartışılmamış olan yeni yaklaşımını biraz açarak bu satırlardan ne anladığımızı ortaya koyalım:

— Yılmaz Güney Kürt ulusundan bir unsur olarak T.C. vatandaşlığından çıkartılmıştır ve onun tekrar vatandaşlık hakkının iadesini talep etmek, o Kürt ulusundan olduğu için Büyük-Türk şövenisti bir tavırdır yoldaşa göre.

Burada yoldaş eleştirisinde Yılmaz Güney özgülünde örneklemede bulunmakla birlikte, genel bir anlayışın parçadaki ifadesinin ne olduğunu söylemekle yetinmektedir. Ancak, Yılmaz Güney için söylenenleri genelleştirdiğimizde, kaçınılmaz olarak şu sonuç ortaya çıkmaktadır:

— Kürt ulusundan olup da T.C. vatandaşlığından çıkartılan her kim olursa olsun, onun T.C. vatandaşlık hakkının iadesini talep etmek Türk şövenisti bir tavırdır.

— Eğer bu talep bir Kürt (ya da diğer azınlık milliyetlerden unsurlarca) yapılırsa, bu onun açısından da ulusal ihanet anlamına gelir.

Bu düşünce tarzı objektif olarak kendini sadece vatandaşlıktan çıkartılanlar ile sınırlayamaz, sınırlamamalıdır. Çünkü kendi içinde tutarlı olabilmesi için, bugün Türk hakim sınıflarının T.C. devleti altında vatandaş olarak bulunan ve Türk olmayan herkesi kapsamak zorundadır.

Hal böyle olunca, sorun milyonlarca T.C. vatandaşı konumunda olan Kürt, Ermeni, Arap, Yahudi vb. milliyetlerden insanın T.C. vatandaşlığının ne anlama geldiğinin tartışılmasını ve bu insanlara nasıl bir politik çağrı yapılması gerektiğini gündeme getirmektedir.

Diğer yandan bizler komünistler olduğumuz için, soruna bu perspektifle yaklaşırsak, kendimizi sadece ezilen ulus ve milliyetlerle sınırlayamayız ve halen vatandaşlıktan çıkartılmış ya da bugün henüz T.C. vatandaşı olan komünistler ve devrimciler açısından da ele almak zorundayız.

Çünkü bu yaklaşıma göre bir komünist ya da devrimci açısından, yıkmayı hedeflediği faşist Türk devletinin vatandaşlığını koruması ya da talep etmesi, sınıf işbirliği ve devrim davasına ihanet anlamına gelir.

Görüleceği gibi, mesele basit değildir.

Biz, yoldaş ve varsa yoldaş gibi düşünen okurlarımızla daha sağlıklı ve verimli bir tartışma yürütebilmek için yukarıda özetlediğimiz sonuçları da gözönünde bulundurarak kendi yaklaşımımızı kısaca ortaya koyalım.

Her insan, devletler var olduğundan beri —hangi türden olursa olsun— dünyaya geldiğinde, bulunduğu ülkedeki mevcut devletin vatandaşı olarak doğar. Dolayısıyla vatandaşlık hakkı, doğduktan sonra o devlet çatısı altında yaşamını sürdüren herkesin kazandığı bir haktır. Herkes bu haktan yararlanıp yararlanmayacağını kendisi belirleme durumundadır.

Bir başka ifadeyle, vatandaşlık hakkı, burjuva hukukta yeralan kazanılmış bir hakkın varlığı; ve vatandaşlıktan çıkarma ise faşist devletin tek yanlı olarak kazanılmış hakkı (müktesep hak) ortadan kaldırıp yok saymasıdır.

Biz komünistler, kazanılan her demokratik hak gibi, vatandaşlık hakkının da tekyanlı olarak gaspedilmesi ve ortadan kaldırılmasına siyasi olarak tavır alır, bu hakkımızı nasıl kullanacağımızı ve milyonlarca emekçinin nasıl kullanacağını kendisinin belirlemesi gerektiğini vurgularız.

Pratikte de istersek tek tek ya da topluca o devletin vatandaşlığından çıkabiliriz. Ancak çıktıktan sonra ya bir başka devletin vatandaşı ya da mülteci vb. olarak yaşama durumunda olacağımızın da bilinciyle, bu tavrımızı da siyasi olarak gerekçelendirmemiz gerekecektir.

Şimdi bunu somuta, yani Yılmaz Güney ve tüm diğer komünist-devrimci Kürt vb. mülteciler, T.C. vatandaşlığından çıkartılanlar için ele aldığımızda mesele şudur:

Faşist T.C. devleti ister Kürt isterse Türk olsun, kendisini yıkmaya yönelenlerden kurtulmak ve siyasi bir baskı aracı olarak vatandaşlık haklarını ellerinden alarak, kazandıkları ve onlara ait bir hakkı tekyanlı olarak gaspetmektedir.

Bu, anti-demokratik bir uygulamadır ve faşist T.C. devleti somutunda da onun doğasına uygundur. (Devamı s.20'de)

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1ê Gelezêrane 1988

400 TL

HEJMAR: 46

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

(Emdaxûyanîke TKP/ML(B) ya ku kete destê me, weke wê çap dikin.)

JÎ BO KARKERÊN BÎ ZANİSTİYA ÇÎNÎ, WEZÎFA BİNGEHÎN EVE, KU XWE DÎ ERKA SAZBÛNA PARTİYÊ WERDİN!

Bıhara 1988 di hemû herêmên tekoşîna çînî de pêşveçûnên nû bi xwe re anîn. Valahiya daxwaziya rejîma leşkerî a faşîst ya 12 îlonê ji bo afirandina 'baxçê gulan yê bê strî', di her roja dibore de, dij pêwîstiya tekoşîna çînî û bi çêbûna grafikeke her diçe bilind dibe careke din berçav bû; ew di her roja dibore de dîsa berbiçav dibe.

BINGEHA ABORÎ YA BILINDBÛNA TEKOŞÎNA ÇÎNÎ LI TİRKİYÊ

Yên bindest, yên keda wan tê xwarin, bi pêşingên xwe yên ku di her roja borî de firehî û cûretî bikar tê, neraziya xwe tînin ziman; mirovên ku bi salan bi zordariya faşîst, 'pêk anîna baweriya can' û bi demagojiyên hwd. ve tên bêdeng kirin, nika dest bi dengbilinkirinê kirin, qehra xwe bi eşkere dixin holê.

Çîna karker, hemû xebatkar, hemû bindest bi encama hunerê rejima 12 îlonê, ya ku weke hewcarekî bi ser wan de hat, di aborîke hêrifî tirsehêz de jiya û dijî. Di berî 12 îlonê de, gelek mavên demokratik, ku bi zordayîna tekoşîna çînî dihatin xebitandin, di navendîkê de ku tekoşîna çînî bi terora faşiya herî har tê paşte xistin û dagirtin, di rew'ekê de ku nayê halê xebitandinê, ketina nîve nîv ya rojaniya reel, herî çêbûna mezinbûna bêkari, kirêkarên ku berî 12 îlonê jî bi qitî-mitî dijiyan, bi mena gotina rast ew û birçitiyê dış hev hişt.

Bê çar-pênc axê xwedanê erdên mezin -u began, rewşa aborîya gundîtiyê ya piştî 12 îlonê bi gotina kurtir "kavil" e. Di hemû tiştên erdçiniyê de (zîvil, dove, bûjenên erdçiniyê, perçên dewsok, mazot hwd.) gor bihayê berî 12 îlonê 15-20 qatî zêde bûyîn heye; di zêdebûna bihayê zadê erdçinînî de 2-3 qatî derbaznake. Bi taybetî girêdaniya karkerên hilberînê yên biçûk bi selefan û bankên ku selefiya modern dikin ve her roj diçe zede dibe. Di nava xizanan de yên ku di rewşeke herî jar de ne, gundiyên bê erd, şevreşka birçîtiyê dij gundiyên belengaz weke xetereke reel sekiniye.

Lêbelê dema ku rewşa kirêkaran û belengazan di ketinê de ye, serdestên Tirkiyê yên ku ji emperyalizmê re nokeriyê dikin, çengek kompredor, xwedanê sermaye û erdê mezin di demeke xwe yê herî bi kar de dijîn. Derametên bankan, yekdestên mezin li ser 100 re 100 dimeyize. Biroqratên mezin, yên ku di "sazûmana birêvebirin" in ku bi yekdestiya emperyalizmê ve girêdayîne "par"a xwe ji kulînçê digrin, rasterast beşekî çîna serdestan pêk tînin, di her demeke ku rêzanî-biroqrasi-aborî dikeve nava hev, ev hîn jî tê berbiçav kirin.

Tirkiyê, di guhartina qeşmaxekî bi emperyalizmê ve girêdayî de weke serê hukûmeta îroyîn ya çîna serdestan bi gotina "qirne qefz" tîne ziman dijî. Raxistina guhertina qeşmaxeki li serê bêhed bi hemû şewşiya emperyalizmê ve girêdayî ye! "Pêşveçûneke" li ser giranîya karkerê hiblerînê rastîn, herî xizanbûna bi milyonan û di her roja borî de bi herî zêde girêdana sermayê emperyalîst ve bareyê gotinê ye. Ev bi "herî girêdana zêde bi sermayê emperyalist ve"; her ku sermayê emperyalist mezin dibe, mezinbûna komkirina sermayê bûrjûva Tirk jî yên ku bi wan re hevkarin hevûdu re nakokî na be.

Li aliki her zêdebûna dewlemendî —weke îfada pêşveçûnê jî didin mêzekirin— di destên mistek sermayê mezin û xwedanê erd, biroqrat, selefî, qirpandokan, û bi çinedîtk tê pêşkirin, li aliyê din zêdebûna xizaniya yên ku di afirandina vê dewlemendiyê de serrol dileyizin, xebatkaran.

Belê bingeha aborî ya nerazîbûnê ya ku nika xebatkar, kirêkar, bindest ji xwe re dikin pêşing ev e. Ev bingeha aborî îro li Tirkiyê sedemê hebûna hemû çinên serdest yên ku girêdayî emperyalizmê ne. Li holê rabûna vê bingehê, li holê rabûna wan e jî. Ji bo vê yekê, die herêma rêzanî de di gotinan de çi diparêzin bira biparêzin, ji bo perpirsiyarên çina hemû serdestan ev bingeha aborî "mangeke pîroz" e, ku dest jê nayê berdan. Hevûdudana navbera wan hevûdudana li ser ("karsaziya dewlete bi granî?", sermayê radî, çiqas bê tizkirin?", "aborîya pevgihanî bi kîjan giraniyê bê?", "sermayê biyanî re çiqas bê tizkirin" hwd. hwd.) waryasyonên weke hev û weke berê ne. Mesela sesasî, kîjan alî ji berkêşa civatê weke "kulînçe" binav dikin para xwe hîn zêde bistine, pirs ev e. Û ewana vê hevûdudana xwe, weke hewûdudana "paraztina nehfa civakê" didin daqultandin, dikarin bêdin daqultandin.

Qet tu parek ji çînên serdest têkilî hebûna bingeha aborî nabe, nikara têkilî bibe. Reformên wê ku çêbin, reformokên ne bo bayberê; karin hinek guhartinên rûyî bin. Mîna bilinkirina rojaniya kêmtirîn; bilinkirina meheyiya malnîşan; bilinkirina bihayên binî; çêkirina reforma erdçiniyê li hinek herimên belî û hwd. Dij nikarebûna qontrolla hemû pêveçûna kar û barê xebatkaran; an jî ji bo di hilbijartinê de biserkevên, armancên ku bi xebatkaran re xweş werin xûya, bo sedemên ûhw., ew an jî ev guhaztina kare pêk bê. Lê bingehî weke berê dimîne.

Û ta ku ev bingeha bi pêvajokê re û di vê qeysê de be jî, pêşveçûn, bilindbûna tekoşina cînî ya komên xebatkaran, bindestan bê rev e.

Ev hêla pirsa bingeha aborî ya tekoşîna çînî —ango ya bindestan, ya çînên tên mêtin, tekoşîna ya dij çîna zordest, kedxwaran— bihev re çiy e, bû.

BİNGEHÊN RÊZANÎ

Lê yên bindest û tên mêtin ne tenê di bin bandûra aborî de ne. Ji bo pêkhatina bindestbûnê, mêtina wanê aborî bi textê rêzanî yê ku di destê zortest û mêtingeran da ya girêdayiye. Ger çerxa dewletê hemû, bi organên zagon, daraz, birêvebirin; parlamento, dadigehan, hukûmet û berî her tiştî jî bi ordî-cendirme, polis ve ne di destê zorkara, mêtingera be; domandina mêtina aborî li ser karkeran-gundiyan, hemû zehmetkêşan mimkûn nine.

Pirsa texê rêzanî, di aboriyê de jî derheqa çi wê bibe, biqede jî pirseke mifte ye. Destabûna textê rêzanî di destê çîna kedxwara kimê de yên ku bi emperyalizmê ve girêdayîne, ji bo hemû perçê çîna serdest cardin pirsa hebûnêye. Di gotinê de çi dibêjin bire bêjin; tû beşekî çînên serdest, demokrasike, ku divê dawiya wan e, bi rastî naparêze. Ji bo ku demokrasiya rast, hema kuta kirina hebûna temamî mêtingera bi mêtinên wan pêş dibîne. Ji herkesî re gor hunerê wî ku arîkariya cuvatê dike û qasî ku arîkariya civatê dike jî xwe li hilberîna civate bi par dike, di civata Sosyalist de ji bo çîna kedxwara kimê cî tune. Di vî warî de xusûsetiya lap berbiçav ya demokrasiya rast —(weke çînên serdest dixwazin em baweriya xwe pê bînin di periyodên belide dayîna dengan nîne)—, li holê rabûna kedxwariyê ji hêla mirovan de li ser mirovan e. Di civata ku li ser kedxwariyê sazbûye, bingeha wê kedxwarî ji hêla mirovan de li ser mirovane, ji ber vê bi mena rast "birêvebirîya gel xwe xwe", "karînake gel" (mena gotina demokrasî) mimkûn nine.

Burjûvazi ku di dema tekoşîna dij feodalizmê de ji bo hewcedarîya xwe jê re hebû li ser ala xwe dûrişmên "azadî-wekhevî-biratî" dinivîsî, ji bo astengê ber pêşveçûna xwe bi paş xwe xe, doza demokrasiya rêzanî dikir, di qurna emperyalizmê de li tu welatî hunerê burjûvazî tuneye ku van armancan ta sînorê dawiyê pêk bîne.

Ev dûrişmana êdî tenê di pêşengiya proletarya de bi şoreşan kare wê bê pêkanîn.

(DÛMAHÎK HEYE)